

Εγκυρίος

5 12

Τα δρώματα της καρδιάς

Η ΧΑΡΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

Ο γέρο-γιατρός ανέβαινε τη σκοτεινή και στενή σκάλα του δωματίου του Γεράρδου Μπριέν. Μία γειτόνισσα προπορευόταν κρατώντας μία λαμπτήρα στο περβάζι.

Στο τρίτο πάτωμα, μπρός σε μία φτωχή πορτούλα η γειτόνισσα χτύπησε διακριτικά, λέγοντας:

— Κύριε Μπριέν, φέρνω το γιατρό.

Η πόρτα άνοιξε κι' ένας γλωσσός νέος άνδρας, έξαλλος από αγωνία φάνηκε στο κατάφω.

— Περάστε μέσα, γιατρέ μου, είπε. Θα σας εξηγήσω τι συμβαίνει. Κά σας καλή μου γειτόνισσα σας εύχρηστα για τη καλοσύνη σας. Αν σας χρεώσω πάλι θα σας φωνάξω. Μόλις έφυγε η γυναίκα απογοητευμένη γιατί δεν μπόρεσε ν' αντιληφθί τι έτρεχε, έμειναν μόνοι ο Μπριέν κι' ο γιατρός.

— Γιατρέ μου, είπε ο Μπριέν, το όνομά μου Γεράρδος Μπριέν, δεν πρόκειται να σας θυμίσω τίποτε. Γνωρίζετε όμως τη κυρία που φιλοξενώ στο δωμάτιό μου. Είνε η κυρία ντε Λαμόντ, η οποία έχει ανάγκη της επιστημονικής σας βοήθειας. Σας παρακαλώ, γιατρέ, το όνομά της να κρατηθή μυστικό.

Ο γιατρός σφίγγοντας με καλωσύνη το χέρι του νέου, είπε στον Μπριέν:

— Μην ανησυχείς, παιδί μου, δεν θα μάθω κανείς τίποτε. Σου δίνω το λόγο μου. 'Ας δούμε λοιπόν τι συμβαίνει στη κυρία. 'Ισως έχω άμεση ανάγκη της βοήθειας σου.

Μπαίνοντας στη κρεβάτοκάμαρα ο γιατρός αντίκρισε μία λεπτή κυρία, όμορφη σαν άνιερο, να είνε εσπλωμένη στο

κρεβάτι. Τα βλέφαρά της ήσαν κλειστά, το πρόσωπό της κάτασπρο, και τα σεντόνια βουτηγμένα στο αίμα.

Μεγάλη άταξια βασιλευσε στο πνιγμένο από τ' αρώματα δωμάτιο.

Ο γιατρός αφού εξέτασε το σφυγμό της κυρίας κι' ακρόαστηκε την καρδιά της, βγήκε ανήσυχος από το δωμάτιο ακολουθούμενος από τον Γεράρδο, στον οποίο είπε βιαστικά:

— Άκουσε, παιδί μου. Η κυρία ντε Λαμόντ μόλις έχει λίγες στιγμές ζωής ακόμα. Η εσφαλμένη χαρά κι' η συγκίνηση που αισθάνθηκε όταν σε είδε, ύστερ' από τόσων μηνών απουσία, τσάκισαν το λεπτό της κορμί. Κάποιο άγγελο έσπασε μέσα της και σε λίγες στιγμές πρόκειται να ξεφυγίση... Κουράγιο, παιδί μου! Πες μου πρώτα-πρώτα πώς θα δικαιολογήσης την παρουσία της και τον εσπικό της θάνατο; Τι θα πής στο σύζυγό της που πρόκειται να φτάση και κείνος σάριο το βράδυ από τα κτήματά του; Ποια δικαιολογία θα βρής ώστε να μείνη ακλιόδοτη η μνήμη της και να μην υποστής και συ τις συνέπειες της όγνης του προδομένου συζύγου; Είμαι καθώς έρεεις, ο έμπιστος γιατρός της οικογενείας ντε Λαμόντ και θέλω να σε σώσω.

Ο Γεράρδος γονάτισε μπρός στο καλόψυχο γιατρό και φιλάοντας του με λαχτάρα τα χέρια του φώναζε:

— Αιτήν... Αιτήν σώστε, γιατρέ... Για τον εαυτό μου αδιαφορώ... 'Ας ξεφυγίσω τώρα, στη στιγμή, λίγο μ' ένδιωφέρει. Τη λατρεία μου σώστε προ παντός.

Τα μάτια του γιατρού βούρκωσαν. Η φωνή του έβγαλε

τρεμουλιαστή από το σφιγμένο του λάρυγγι:

— Μην κάνης έτσι, παιδί μου. Βασίσει σε μένα. Τούλάχιστον αφού είνε αδύνατο να σώσουμε τη ζωή της, ας σώσουμε την υπόληψή της. Μεγάλα σου χέρια μου ή κοπέλα αυτή και την πονά σαν παιδί μου. Θα πάω να είδοποιήσω τη μητέρα της, την καύμενη την κ. ντε Λεσκάν για να την πάμε τουλάχιστον στο μητρικό της μέγαρο, να ξεψυχίση εκεί. Γιατί όσο βρίσκεται κοντά σου οι ώρες περνούν κι' ο κίνδυνος πλησιάζει. Κάθισε πλάι της κι' άγρυπνησε, όσο να γυρίσω.

Ο γιατρός έφυγε βιαστικά. Ο νέος έτρεξε κοντά στην αγαπημένη του. Γονάτισε κοντά της, έπιασε το διάφανο χεράκι της, τρέφερε στο στόμα του κι' άρχισε να το φιλά με απάγχωση, μουσκεύοντας το συγχρόνως με δάκρυα.

Σ' ένα πολυτελέστατο κρεβάτι εσπλωμένη η κυρία Λουίζα Σολάνζ Σαβίη, κόμησσα ντε Λαμόντ, άκουμπάει στο προσκέφαλό το εσπλωμένο κεφάλι της. Πλάι της παρστέκουν αμύλητοι, η μητέρα της κ. ντε Λεσκάν, ο άπαρηγόριστος Μπριέν κι' ο κατασφαισμένος γέρο-γιατρός. Την είχαν μεταφέρει εκεί μεσάνυχτα περασμένα.

Το πρώτο θαμπόφωτο φώτιζε τα θλιμμένα πρόσωπα όλων.

Η Λουίζα για μία στιγμή φάνηκε ήσυχη. Άδυναμήθηκαν τα χείλη της. Έσκυφαν όλοι με λαχτάρα και κόρφοσαν με δίψα τα μάτια τους στο στόμα της για νακούσουν έστω και μία λέξη της. Άεφανα την άκουσαν να ψιθυρίζει άργα-άργα με σδυμένη φωνή:

— Μαμά μου, συχώρεσέ με για τη πίκρα που σου δίνω. Με παντρεύες μ' έναν άνδρα που μόνο για τ' αλογά του και για τα χερτά ενδιαφερόταν. Η καρδιά μου διψούσε για τρυφερή και ελκικήνη αγάπη. Με λυπήθηκε ο καλός Θεός και μού την έδωσε... Τη βρήκα σε σένα, αγαπημένο μου. Γεράρδε. Σ' αγάπησα μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου όπως μ' αγαπούσες και συ. Μην κλαίεις, Γεράρδε, πεθαίνω ευχαριστημένη... Πριν κλείσω τα μάτια μου θέλω να φιλήσω τα χέρια του καλού μας γιατρού που με χόρεψαν σαν ήμου μικρή τόσο φορές...

... Σκύψε, μαμά μου, να σε φιλήσω... Έλα κοντά μου, αγαπημένο μου Γεράρδε. 'Ακουμπάσε τα χείλη σου στο κρδίο μέτωπό μου, για να νοιώσω για στερή φορά τη γλυκειά τους θερμή... Μην κλαίτε, γιατί πεθαίνω χαρούμενη κι' ευτυχισμένη... Θεέ μου, σ' ευχαριστώ... Είνε γλυκό να πεθαίνω κανείς ανάμεσα στα πείο αγαπημένα του όντα... 'Αντίο Γεράρδε!... 'Αντίο μαμά μου!... 'Αντίο γιατρέ μου!... Ευχαριστώ!...

Αυτά ήσαν τα στερνά λόγια της Λουίζας. 'Υστερα έσβυσε απότομα δίχως να προφέρει άλλη λέξη. Κι' όταν την νεκροστόλισαν και την έσπλωσαν σαν άνην παρθένα, ντυμένη στα ολόλευκα, τρία πρόσωπα άγρύπνησαν στο νεκρικό της κρεβάτι πλάι. Η μαμά της που ήταν τρελή απ' τον πόνο της, ο Γεράρδος, άμυλητος και βυθισμένος στη λύπη του, ο γέρο-γιατρός, βουβός και σκεπτικός.

Τρεις ξεχωριστοί πόνοι, μα τόσο μεγάλοι και τόσο ελκρινείς! Ο πόνος της μητέρας, ο πόνος του έρωμένου κι' ο πόνος του καλού παλίου φίλου.

ΠΩΛ ΕΡΒΙΕ

Τα περίεργα του πολέμου

Πρωτοφανής χειρουργική επέμβασις

Κατά την τελευταία επίθεσι των Συμμάχων για την διάσχι της υδάτινης άμυντικής γραμμής των Γερμανών, του Ρήνου—ο Ντουν Κίνμαν, έτών 19, ύπηρετους στην 5η Μεραρχία Πεζικού. Ήταν πρώην μηχανικός αυτοκινήτων Ουάσινγκτον. Ένω προχωρούσε είδε ένα στρατιώτη κατά γης, σοβαρά τραυματισμένο. Το πρόσωπό του ήταν πλημμυρισμένο στα αίματα. Τον πλησίασε και τον είδε να κάνει απελπιστικές προσπάθειες για να μπόρουν ν' αναπνεύση. Πνιγόταν. Ένα βλέμμα τον είκε τραυματιστό στο κάτω μέρος της σιανόνης. Φαινόταν καθαρά ότι αν δεν εγένετο μία πρόχειρη επέμβασις θα πέθαινε ο δυστυχής αυτός από ασφυξία.

Ο Κίνμαν αποφάσισε να επέμβη. Άλλα με τι μέσα; Χρειάζοταν ανασθητικό, και χειρουργικά εργαλεία.

Ο Κίνμαν όμως δεν χάνει καιρό. Σκαλίζει τις τσέπες του τραυματία και βρίσκει ένα σουβί. Χρειάζοταν όμως και ένα μικρό μεταλλικό σωλήνα. Βγάζει άμέσως τον κονδυλοφόρο του, αφαιρεί το κάλυμμα του, το τρυπά, και μετατρέπει σε αναπνευστικό σωλήνα!

Κοιεί κατόπιν σε βοήθεια ένα ανθυπολοχαγό που ήταν εκεί κοντά, τον Έμπερλιν, ο οποίος κάτω από βροχή όδιδων τρέχει για να χρησιμοποιήσω... 'Ανασθητικό», κρατώντας σταθερά τον τραυματία όταν ο Κίνμαν θα τον χειρίζε. Ο τραυματίας βλέποντας τα πρωτόγνωρα αυτά εργαλεία προσπαθούσε με απότομα τινάγματα χεριών και ποδιών να ξεφύγ. Άλλα ο 'πρακτικός χειρουργός τον κερνούχαζε λέγοντας του:

— Κι' ενώ δεν θέλω να κάμω αυτή την επέμβαση, άλλα είνε ο μόνος τρόπος για να ζήσης!

Ύστερα, κάτω από κιλάδες βλήματα, μέσα σ' ένα χωράφ, έγινε η πείο πρωτότυπη και πείο δύσκολη χειρουργική επέμβασις, που θα εδιότασαν να κάνουν πολλοί χειρουργοί μέσα στο χειρουργείο τους.

Κατά πρώτον έπρεπε να γίνη μία τομή στον λάρυγγα εκ των άνω προς τα κάτω. Με μεγάλη όμως προσοχή—σουβιά προς τα δεξιά θα έκοβε την τραχηλική φλέβα και θα προκαλούσε προσοχή, ενώ ο άξιωματικός κρατούσε τραυματία άνοητο. Κατά τη δεύτερη τομή, η οποία έπρεπε να γίνη από το στήθος προς τα κάτω, ο Κίνμαν έπιασε το αντλαστικό του κονδυλοφόρου, που προηγουμένως είχε τρυπήσει από το κλειστό μέρος. Αυτό όπως είπαμε θα χρησιμοποιήσε για αναπνευστικό και να αναπνέη ελεύθερα, και θα ελάνισσεντο χρώμα του προσώπου του αντικαταστάθηκε από το φυσικό.

Κράτησε αυτόν τον κονδυλοφόρο όσο μπόρεσε προσεκτικά και θα γίνηςε καλά, είπε κατόπιν ο Κίνμαν στο τραυ.

Δεν θα μπόρουν να αναπνεύσης ούτε με τη μύτη ούτε με το στόμα, αν δεν κρατάς ανοικτό τον αναπνευστικό σωλήνα στην τομή που σου έκαμα.

Σε λίγα λεπτά ο τραυματίας μεταφέρθηκε απ' τον 'χειρουργό» και το 'άναισθητικό» σ' ένα τάνκ με το οποίο τον πήγαν σ' ένα πρόχειρο σταθμό α' βοήθειών. Εκεί ο γιατρός εεταζόντας κατάπληκτος το αποτέλεσμα της πρωτόγνωρης αυτής εχειρήσεως, δήλωσε ότι δεν θα μπόρουσε να κάμη τίποτε περσιότερο.

Μετέφερον κατόπιν τον τραυματία σ' ένα μεγαλύτερο ιατρικό σταθμό όπου και εκεί ο κατάπληκτος γιατρός το έζάρτημα του κονδυλοφόρου και να το αντικαταστήση με ένα τραχειοτομικό σωλήνα και να στείλη τον άσθενή στο πλησιέστερο νοσοκομείο.

Ο Κίνμαν έρχοταν από τεχνικών ετάξεως και του έορρηγνέθη υποτροφία να οπουδάση διεπεία ιατρικήν στα Πανεπιστήμια του Ουέστερν Ρίτζες.

Μόλις άκουσε αυτό το νέο ο Κίνμαν ηπώθησε από χαρά.

— Αυτό έλεγε, ήταν το μόνο που ήθελα να κάμω στη ζωή μου. Να αμείω τις μηχανές των αυτοκινήτων και να αφοσιωθώ στον ανθρωπινό μηχανισμό!

Έλεύθερο ΠΑΣΧΑ

Το Πάσχα έφτασε ξανά και του Χριστού ή 'Ανάστασι κι' ανέστη με τον Κύριο κι' η χώρα μας μαζί. Παρήλθε η ακατάστατη κι' άφορητη κατάσταση κι' η νεκρωμένη μας φυλή και πάλι ζανασή.

Ύψεφερε τα πάνδεινα στα τέσσερα τα χρόνια κι' έτάφη μες τη συμφορά και μες την καταφρόνια. Κι' ο πατριώτης που άγνός και τίμιος εστράφη ετράφησε χειρότερα κι' απ' του... Χριστού τα (πάθη)!

Μαρτύρησε κι' ύπόφερε σάν το Χριστό απαράλλακτα, από τους Ούνους Γερμανούς και τους δειλούς γειτόνους, έπίσης κι' από πρόσωπα δικά μας... μελιτάλακτα, που συνεργάστηκαν στενά με τους ανθρωποκτόνους.

Παρέβησαν κι' οι μέν κι' οι δε τους ανθρωπίνους νόμους, μάς έδρασαν, μάς έπνυσαν, μάς χλεύσαν στους δρόμους και μέσ' στον κυκλώνα αυτών των τόων των ατόπων κι' υποκοπάνους φάγαμε στον του... Κρανίου τόπον!

Με 'όξος» ποτιστήκαμε και με 'καλή» σιχνά κι' αντί του 'μάννα» φάγαμε τών πατατών τις φλούδες. Κι' ώσαν να μη μάς έφταναν τα τόσα μας δεινά μάς πρόσδαν κι' άμειρητοι του τόπου μας... 'Ιούδες!

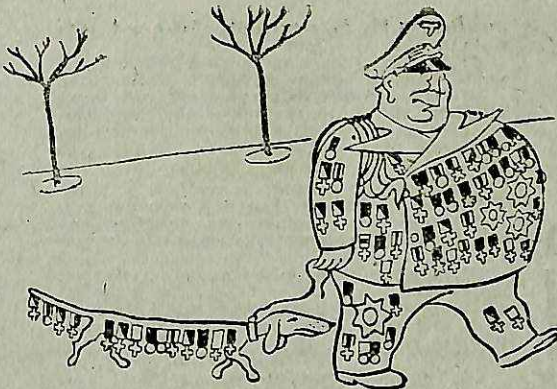
Από το ξύλο έγινε καθένας μας παστός, δεν έμεινε στο σώμα μας άκέραιο πλευρό κι' ενώ-σε ξύλινο σταυρό σταυρώθηκε ο Χριστός, έμεις εσταυρωθήκαμε σε... άγκυλωτο σταυρό!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Της ζέστης τα καμώματα

Πάει, πέρασε το κρύο, ο καιρός (έχει γλυκάνει κι' οι γυναίκες εδιστάκων να πετάξουν μανι-μάνι κάθε ρούχο τους βαρύ, και ημύμηνη στους δρόμους κάθε μιά κυκλοφορεί.

Ο καιρός αν σε λιγάκι περισότερο ζεστόν κι' αν πολύ πυρκαγμένη φτάσ (ή θερμή σαζόν, ασφαλώς θα καταρνήσουν, βρε παιδιά, και το φουστάνι και θα βγαίνουνε στους δρόμους (μόνο με κομπινέζόν!... Υ.Υ.

Του δώσανε παράσημα πολλά, με το τουσβάλι, κι' ο Γκαίργκ πιά δεν ήξερε πού να τα πρωτοβάλη. Γι' αυτό—καθώς πιστεύεται στον κόσμο πρό πολλού—το προσεχές παράσημο θα μηή κάπου άλλου!

Αθηναϊκά έπίκαιρα

Καινοτομίες

Όλοι οι Έλληνες έν γενεί φέτο θα καινοτομήσουν, κι' ένα έθιμο του Πάσχα εντέλως θα τ' αγνοήσουν, και κανένας δεν θα σπείρη μέσ' της έποχής το σάλο το Πασχαλινό τ' αυγό του να τουγκρήρη με τον (άλλο,

Ίσως έπειδή το βρίσκουν άσκοπο και περιττό, μια και όλοι μάς εσάχως θεωρούμε άρεκτό πού, χωρίς να το ζητάμε τά... τουγκρίζουμε οσάκις για πολιτικά μιλάμε!...

Κοντός ψαλμός...

Οι ψευτιές έχουν τελειώσει και η ώρα πιά έπέστη, που θα ψάλλουν στην Ευρώπη όλοι το 'Χριστός ά- (νέστη)!

Μα ο ύμνος ο καυμένος με άπόγνωσι μεγάλη θα κτυπήρη το κεφάλι και περιλυσσο θα φάλλη —με πεποίθησι το γράφω—

«Η ζωή... και η δική μου και του Ράιχ μου έν (τάφω)»!...

Συνομιλίες

Οι πολιτικοί μας άνδρες στην κουβέντα τόχουν ρίζι και παρόλουν όλοι τόσο που μπορεί κανείς να (φριξί).

Τις διάφορες δουλειές τους συνεχές παραμελούν, κι' άλλο τίποτα δεν κάνουν απ' το να συνομιλούν. Στις κουβέντες διαθέτουν τις δυνάμεις τους πιά και η γλώσσα τους δουλεύει λές και είνε... κου- (τομπόλες)!

Άλλα τα παχεία τους λόγια βαρεθήκαμε ν' α- (κούμε και δικαίως λίγα έργα λαχταρήσαμε να δούμε!...

Άμαρτίες γονέων

Ο Βιπτόριο Μουσσολίνι, του Μπενίτ' ο κανακάρης σάν πραγματικός φασίστας και μεγάλος κατεργάρης — όπως στις έφημερίδες τελευταίως ανεγράφη — έπεχείρησε να φάση στα Έλβετικά έδάφη.

Μα τον πήρανε χαμπάρι και άμέσως συνελήφθη πριν το κύμα να πατήρη της ώρας Έλβετίας, γύρισε στην 'Ιταλία κι' έτσι πάλιν απέδειχθη πως πληρώνουνε τα τέκνα των γονέων άμαρτίας!...

Ο Πεταίν

Ο Πεταίν θα επιστρέψη θαρραλέα στη Γαλλία και, χωρίς αμφιβολία, θ' αποδείξη μ' ευκολία τρομερή στην οικουμένη ότι ζέρει σάν γενναίος στρατιώτης να... πεταί- (ν)!...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ο Μάιος ΜΑΣ ΕΦΤΑΣΕ

Ο Μάιος μάς έφτασε και φέτος όπως πάντα, και μ' όλη την καταντία μας και μ' όλα τα συμβάντα, θα τον προυπαντήσουμε ξανά στην έξοχή, με το γνωστόν είνε όλους μας: «Έμπρός βήμα ταχύ»!

Οι Γερμανοί που κάνανε το βίο μας τραχύ, βαδίζοντες προς το Ράιχ τους με τον άερα πρίμα. Κι' αν στιγμής, δε, λάμε έμεις: «Έμπρός βήμα ταχύ», αυτοί φωνάζουνε: «Ταχύ και προς τα... πίσω βήμα»!

Ζητούσαν να μάς κάνουνε να φτάσουμε στ' άμην, και σκελετούς μάς έκαναν απ' τα σάρκα ένα, να πριν να φτάση, ευτυχώς, ο Μάιος ο μίν, εκόφανε τη φορά τους και... ρόδα μυρωμένη!...

Ο Μάιος μάς έφτασε, με φύσιν μυροβόλον κι' άς πλέξουν όλοι στέφανα με άνθη δροσερά αν και τα οικονομικά τών Άθηνάων όλων, δεν είνε, φέτο δυστυχώς, καθόλου... άνοητο!

Ο Μάιος μάς έφτασε με είδων-είδων λουλουδία, μέ... κόμματος, μέ... κόμ- (ματα,)

με τρέλλες, με κραιπάλη και με φωνές και με κακό, καθώς και με τραγουδία, δρέπουν τίνες... βασιλικούς και... παπαρούνες άλλοι.

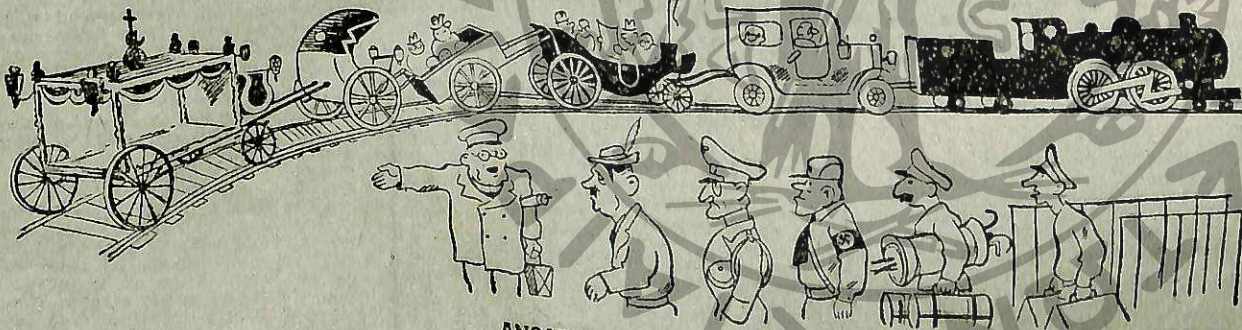
Πρωταγωνιά γιορτάζουμε όσου μετά των... όνων είνε έποχης κατεργαριάς και κάθε παραλόγου κι' ύπομονη... γαϊδουρινή μάς διακρίνει μόνον, προσμένοντας να δικαστή μιά... τρία θοορίδγού.

Παρ' όλ' αυτά τον Μάιον θα πιάσουν φέτος όλοι: βαθύλατοι και πένιτες, και όλοι ο ντουναίς, γλέντι θα γίνη τρανταχτό σε κάθε περίοδ! γλέντι, πρωτομηνιάτικο και γλέντι ελευθερίας.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Φυσικώτατον

Όπως έχουν άναγγείλει κι' όπως ζέρει ο κόσμος όλος, στον Ειρηνικό θα πάη κι' ο Έλληνικός ο στόλος. Στον Ειρηνικό θα πάη του πολέμου το κακό κι' η Ειρήνη θα μάς έρθη από τον... Ειρηνικό!... Υ.Υ.

Ο σταθμάρχης: Δυστυχώς, όθρεο μου, δεν υπάρχει βαγκόν-Λι. Σας έφύλαξα όμως το τελευταίο... βαγόνι.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΤΑΞΙΔΙΑ

Πρόσκληση σε γεύμα

«Η Ντιάνα είχε μια ασυνήθιστη ομορφιά κι' εγώ ένα όμοιο στίσι. Μ' αυτά τα δυο κεφάλαια, μπορεί να γίνει ένας περιήγος συνοδοιπόρος. Και τόσα για σκοπό μου. «Η Ντιάνα, ήταν μια κυρία που είχε χάσει. Όλες οι πολύ όμορφες γυναίκες χαρίζουν. Ο γάμος δεν τις σκιάζει και το διαζύγιο τους δίνει μια αλλοιωτική γοητεία. Άπάνω σ' αυτό έχω μια θεωρία, που νομίζω ότι πρώτος εγώ τη διατύπωσα. (Αυτό γιά την Ιστορία). «Ότι οι πολύ όμορφες γυναίκες παντρεύονται ακριβώς γιά να χαρίζουν. Και όταν ο σύζυγος εκτελέση τον προορισμό του, δώση δηλαδή τον τίτλο της χαρισμένης στη γυναίκα του, αποσύρεται στην αγνοία και την αδιαφορία και η κυρία πολιορκείται από μια ολόκληρη αλληλίστιοδοξον θαυμαστών. Σπάνια η κυρία παραινώνει την ενορία της σ' έναν απ' όλους αυτούς τους μνητρες. «Η μοιραία γυναίκα δεχεται το θύμα των θαυμαστών, χωρίς να εισακούη την προσοχή τους. Είπε ένα καθηκόν που επιβάλλει ο τίτλος της. Δίνει ελπίδες αλλά όχι υποσχέσεις. «Αν παραχωρήση κάτι περισσότερο από ένα χειροφίλημα σε κάποιον, αυτό την καταβάλλει από το θρόνο της. Άλλα ο κύκλος των θαυμαστών επιμένει, περιμένοντας την εξασίτηση του κανόνα.

Γ' αυτή την εξασίτηση δούλευα κι' εγώ. Είχα αρκετές ελπίδες πως θα πετύχαινα. Και ή θα κατέβαζε αυτή τη βασιλίσσα της γοητείας από το θρόνο της, ή θ' αφέβαινα κι' εγώ, να πάρω μια θέσι δίπλα της. Κάποια βραδιά, λοιπόν, που βροχιάμε μόνοι στη βεράντα κάποιου φιλικού σπιτιού, ήρθε η κουβέντα γιά κάποιον εξαιρετικό ταμπάκο στο στίσι μου. Θά ήθελε να το ιδί; Με μεγάλη της ευχαρίστηση.

— Τότε θα μου επιτρέψετε να σας καλέσω ένα βράδυ να φάμε μαζί, στο στίσι μου.

— Σας ευχαριστώ γιά την πρόσκληση.

«Ηταν Σάββατο και συμφωνήσαμε γιά τη βραδυά του άλλου Σαββάτου. Έργονα κατευθυνόμενος με τον εαυτό μου. Είχα πετύχει το πρώτο μέρος του σκοπού μου. «Ας έρχοταν η κυρία και τα παρακάτω ήταν δική μου δουλειά...

«Αρχικά να σκεπτόμαι το γεύμα. «Ηθελα να της παρουσιάσω κάτι που να την εκπλήξει. Ούτε, φυσικά, το γέρο δημηρέ. Τα τακτοποιήσα όμως όλα. Από τις φράουλες με σαντιγύ, ως το γέρο δημηρέ. Παραγγέιλα το μενού στο «Τελειοτέ» αλλά το γέρο δημηρέ τρώμαξα να τον βρώ. Τέλος τον οίκονόμησα. Και ήμουν κατενθουσιασμένος, γιατί είχε και φαβορίτες. Κάτι περισσότερο από, ότι μου είχε ζητήσει η Ντιάνα...

Παρασκευή μεσημέρι. «Ο Ι. δισό ο μικρός με το φάκελλο. «Η τελευταία μου ιδιοτροπία: Θέλω γύρω μου άσπρα τριαντάφυλλα...

Και άσπρα τριαντάφυλλα, Ντιάνα! «Ηρθε, το Σάββατο το πρωί ένα τεράστιο καλόσκι. Τοποθετήθηκαν αρκετά στα βάζα και τ' άλλα τα σκόρπισα γύρω. Και άρχισα να μετρώ τις ώρες. «Ηρθε ο γέρος δημηρέας. ήρθε το μενού, ήρθαν οι μουσικοί. Τους έδειξα το δωμάτιο που θέμιον γιά να παίξουν. Ένα δωμάτιο δίπλα από εκεί που θα τρώγαμε. Φυσικά θέμιον στο σκοτάδι...

«Αγαπητέ μου φίλε, «Δεν ξέρω τι κουρτίνες έχετε στο στίσι σας, αλλά θα ήθελα να σας πω ότι η έρευνα εξαιρετικά οι κουρτίνες σε χρώμα μελί, πολύ άνοιχτο. Ντιάνα.

Μια μοιραία γυναίκα χωρίς ιδιοτροπία γούστα, δεν είναι μοιραία. Κάλεσα ένα φίλο μου διακοσμητή και μου άλαξε όλες τις κουρτίνες. Φυσικά αυτή η δουλειά μου στοίχισε άρκετά. Άλλά τι πείραζε; «Η εγώ, χία που με περιμενε το Σάββατο άδειζε ένα εκατομμύριο κουρτίνες, με χρώμα μελί πολύ άνοιχτο.

Τετάρτη μεσημέρι: «Ο ίδιος μικρός με τον κρέμ φάκελλο: «Αγαπητέ μου φίλε,

«Θά ήθελα να σας πω ακόμα μια ιδιοτροπία μου. Συνηθίζω το γεύμα μου να συνοδεύεται με μουσική. Φυσικά, αποκλείεται το ραδιόφωνο, αυτό το καταλαβαίνετε. Μια μικρή ορχήστρουλα που να παίξη ταγγάνια κομμάτια, θά ήσαν, ότι χρειάζεται.

Ντιάνα. «Αίγο δύσκολη δουλειά, αλλά θά γίνει! Κανονισα την υπόθεσή την ίδια μέρα. Βασανίστηκα πολύ, γιατί η ορχήστρα — πέντε ή έξη άνθρωποι — έπρεπε να ήσαν περίφημη. Δεν μπορούσα να πάρω όποιον κι' ε-ποιον, που γρατζουνούσε ένα βιολί! Καταλάβαινα κι' εγώ ότι έπρεπε να ήσαν μουσική πρώτης ποιότητας. Τα ταγγάνια κομμάτια απαιτούν βιολί εξαιρετικό. Ξεμείλινα πέντε μουσικούς από τις πέντε καλύτερες ορχήστρες των πέντε καλύτερων κέντρων. Θά τόσκαζαν το Σάββατο το βράδυ από τη δουλειά τους, γιά να πάρουν μια άνοιξη εξαιρετική φυσικά. Έπειτα θα ήσαν να κάνουν και άριστους δοκιμές. Όταν κανονισα το ζήτημα, είχα την εντύπωση πως κέρδιζα μια μεγάλη νίκη. «Α! βέβαια. Αυτό το γεύμα θά ήσαν Ιστορικό και στη δική μου ζωή, που είχε γεμάτη περιπέτειες. Κάτι που θά θυμίζε κινηματογράφο...

Και περίμενα το Σάββατο. Την Πέμπτη πάλι ο μικρός, με το σχετικό φάκελλο: «Αγαπητέ μου φίλε,

«Επιτρέψτε να σας πω τα γούστα μου γιά το φαί: «Α-παρταίτως στρεβία, άστακό, κοτόπουλο, κρασί του Ρήνου, σαμπάνια «Κορντόν Ροζ» και φράουλες με σαντιγύ. Τα όποια όλα κανονιστε τα κατά το γούστο σας. Και στο σερβίρισμα γέρο δημηρέας.

Ντιάνα. «Αγαπητέ μου φίλε, «Θά ήθελα να ξέρετε μια ιδιοτροπία μου. «Αντιπαθώ φοβηρά το ηλεκτρικό φως. Άγανα στο πολύ το γεμάτο μουσικοπάθεια φως των κεριών.

Ντιάνα. «Αγαπητέ μου φίλε, «Δεν ξέρω τι κουρτίνες έχετε στο στίσι σας, αλλά θα ήθελα να σας πω ότι η έρευνα εξαιρετικά οι κουρτίνες σε χρώμα μελί, πολύ άνοιχτο. Ντιάνα.

Είχε βραδυώσει και περίμενα την ώρα της εγτυχίας μου. «Όλα εν τάξει: Οι κουρτίνες οι μελί, τα κρησθία αναμένα, τα πολυφωτα βγαλμένα γιά να μην υπάρχει τίποτα που να θυμίζει την πετότητα του ηλεκτρισμού, τα τριαντάφυλλα φρέσκα και χαρούμενα, οι μουσικοί στο διάλανο δωμάτιο, ο γέρος δημηρέας στο όφους κι' εγώ με το φράκο μου. «Αδμονούσα... Αδμονούσα και διερροπολόσσα. Φαταξόμουνα αυτό το γεύμα σαν ένα θρίαμβο της ζωής μου... «Ω! Να! «Θάπρωγε μαζί μου η γυναίκα που ποδοπατούσε τα θύματα της μ' ένα χαμόγελο γεμάτο ευτυχισμένη ασυνειδησία. Κότταζα το ταμπάκο που ήθελε να ιδί η Ντιάνα. «Ηταν ένα κομμάτι του Βαν Γκόγκ, από τα εξαιρετικά του... Σ' αυτό λοιπόν, θά χρωστώ την εγτυχία μου και την εδραίωση της φήμης μου. Γιατί η επιτυχία μου, βέβαια, δεν θα ήσαν ιδιότητα μου υπόθεσι... «Ω! όχι... Είχα υποχρεώσεις απέναντι στη φήμη μου κι' έπρεπε να δουλέψω γι' αυτή.

Στις εννιά και πέντε χτυπάει το κουδούνι. Μια βιαστική ματιά στον καθρέφτη, ένα περιττό διόρθωμα του φράκου, ένα χαμόγελο στα χείλη και άνοιγμα των πόρτα. Είπε ο Ι. δισό ο μικρός με το φάκελλο. Τον άνοιγνα βιαστικά:

«Αγαπητέ μου φίλε,

«Με συγχωρείτε που θά σας λυπήσω, αλλά δεν θά μπορέσω νάρθω. Έχω ένα φοβερό πονοκέφαλο απόψε.

Ντιάνα. «Αγαπητέ μου φίλε,

Κυττάζω τα βάτα με τα τριαντάφυλλα, τα σερβίτσια, τα κρησθία. Μοδρκεται να τα σπάσω. «Ο γέρος δημηρέας με τις φαβορίτες με κυττάζει με μάτια γεμάτα ειρωνεία. Μοδρκεται να τού ξεριζώσω τις φαβορίτες. Κι' η ορχήστρα, χωρίς να της πη κανείς, άρχίζει να παίζει κάποιο κομμάτι — το χειρότερο που είχα ακούσει στη ζωή μου. «Ετσι μου φάνηκε. Άνοιγνα την ενδιάμεση πόρτα και τούς φωνάζω:

«Πάτε!

«Ο γέρος δημηρέας με τις φαβορίτες, που έχει καταλάβει πως είναι περιττές οι υπηρεσίες του, μου κάνει την ειρωνική ερώτηση:

— Χρειάζομαι εγώ, κύριε; «Όχι! Μπορείς να φύγης. Πάρε αυτά που ζήτησες και κάτι παραπάνω γιά να κόψης τις φαβορίτες σου!

Διόγω και τούς μουσικούς. Και μένω μόνος. Βγαίνω στη βεράντα κι' ανάσω ένα ταγγύ. Είπε μια θερμή άνοιξιτική νύχτα, μ' ένα γλυκό φεγγάρι. Σίγα — σίγα τα νεύρα μου — καλάρουν, η ψυχή μου καταπραύνεται, οι σκέψεις μου εξακαθαρίζουν. Και λέω:

— Γιατί μου κακοφαίνεται; Μια μοιραία γυναίκα έτσι έπρεπε να κάνει... Άλλοιώς, γίνεται μια οποιαδήποτε γυναίκα...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Τα δυο κομμάτια της «Βίλλας με τα νούφαρα»

Μεγάλη επιτυχία σημειώνουν στην νέα ελληνική ταινία «Η Βίλλα με τα νούφαρα» τα δυο νέα μουσικά κομμάτια του κ. Χρ. Κ. Χαϊροπούλου, το βάλς «Τραλάλα» και το ταγγάνικο αλδό «Θάβελ...». Τα δυο κομμάτια του άγαπημένου συνθέτου της Αθήνας, τραγουδούνται τώρα παντού και αποτελούν τα μεγάλα σουζ της εποχής. Αυτά, όπως και όλη η άλλη μουσική του κ. Χαϊροπούλου, που αυτή τη φορά εμφανίζεται με πραγματικές αξιώσεις, είναι από τις άφορμες της μεγάλης επιτυχίας της νέας ταινίας.

Ζωή μετά θάνατον

Πολλά όργανα του ανθρώπινου σώματος εξακολουθούν να ζούν επί ένα χρονικό διάστημα άρου πάφη να χτυπά η καρδιά. Χάρη μάλιστα στις πρόσδους της Ιατρικής, μπορούν να μεταμοσχευθούν από έναν άνθρωπο πρόσφατα νεκρό σ' ένα ζωντανό. Με πειράματα λεπτομερή εξακριβώθηκε επίσης πόσο διαρκεί η ζωή αυτών των οργάνων μετά το σταμάτημα της καρδιάς: Το μυαλό ζή 10 λεπτά ακόμη, οι μύς της καρδιάς 20 λεπτά, τα μάτια 30, τα αυτιά 1 ώρα, οι μύς των χεριών και των ποδιών 4 ώρες, το αλμοσφαίριο 18 ώρες, τα κόκκαλα 3 ημέρες και το δέρμα 5 ημέρες.

Οι ήρωες του Σαίξπηρ

Ένας Αμερικανός καθηγητής της αγγλικής φιλολογίας είχε την υπομονή να μετρήσει το μήκος των διαφόρων ρόλων στα έργα του Σαίξπηρ. Βρήκε λοιπόν ότι ο ρόλος του Αμλέτου είναι ο μακρύτερος: 1.569 γραμμές κελεύει. Δεύτερος έρχεται του Ρικάρδου Β', με 1.169 γραμμές, κι' έπειτα του 'Ουέλλου, με 880 γραμμές. Οι γυναίκες ρόλοι είναι μάλλον σύντομοι: Της Κλεοπάτρας έχει 600 γραμμές, της Δουλομένης 389, της Σάβας Μακδον 261, και της 'Ιουλιέτας μόλις 97 γραμμές!

Παράξενη υποβολή

Στά 1938, κάποιος Άγγλος συγγραφέας εξέδωσε ένα μονόπρακτο θεατρικό έργο του, στο οποίο παρουσιάζει ένα κάποιο Μπαγκουσκόφσκυ να κλέβει απ' το Λούβρο ένα μικρό πίνακα μεγάλης καλλιτεχνικής αξίας. Σε λίγους μήνες λοιπόν, οι εφημερίδες έγραψαν ότι ένα πραγματικό πρόσωπο, μ' αυτό το όνομα, έκανε μια τέτοια ακριβώς κλοπή! Κατά διαβολικήν σύμπτωση, ύποπτε πραγματικά ένας Μπαγκουσκόφσκυ, ο οποίος διάβασε το θεατρικό έργο κι' έμπρησθήκε τόσο απ' αυτό, ώστε έκαψε την κλοπή όπως την περιέγραφε ο συγγραφέας!

Πόσα κόκκαλα έχουμε;

Πόσα κόκκαλα έχει το ανθρώπινο σώμα; Τα 4 όφωρα βιολία της άνατομίας μάς δίνουν αριθμούς που κυμαίνονται μεταξύ 206 και 270. Μη νομίζετε ωστόσο ότι υπάρχουν άνθρωποι που έχουν περισσότερα ή λιγότερα κόκκαλα απ' τούς άλλους!... Οι διαφορές αυτές όφειλονται σε διαφάνια των ε-πιστημόνων ποιά είναι πραγματικά κόκκαλα και ποιά άπλοι «χόνδροι».

Το συτόχαρτο

«Η εφεύρεση του συτόχαρτου ήταν έντελως τυχαία. Σ' ένα χαρτοποείο του Μπερκόβιτς, κάποιος έρwanής έξεκασε να προσδοήρ ένα ώριμενο συστατικό στη χαρτομαζα. Κι' έτσι το χαρτί βγήκε πορώδες κι' άχρηστο γιά γράψιμο. «Ο εργοστασιάρχης δοκίμασε να το μεταχειρισθί στο γραφείο του, γιά να μη πάη χαμένο, είδε όμως ότι άποροφούσε πολύ το μελάνι. Τότε του ήλθε η ιδέα να το λανσάρη γιά αντικατάστασι της άμμου, με την όποια συνθίζαν να στεγνώνουν το μελάνι ως την εποχή εκείνη. Κι' η επιτυχία του βρήκε μεγάλη επιτυχία. Όσοσο ά άμμος εξακολουθούσε να χρησιμοποιείται σε πολλά γραφεία επί 70 χρόνια ακόμη.

Φάρμακα και γιατροί της Κίνας

Τα φάρμακα της κινεζικής Ιατρικής είναι κομμένα από τα πιο άλλοκοτα συστατικά: έρερες μύγες, πόδα κορώνων, φτερά καταρτίδων, κόκκαλα τίγρεων, δόντια λιονταριού κι' άλλα παρόμοια. «Επίσης χρησιμοποιούνται πολύ διάφορα χόρτα, κι' ιδίως μια ρίζα, που πιστεύεται ότι εξασφαλίζει νεάτια και μακροβιότητα και που πουλιέται πανάκριβα. Στους κεντρικότερους δρόμους υπάρχουν υπαίθριοι γιατροί, μ' ένα ψηλό τραπεζί επιρρός τους, φορτωμένο με τα έργαλεία τους. Το κυριώτερο απ' τα έργαλεία αυτά είναι ένα τεράστιο κλύμα. Γιατί οι Κινέζοι άνησκούν πολύ μόλις άισθανθούν την παρμηκή κοιλιακή ενόχληση και τρέχουν άμέσως στον υπαίθριο γιατρό, ο όποιος τούς κάνει ένα κλύμα, εμπρός σ' ένα κύκλο περιέργων θεατών!

Τι να κάνης;

Να τσακωθής Πασχαλιάτικα με τη Σουσου; Κατά τις φούρκας του ο Παναγιωτάκης και υπέκυψε. Κι' ό Παναγιωτάκης το βράδυ της 'Ανάστα-σαν έφτασε η Σουσου να έπιμελίζεται στις άρχικες ή Σουσου να έπιμελίζεται προσωπικά το ντύσιμό του.

Τον έσπασε από μέση της σάλας κι' άρχισε να τον ντύνη. Γιά να τον κάνει άξιο να βροθί άνάμεσα στην άριστοκρατία από τ' άπόγευμα τον έβλε βάλε με τη Σουσου να έπιμελίζεται. Υπομονή έκανε ο άνθρωπος. Κόντησε να τον ντάρη. Υπομονή έκανε ο Παναγιωτάκης. Τού φόρεσε καθαρά έσωρουκα. Μελάνια σάβαρα και γκριζά φα-

ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΚΗ 'Ανάστασις

«Ανοιξι. Κι' έρχοταν το Πάσχα. «Ηταν οι μέρες γλυκύτατες κι' οι νύχτες γεμάτες από άρώματα. Παλάσιος ήταν ο αέρανος κι' ολόχρυσος ο ήλιος έκανε την θαλπωρή του επάνω στην Αθήνα. Το πρώτο έλευθερο Πάσχα ύστερα από τόσα χρόνια κατάρσας σκλαβιάς. Πανηγύριζε η Αθήνα. Πανηγύριζε κι' ο Βούδας κι' άπάντες μ' όλο του το πλεμόνια των πεντακάθαρων έλευθερο άέρα της Πασχαλιάς.

Κι' όλοι είκαν σκεδιά: —Θά φάσουμε κι' άγνα. —Θά φτιάσουμε και ταουρέκια. —Θά φτιάσουμε και μαγερίτσα. Κι' η Σουσου;

«Αθάναντι πυργόδεσποινα του Βού-θουλα! Μακράν ήταν απ' όλο αυτά και στεκόταν στη περιώπι του μεγαλείου της. Κι' όταν άκουγε τις γυναίκολες της νεοτονίας να μιλάνε γιά όλα αυτά τα τυπικά πράματα του στομαχικού μισόκλεινε τα βλεφαρά και μουρμούριζε:

—Πτωχούλες! —Γιατί κ. Σουσου; —Πείνω και όόστω πείνα! —Μά δεν πεινάμε τώρα! «Ισα-ίσα που θά φτιάδουμε ακόμα και ταουρέκια. Έσείς δεν θά φτιάσετε ταουρέκια;

—Αστείο πράγμα και ουδέποτε τα στερήθηκα. Κι' ούτε όας άδειζε τον κόπο να συζητή κανείς περί ταουρέκια και άγνα και τα παρόμοια. Από δούτα δεν μάς έλειψαν ούτε τον χειμώνα του 41.

Ένας ήταν φέτο ο καυμός της μαντίμ Σουσούς. Νά γιορτάση το πρώτο έλευθερο Πάσχα της άριστοκρατίας όπως το επέβαλλε η ύψηλη κοινωνική της θέσι.

Πάθρ Παναγιώτ. Έφέτος μπου-θουλικά και λαϊκά να λείπουν. «Ο-ρασιος είναι ο λαοσυζικός και παρουσιάζει γραφικότητες, κουλέρ-Λο-ζα και τα παρόμοια. Άλλά τι νύχτα που πγαίνουμε οι Μπουβουλαίοι στην 'Ανάστασι και μόλις άκουσθί παρά τού ιερέως (Χριστός 'Ανέ-στη) βγάδουν τα κόκκινα άγνα, τούκα-τούκα, και τρώνε μου προξενί άπδια. Θά κάνουμε έφέτος 'Ανάστασι στο Κολωνάκι.

Εγούρλωσε τα μάτια του ο Παναγιωτάκης: —Πώς, δηλαδή; —Θά πάμε εις Άγιους Διονυσίους συστατικά: έρερες μύγες, πόδα κορώνων, φτερά καταρτίδων, κόκκαλα τίγρεων, δόντια λιονταριού κι' άλλα παρόμοια. «Επίσης χρησιμοποιούνται πολύ διάφορα χόρτα, κι' ιδίως μια ρίζα, που πιστεύεται ότι εξασφαλίζει νεάτια και μακροβιότητα και που πουλιέται πανάκριβα. Στους κεντρικότερους δρόμους υπάρχουν υπαίθριοι γιατροί, μ' ένα ψηλό τραπεζί επιρρός τους, φορτωμένο με τα έργαλεία τους. Το κυριώτερο απ' τα έργαλεία αυτά είναι ένα τεράστιο κλύμα. Γιατί οι Κινέζοι άνησκούν πολύ μόλις άισθανθούν την παρμηκή κοιλιακή ενόχληση και τρέχουν άμέσως στον υπαίθριο γιατρό, ο όποιος τούς κάνει ένα κλύμα, εμπρός σ' ένα κύκλο περιέργων θεατών!

Τι να κάνης;

Να τσακωθής Πασχαλιάτικα με τη Σουσου; Κατά τις φούρκας του ο Παναγιωτάκης και υπέκυψε. Κι' ό Παναγιωτάκης το βράδυ της 'Ανάστα-σαν έφτασε η Σουσου να έπιμελίζεται στις άρχικες ή Σουσου να έπιμελίζεται προσωπικά το ντύσιμό του.

Τον έσπασε από μέση της σάλας κι' άρχισε να τον ντύνη. Γιά να τον κάνει άξιο να βροθί άνάμεσα στην άριστοκρατία από τ' άπόγευμα τον έβλε βάλε με τη Σουσου να έπιμελίζεται. Υπομονή έκανε ο άνθρωπος. Κόντησε να τον ντάρη. Υπομονή έκανε ο Παναγιωτάκης. Τού φόρεσε καθαρά έσωρουκα. Μελάνια σάβαρα και γκριζά φα-

νέλλα. Υπομονή έκανε ο Παναγιω-τάκης. Άσπρο πουκάμιο τούδαλε, άσπρό κολλάρο που είχε όσα χρόνια να το βάλη και γραβάτα μαύρη. —Θά με πνίξει! —Άνότη! Νά γίνει κύριος. —Με σφίγγει το κολλάρο. —Καλύτερα βλάξ. Διότι όταν ε-νε φαρύθ θά φαίνεσαι σαν πεινα-μένος. Και στο Κολωνάκι πεινα-λέοι άπαγορεύονται.

Του κρέμασε στο τοσιάκι κι' έ-να μαντίλι άσπρο, που φρόντιες έπιμελώς να κρύβη τις τρύπες του. «Ετσι συγγοιμένος ο Παναγιωτάκης έμοιαζε σαν φωτογραφία εμδρόνι-του καθηγητή της 'Ιερās 'Ιστορίας του περασμένου αιώνα. Η Σουσου όμως ήταν γοητευμένη. Υπομονή έκανε ο Παναγιωτάκης. Έκανε κι' έκείνη δυο ακριβώς ώρες με το ρο-λόι να ντυθί. Υπομονή έκανε ο δυστυχής.

—Τι ώρα είναι; —Δέκα. —Όρα έκκινήσεως. —Από τώρα; —Νά περπατούμε με το πάσο μας. άνότη. Και όχι φούρια-φούρια να φτάσουμε λαχανιασμένοι. Μη λησμο-νησης να πάρουμε και δυο λευκές λαμπάδες, αλλά άγορασμένες από πωλητήν Κολωνάκιος.

Σεκίνησαν. Και έφτασαν. Άγόρα-σαν και τις λαμπάδες. Κι' ήταν κα-τάνυκι μέσα στην έκκλησία. Κύ-ριοι, καθώς πρέπει. Κυρίες καθώς πρέπει. Και άρώματα και μπριάνια. Γοητευμένη ήταν η Σουσου. Κι' ή-ταν να σκάση ο Παναγιωτάκης. Α-πολάμβανε την ατίμωφαιρα ή Σου-σου. Πνιγνόταν ο Παναγιωτάκης. Και σε μια στιγμή άντήκισε το άναστά-σιμο τράπηρο.

Χριστός άνέστη εκ νεκρών θανάτθ θάνατον πατήσας. Άνάστανε ο Παναγιωτάκης. Τρά-βει απ' την τσέπη του ένα κόκκινο άγνό που είχε πάρει κρυφά απ' την Σουσού και γυρίζει σε μια κυρία που στεκόταν πλάι του: —Το άγνό σου μανδάμ. —Πανγνόν; —Λένε Χριστός άνέστη. Δεν έ-χεις άγνό να το ταουγκρίσουμε; —Γυρίσε η Σουσου, είδε τι γινόταν κι' έγινε κατάκλιμη. Η κυρία κύ-ταξε τον Παναγιωτάκη μ' ένα βλέ-μα περιφρονητικό, χομώελασε έλα-φρά και έιπε ειρωνικά: —Με συγχωρήτε κύριε αλλά δεν κρατώ άγνό στο τσαντάκι μου. Τα ξεχάσα στο στίσι. Ζε βού ντεμάν μιλλ πανγνόν!...

Τότε ο Παναγιωτάκης γύρισε ό-λόγυρα, είδε πως κανένας κύριος και καμία κυρία δεν κρατούσε άγ-νό και έπειδή τώκε γρουσουζιά, να μη ταουγγρησι στο «Χριστός άνέ-στη» κι' έπειδή είχε σκάσει μ' όλο αυτά, σήκωσε το άγνό του στο κε-φάλι της κυρίας και τράκ! το σπεί-ζει! Το τι έγινε είναι άπείρητο. Έξαλλν έγινε η κυρία. Ο κύριος που τη συνόδευε σήκωσε το μπα-στούνι. Το βούτα ο Παναγιωτάκης και άπείλει να τού το σπασί στο κεφάλι. Βάδυνε τις φωνές οι άλλες κυρίες. Κατάρχη η Σουσου δέ-σται στον θεό ν' άνοιξη η γη και να τόν καταπεί. Κι' όοι μπορούσε ά-ριστοκρατικά προσπαθούσε να δι-καιολογήσθι τον άδικαιολόγητό... —Μαριέ! Πανγνόν έλε πάθρ! —Τι μου λέτε κυρία; Έσπασε το άγνό του στο κεφάλι της κυρίας μου! Ο Βας βουζούκος! Πούθε τον φέρσατε; Από ποιά χωριά κατέθηκε; Και η Σουσου; —Είπε ο κωμωδιστής μου μουσιέ. Και ήλθε εκ Βουθάς όπου έπικρα-τεί το έθνος. Πρώτη φορά έρχεται εις τας Αθήνας και άγνοεί τας συ-νθείας του Κολωνάκιου.

Τό πιστεψαν; Άγνυντο. Έβραζε από μέρα του ο Παναγιωτάκης κι' αν είχε πενήν-τα άγνα θά τόσπαζε όλα στα κεφα-λία των κυριών που άκουγαν την Ι-πρέπεια μπορούσε να κροτήσθι ή Σουσου τον ππρε κι' έφυγαν. —Βλάξ! Ηλίθιε! Άνότη. «Αδ ό-ρε, σέ ππρα από τον Μπύθουλα; Έγώ δώ τα τσάκ και τσούκ κι' έου το έ-κι' ο Παναγιωτάκης; —Τώκα γρουσουζιά, μωρή ζαρνιά. Έλα τώρα, Χριστός 'Ανέστη. Και φιλήθησαν. Μά η Σουσου το ρεζιλιά έκείνη ούτε το ξεχάσε ούτε το συγχώρεσε ποτέ.

Δ. ΨΑΘΑΣ

νέλλα. Υπομονή έκανε ο Παναγιω-τάκης. Άσπρο πουκάμιο τούδαλε, άσπρό κολλάρο που είχε όσα χρόνια να το βάλη και γραβάτα μαύρη. —Θά με πνίξει! —Άνότη! Νά γίνει κύριος. —Με σφίγγει το κολλάρο. —Καλύτερα βλάξ. Διότι όταν ε-νε φαρύθ θά φαίνεσαι σαν πεινα-μένος. Και στο Κολωνάκι πεινα-λέοι άπαγορεύονται.

Του κρέμασε στο τοσιάκι κι' έ-να μαντίλι άσπρο, που φρόντιες έπιμελώς να κρύβη τις τρύπες του. «Ετσι συγγοιμένος ο Παναγιωτάκης έμοιαζε σαν φωτογραφία εμδρόνι-του καθηγητή της 'Ιερās 'Ιστορίας του περασμένου αιώνα. Η Σουσου όμως ήταν γοητευμένη. Υπομονή έκανε ο Παναγιωτάκης. Έκανε κι' έκείνη δυο ακριβώς ώρες με το ρο-λόι να ντυθί. Υπομονή έκανε ο δυστυχής.

—Τι ώρα είναι; —Δέκα. —Όρα έκκινήσεως. —Από τώρα; —Νά περπατούμε με το πάσο μας. άνότη. Και όχι φούρια-φούρια να φτάσουμε λαχανιασμένοι. Μη λησμο-νησης να πάρουμε και δυο λευκές λαμπάδες, αλλά άγορασμένες από πωλητήν Κολωνάκιος.

Σεκίνησαν. Και έφτασαν. Άγόρα-σαν και τις λαμπάδες. Κι' ήταν κα-τάνυκι μέσα στην έκκλησία. Κύ-ριοι, καθώς πρέπει. Κυρίες καθώς πρέπει. Και άρώματα και μπριάνια. Γοητευμένη ήταν η Σουσου. Κι' ή-ταν να σκάση ο Παναγιωτάκης. Α-πολάμβανε την ατίμωφαιρα ή Σου-σου. Πνιγνόταν ο Παναγιωτάκης. Και σε μια στιγμή άντήκισε το άναστά-σιμο τράπηρο.

Χριστός άνέστη εκ νεκρών θανάτθ θάνατον πατήσας. Άνάστανε ο Παναγιωτάκης. Τρά-βει απ' την τσέπη του ένα κόκκινο άγνό που είχε πάρει κρυφά απ' την Σουσού και γυρίζει σε μια κυρία που στεκόταν πλάι του: —Το άγνό σου μανδάμ. —Πανγνόν; —Λένε Χριστός άνέστη. Δεν έ-χεις άγνό να το ταουγκρίσουμε; —Γυρίσε η Σουσου, είδε τι γινόταν κι' έγινε κατάκλιμη. Η κυρία κύ-ταξε τον Παναγιωτάκη μ' ένα βλέ-μα περιφρονητικό, χομώελασε έλα-φρά και έιπε ειρωνικά: —Με συγχωρήτε κύριε αλλά δεν κρατώ άγνό στο τσαντάκι μου. Τα ξεχάσα στο στίσι. Ζε βού ντεμάν μιλλ πανγνόν!...

Τότε ο Παναγιωτάκης γύρισε ό-λόγυρα, είδε πως κανένας κύριος και καμία κυρία δεν κρατούσε άγ-νό και έπειδή τώκε γρουσουζιά, να μη ταουγγρησι στο «Χριστός άνέ-στη» κι' έπειδή είχε σκάσει μ' όλο αυτά, σήκωσε το άγνό του στο κε-φάλι της κυρίας και τράκ! το σπεί-ζει! Το τι έγινε είναι άπείρητο. Έξαλλν έγινε η κυρία. Ο κύριος που τη συνόδευε σήκωσε το μπα-στούνι. Το βούτα ο Παναγιωτάκης και άπείλει να τού το σπασί στο κεφάλι. Βάδυνε τις φωνές οι άλλες κυρίες. Κατάρχη η Σουσου δέ-σται στον θεό ν' άνοιξη η γη και να τόν καταπεί. Κι' όοι μπορούσε ά-ριστοκρατικά προσπαθούσε να δι-καιολογήσθι τον άδικαιολόγητό...

—Μαριέ! Πανγνόν έλε πάθρ! —Τι μου λέτε κυρία; Έσπασε το άγνό του στο κεφάλι της κυρίας μου! Ο Βας βουζούκος! Πούθε τον φέρσατε; Από ποιά χωριά κατέθηκε; Και η Σουσου; —Είπε ο κωμωδιστής μου μουσιέ. Και ήλθε εκ Βουθάς όπου έπικρα-τεί το έθνος. Πρώτη φορά έρχεται εις τας Αθήνας και άγνοεί τας συ-νθείας του Κολωνάκιου.

Τό πιστεψαν; Άγνυντο. Έβραζε από μέρα του ο Παναγιωτάκης κι' αν είχε πενήν-τα άγνα θά τόσπαζε όλα στα κεφα-λία των κυριών που άκουγαν την Ι-πρέπεια μπορούσε να κροτήσθι ή Σουσου τον ππρε κι' έφυγαν. —Βλάξ! Ηλίθιε! Άνότη. «Αδ ό-ρε, σέ ππρα από τον Μπύθουλα; Έγώ δώ τα τσάκ και τσούκ κι' έου το έ-κι' ο Παναγιωτάκης; —Τώκα γρουσουζιά, μωρή ζαρνιά. Έλα τώρα, Χριστός 'Ανέστη. Και φιλήθησαν. Μά η Σουσου το ρεζιλιά έκείνη ούτε το ξεχάσε ούτε το συγχώρεσε ποτέ.

Δ. ΨΑΘΑΣ

νέλλα. Υπομονή έκανε ο Παναγιω-τάκης. Άσπρο πουκάμιο τούδαλε, άσπρό κολλάρο που είχε όσα χρόνια να το βάλη και γραβάτα μαύρη. —Θά με πνίξει! —Άνότη! Νά γίνει κύριος. —Με σφίγγει το κολλάρο. —Καλύτερα βλάξ. Διότι όταν ε-νε φαρύθ θά φαίνεσαι σαν πεινα-μένος. Και στο Κολωνάκι πεινα-λέοι άπαγορεύονται.

Του κρέμασε στο τοσιάκι κι' έ-να μαντίλι άσπρο, που φρόντιες έπιμελώς να κρύβη τις τρύπες του. «Ετσι συγγοιμένος ο Παναγιωτάκης έμοιαζε σαν φωτογραφία εμδρόνι-του καθηγητή της 'Ιερās 'Ιστορίας του περασμένου αιώνα. Η Σουσου όμως ήταν γοητευμένη. Υπομονή έκανε ο Παναγιωτάκης. Έκανε κι' έκείνη δυο ακριβώς ώρες με το ρο-λόι να ντυθί. Υπομονή έκανε ο δυστυχής.

ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΚΟΥΡΕΛΙΑ

Μιά ζητιάννα μέσα στην 'Ανάστασι...

Μεγάλο Σάββατο. Ένταξιαση. Η πλατεία μπροστά στην εκκλησία αρχίζει σιγά-σιγά να γεμίζει κόσμο. Λίγο πριν, η καμπάνα χτύπησε στη γιοχτα για να μαζέψουν τους πιστούς για την 'Ανάσταση.

Ξεκίνησε κι ο Μάρκος μαζί με τη γυναίκα του και το γιο του, για την εκκλησία. Μέσα στη νύχτα τ' αρώματα της άνοιξης γέμιζαν το σκοτάδι. Οι δρόμοι ήταν γεμάτοι κόσμο, κι ο κόσμος γεμάτος χαρά. Ποιος λίγο, ποιος πολύ, όλοι μας έχουμε μια 'Ανάσταση να γιορτάσουμε μέσα μας κάθε τέτοια νύχτα...

Εφτάσε ο Μάρκος στις εκκλησιές της πλατείας, και τοποθετήθηκε στα σκαλάκια. Τό πληθος που όλοένα πύκνωνε τον έχωρισε απ' τη γυναίκα του κι από το γιο του. Και τον έφερε κοντά σε μια ζητιάννα, που, περμένη στο πρώτο σκαλοπάτι, άπλωνε το χέρι της.

Για μια στιγμή, η ματιά της διασποράθηκε με τη δική του. Θέ μου, αυτή η ματιά! Η ζητιάννα τον κύτταξε σαν παλιό γνώριμο. Κι' αυτός τον κύτταξε σαν παλιό γνώριμο. Κι' αυτός τον κύτταξε σαν παλιό γνώριμο. Κι' αυτός τον κύτταξε σαν παλιό γνώριμο.

... Ήτανε νέος τότε. Τ' άσπιαμα δεν είχανε πνίξει το κεφάλι του, κι' ούτε τα χρόνια είχανε λυγίσει τους ώμους του. Ήτανε νέος, είχε καρδιά, κι' αυτή η καρδιά χτυπούσε για μια γυναίκα. Κι' αυτή η γυναίκα ήτανε λιγότερο άνθρωπος και περισσότερο σπουγγίτι λιγότερο μιλούσε και περισσότερο κελάιδανε, και δέ νοιαζότανε παρά για το φως, για τα λουλούδια και για τον έρωτα. Ένα αληθινό σπουγγίτι χωρίς στέρα...

Μαζί της είχε κάνει όλες τις τρέλλες του κόσμου, απ' τα ζεστά της χείλια είχε τραυήσει άπληστα τον έρωτα, και στις γαλάζιες θάλασσες των ματιών της είχε αρμενίσει αγένιαστος, χωρίς να συλλογίζεται τίποτ' άλλο, ούτε αύριο, ούτε λύπη, ούτε φουρτούνες... Καί, νά: Μια μέρα έκείνος είχε σκεφτεί λογικά πως η ζωή δεν είναι μόνον έρωτας αλλά και λιγάκι υπολογισμός, πως η γυναίκα δεν είναι μονάχα αίσθημα αλλά και λιγάκι αποκατάσταση, εί-

ΜΕ 10 ΛΕΞΕΙΣ

Στο Ζωολογικό Κήπο του Λονδίνου, ένα λιοντάρι έζησε 75 χρόνια.

Το άλογο και ο γάιδαρος, οπανίως φθάνουν τα 35 χρόνια. Ένας απότος στη Βιέννη, φόβος σε ηλικία έκτον τριών ετών.

Το πιο μικρό βόδι απ' όλα τα ζώα είναι η φάλαινα.

Στο τρέξιμο, κανένα ζώο δεν μπορεί να περάσει τη στρουθοκάμηλο.

Το παλαιότερο σιδηροδρομικό δίκτυο όλου του κόσμου είναι του Βελγίου.

Στη Νικαράγουα της 'Αμερικής υπάρχει ένα στρατιωτικό σώμα γυναικών ('Αμαζόντι).

Οι 'Ηνωμένες Πολιτείες της 'Αμερικής διαθέτουν σήμερα τα περισσότερα υποβρύχια.

ζε βοή την άγαπημένη του φτηνή κι' ένα συνουέσιο που του προτεινόταν πού συμφέρει, και, χωρίς δεύτερη σκέψη, χωρίς τύψεις, είχε θυσιάσει την καρδιά της που τότε χαριζότανε πού. Κι' ο Μάρκος παντρεύτηκε, σθεαρεύτηκε, έκανε οικογένεια, παιδιά. Κι' η άγαπημένη του ξεχάστηκε, όπως αξίζει να ξεχνιέται μια άγαπημένη που δεν έχει να χαρίσει παρά μόνο δυο μάτια, μια καρδιά, πολλά ρίσκιστα και καθόλου μετρητά.

Πέρασαν τα χρόνια. Καί, νάτην άπνευ η παλιά άγαπημένη, στο πρώτο σκαλοπάτι της εκκλησίας... Καθώς την έβλεπε τώρα ο Μάρκος, εύρισκε πως ζητιάννα από τους άλλους λεφτά, κι' από έκείνη ένα βλέμμα. Ένα χαμόγελο, ένα καλό λόγο...

Σε μια στιγμή, όλα τα κεράκια βρέθηκαν άναμμένα: 'Αετέ, λάδετε φως...'. 'Αναψε κι' ο Μάρκος το δικό του το κερί, με χέρια που τρέμανε. Εκείνη όμως δεν είχε κερί. Κι' έμεινε στο σκοτάδι, μέσ' στην 'Ανάσταση...

Τώρα, ο παπας σκόρπιζε στην άνοιξιακή νύχτα τα λόγια του άναστασιμου Εύαγγελίου. Κι' η ζητιάννα κυτόσε πάντα το Μάρκο, με τα μάτια διακρυμένα... Καθώς τον κυτόσε, έμοιαζε να του ψιθυρίζει, αγιά, χωρίς κακία: εφτά δλους υπάρχει 'Ανάστασι, Μάρκο... Για μένα δχι... Έξ αττίας σου, ανέθηκε το Γολγοθά χωρίς έλπίδα, χωρίς πόρνο... 'Ηπια το ποτήρι με τη χολή, πόνησα, τρυπήθηκε, κι' έπεσα χωρίς να μπορώ πιά να σηκωθώ, σ' αυτό το σκαλοπάτι... Κι' έσ, Μάρκο, είσαι ένας κύριος, με τη γυναίκα σου, με το παιδί σου, αξιοπρεπής κι' αλύγιστος, σά φαρίαστος, ποδής έδω να γιορτάσεις την 'Ανάστασι... Δεν πειράζει Μάρκο... Δεν σου κρατά κακία...'.
Εσπνικά, μέσ' στη νύχτα, ξεπετάχτηκε το 'Χριστός 'Ανάστη!' μέσ' στις καμπάνες, μέσ' στα βεγγαλικά, μέσ' στους έορταστικούς κρότους... Ο Μάρκος γύρισε και κύτταξε τη γυναίκα. Τα διακρυμένα της μάτια μοιάζαν να του λένε: 'Χριστός 'Ανάστη Μάρκο... Αύτος ο Χριστός που άναστήθηκε, άς σε κάνει να ξεχάσεις και να ζήσης χωρίς τύψεις...'.
'Ενα ξαφνικό σούσουρο μέσ' στον κόσμο. Τι είναι; Τι τρέχει; Από πόσημιν ζηγώσανε στα σκαλάκια, 'Α την καμμένη!... Μια γυναίκα έγυρε το κεφάλι της και πέθανε εκεί, στο πρώτο σκαλοπάτι... Θάτανε ιεροφανής, είπαμε μερικοί... Δε βαρύνει! Μια ζητιάννα... Ο Μάρκος γύρισε στο σπίτι του, ώχρος. Έφανε το άγιο φως στο καντήλι της Παναγίας. Μα, τι περίεργο! Το φάνηκε πως τα μάτια της Παναγίας τον κύτταζαν με ένα θουδδ παράνο, σά να τον μαλάγανε με καλωσύνη...

Απ' έξω, μέσ' στην άνοιξη, έψευχόσαν οι τελευταίες καμπάνες της 'Αναστάσεως...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Μικρά νέα

Στο Λονδίνο και στη Νέα 'Υρκη οι δημοτικές άρχές έχουν καταρτίσει κιόλας το πρόγραμμα του έορτασμού της νίκης των Συμμάχων.

Σ' όλες τις μεγάλες πλατείες και τα πάρκα θα γίνουν τεράστιες λαϊκές συγκεντρώσεις με πρωτοφανή έορταστικό χαρακτήρα: ύπαθριους χορούς, τραγούδια, πανηγυρικούς λόγους. Οι δρόμοι θα παρουσιάζουν ένα φαντασμαγορικό θέαμα με τους σημασιολογικούς και τις πολύχρωμες άνθες από λουλούδια.

Το περίεργο δε είναι ότι όλα τα καταστήματα θα παραμεινουν άνοιχτά, καθώς και τα σχολεία γιά να μπορεί ο κόσμος να καταφύγει σ' αυτά στις περιπτώσεις μεγάλου συνωστισμού!

Οι Γερμανοί βρήκαν ένα όπλο και πρόχρητο τρόπο γιά να καθαρίζουν από τα πτώματα τις πόλεις τους πού... έτους προακτικους βομβαρδισμούς της συμμαχικής αεροπορίας. Τα συγκεντρώουν σε σπία που δεν έχουν πάσει μεγάλες ζημιές κι' έπειτα χιχίζουν νηγορά τους τοίχους, όπου έχουν υκρεμισθή, και τα παράθυρα και τις πόρτες!

Οι 'απολεμικοί' αυτοί τάφοι είναι το τελευταίο αέρισμα του έθνικισσισαλισμού!

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ'ΟΛΟΥΣ

Οι θόρυβοι τρελαίνουν, εξαντλούν, σκοτώνουν!

Οι τελευταίες διαπιστώσεις της έπιστήμης

Όπως εξακρίβωσαν τελευταία διάφοροι 'Αμερικανοί έπιστήμονες οι μεγάλοι θόρυβοι είναι επικίνδυνωδέστατοι γιά τον άνθρωπο. Προκαλούν την τρέλλα, την εξάντληση, το θάνατο.

Οι περισσότεροι απ' τους τρελλούς των αμερικανικών φρενοκομείων προέρχονται από πόλεις μεγάλες και πολυθόρυβες. Όπως να είναι άπλη συμπτωσι. Όστόσο δεν αποκλείεται να πάθι το μυαλό απ' τους θόρυβους, έφ' όσον μάλιστα έχει αποδειχθή ότι κι' οι συνθιόμενοι ήχοι μπορούν να προκαλέσουν χημικές αντιδράσεις, ν' αλλοιώσουν το γάλα και να σκοτώσουν διάφορα μικρόβια. Ο δόκτωρ όόστερ Κέννεντυ εξακρίβωσε ότι το σκάσιμο μίας φουσκιμένης χαρτοσακούλας αυξάνει την πίεση στο ανθρώπινο μυαλό τέσσερες φορές πιο πολύ παρά ή μορφήν.

Αφού λοιπόν οι ήχοι κάνουν όλ' αυτά τα πράγματα, γιάτι να μη πιστώσουμε ότι φέρνουν στο ανθρώπινο μυαλό χημικές μεταβολές, που οδηγούν στο θάνατο, στην αυτοκτονία ή στην τρέλλα; Συνεπώς, οι θόρυβοι αποτελούν μια σοβαρή απειλή γιά τη φυσική και πνευματική ζωή των ανθρώπων της εποχής μας.

Διάφοροι φυσιολόγοι υπέβαλαν σκυλιά, γάτες, περιστέρια, ποντίκια κι' άλλα ζώα στην έπιδραση συνθιόμενων βιομηχανικών θόρυβων. Και βρήκαν ότι έπαθε έτσι ή υγεία τους κι' ή άκοή τους. Μερικά μάλιστα φόβησαν. Τα υπόλοιπα όμως συνθισαν σιγά-σιγά κι' έπαψαν να παρουσιάζουν παθολογικά συμπτώματα.

Έχει υπολογισθή έπίσης ότι πολλά έκατομμύρια 'Αμερικανοί είναι βαρφηκοί. Όπως αυτό παρατηρείται συχνά στους σωφρ και στους πόλιμαν της τροχίας. Συνεπώς, είναι αποτέλεσμα των πολλών θόρυβων.

Επίσης, μια έπιτροπή γιστρών άνεφερε στην ('Επιτροπή Καταργήσεως θορύβων) της Νέας 'Υρκης ότι ο θόρυβος έλαττώνει την προσοχή και την πνευματική συγκέντρωση. Στο Πανεπιστήμιο του Κολυκέιτ, έγιναν πειράματα με φοιτητές, που κομμάτωσαν κάθε νύχτα επί δυο βδομάδες μέσα σε περιβάλλον πολυθόρυβο. Το αποτέλεσμα ήταν να πάθουν πονοκεφάλους, να (κόβουν) τα μάτια τους, να γίνι άσταθές το περπάτημα τους, να χρειάζονται μεγαλύτερη προσπάθεια γιά τη συνθιόμενη εργασία τους, να έκνευρίζονται με το παραμικρό.

Η έντασις του ήχου μετρείται με μια μονάδα που λέγεται ('δεκαμπελά'). Έχοι δυνατότητα από 120 δεκαμπελά κουραίνουν τον άνθρωπο και προκαλούν πόνους σ' αυτή, ενώ ή παρατεταμένη έπιδρασις ήχων 90 δεκαμπελά βλάπτει το έσωτερικό αυτί και προκαλεί χρόνια βαρηκομία. Το μουνκρητό του λεονταρίου έχει έντασις 95 δεκαμπελά, ή μουσική μιας όρχήστρας χορού 85 περίπου, το βουητό ενός μοτοέρ αεροπλάνου 115, ή βροντή 95. Ο δυνατός ήχος της του κόσμου παρήχη απ' την έκρηξη του ήφαιστείου Κρακατά, στο 1883. Έφτασε τα 180-190 δεκαμπελά κι' άκούστηκε σ' απόστασι 3.000 μιλίων.

Ο ήχος της σειρήνας από αυτοκινήτου έχει έντασις περίπου 100 δεκαμπελά. Κατά την γνώμη λοιπόν ενός διασημου νευρολόγου, πολλά απ' τα αυτοκινητικά δυστυχήματα οφείλονται στους ήχους αυτοίς που έπιδρουν όχι μόνο στην άκοή αλλά και στην όρασι των σωφρ. Μέσα στους πολλούς θόρυβους, οι σωφρ γίνονται άνικανοί να υπολογίζουν σωστά τις αποστάσεις και ν' άποφύγουν τα δυστυχήματα.

Και μια ακόμη άπίστευτη συνέπεια του θορύβου: Ένας ήχος 60 δεκαμπελά μόνο - όπως π.χ. ή μουσική του ραδιοφώνου - βλάπτει στη χώνευσι, γιάτι έλαττώνει την έκκρισι του σάλιου και του γαστρικού υγρού!

Οι στρατιώτες που πυροβολοικω παθαίνουν συχνά σοβαρές βλάβες των αυτιών απ' το βρόντο του κανονιού. Οι βλάβες αυτές μπορεί να φθάσουν μέχρι διαρρηξέως των αμφοφών άγγειών μέσα στο αυτί, ή και μέχρι τρυπήματος του τυμπάνου. Το βούλωμα των αυτιών με άπλο μπαμπούκι δεν άποτελεί αρκετή προφύλαξη. Πολύ καλύτερο αποτέλεσμα φέρνει ένα μπαμπούκι βουτηγμένο σε πετρέλαιο.

Και γιά τους τοίχους και τα πατώματα των κτιρίων μπορούν να χρησιμοποιηθούν υλικά άπομονωτικά, που άπορροφούν τον ήχο όπως το σφουγγάκι. Με τέτοιο υλικό έχει επενδυθή μια μεταλλική εξέδρα στο 'Ατλάντικ Σίτυ, κι' έτσι δεν άκουγεται καθόλου ο θόρυβος των κυμάτων που 'άκνεαν πού βέρνουν τη βάσι της.

Προβλέπεται ότι, σά κοινούργια σπία που θα χτιστούν μετά τον πόλεμο, θα έλαττώνονται οι έσωτερικοί ήχοι κατά 60 δεκαμπελά, ενώ έως τώρα οι συνθιόμενοι τοίχοι και πατώματα τους έλάττωναν μόνο κατά 40 δεκαμπελά.

Έχουν εφαρμοσθή έξ άλλου ειδικά συστήματα γιά την έλάττωσι του θορύβου μέσα στα αεροπλάνα. Έτσι, ενώ ο ήχος των μοτέρ των καινούργων βιοβαρφοστικών φτάνει τα 140 δεκαμπελά, στο έσωτερικό της κομπίνας ο θόρυβος δεν είναι δυνατότερος του θορύβου ενός κοινού μηχανοσυργείου.

Τέλος, ο καθηγητής της φυσικής Βέρν Κνουδσεν έφευρε ένα νέο βούλωμα των αυτιών, που έλαττώνει την έντασι του ήχου στο ένα δέκατο μόνο.

Η Βιρτζίνια Γκρέυ είναι σήμερα το 'άνφάν-γκαστ' του 'Αμερικανικού κινηματογράφου. Στην 'Αμερική τοιάχιστον, οι ταινίες της σημαίνουν ρεκόρ άπορράξεων.

Ειδήσεις από το Χόλλυγουντ

Ο Τζάκν Κούπερ, ο γνωστός ήθοποιός του κινηματογράφου, ο όποιος υπηρετεί σήμερα στο 'Αμερικανικό Ναυτικό, παντρεύτηκε στο Χόλλυγουντ, την 11ην Δεκεμβρίου του 1944 την συνάδελφό του Τζίνν Χόρν.

Παρθένια 'Ανν, αυτό το όνομα έδωσαν στην κόρη την όποιαν άπέκτησε στις 10 του παρελθόντος Δεκεμβρίου, το ζεύγος των γνωστών καλλιτεχνών του κινηματογράφου 'Ανν Σόδερν και Ρόμπερτ Στέρλινγκ. Ο Ρόμπερτ σήμερα έχει έγκαταλείψει το σπουντιο και είναι σμηναγός της 'Αμερικανικής 'Αεροπορίας.

Η βεντέττα του κινηματογράφου Γκλόρια ντε Χόθεν και ο γνωστός έπίσης καλλιτέχνης της όδου Τζών Παϊν έπέλεσαν τους γάμους των στην 28ην περασμένου Δεκεμβρίου στο Μπέβερλυ Χιλς της Καλιφορνίας. Ο γάμος αυτός είναι ο πρώτος της Γκλόριας και ο δεύτερος γιά τον Τζών Παϊν, ο όποιος πρό δυο περρίτων έτών είχε πάρει διαζύγιο από την 'Ανν Σέρλεϋ.

Ο Καναδικός καταγωγής ήθοποιός 'Αλέξαντερ Νόε, ο όποιος πρωταγωνιστεί σά νεί έγκλημα όπιουονγία του Ντερλ Ζανου (Όυλντμαν) νυμφεύθηκε την ξανθεία καλλονή της όδου Ντόρις Νόλαν. Αυτός είναι ο πρώτος γάμος της Νόλαν και ο δεύτερος του Νόε.

Ο Ντουγκλας Φάριμαν, υιός, ο όποιος έγγνώρισε τόσους θριάμβους στον κινηματογράφο είναι σήμερα άξιωματικός του 'Αμερικανικού Ναυτικού. Τελευταίως μάλιστα πήρε το παράσημο της Λεγεώνας της Τιμής γιά την γενναίωπία που έδειξε κατά την είσοδό της Ν. Γαλλία, τον περασμένο Αύγουστο. Το ειδικό άνακονωμένο του ναυτικού έτόνισε τότε την ήρωική όδω του Ντουγκλας κατά τας δυσκορές στιγμές της άποδόσεως εκείνης και άνέφερε ότι ως διοικητής μιας ναυτικής μονάδας, ο Ντουγκλας έβούθε δυό έχθρικά πλοία.

Γιά το ήρωικό αυτό καθάρωμά του ο Ντουγκλας Φάριμαν πήρε τον περίφημο Σταυρό της 'Ανδρείας.

Έπτά μεγάλες ταινίες βγίκαν από τα σπουντιο του Χόλλυγουντ κατά τον περασμένο Μάρτιο:

1) 'Αγαπημένο μου, δολοφόνε' με πρωταγωνιστές τον Ντρκ Πάουελ και την Κλάρι Τρεβέρ. 2) 'Ατλαπεί Χανκόβερ' με την Λέρντ Κρένχαρ, την Λίνα Ντάρνελ και τον Ζωρζ Σάντερς. 3) 'Απόψε και κάθε βράδυ' με την Ρίτα Χαίμγουορθ και τον Λή Μπόουμαν. 4) ('ό 'Υποπτεσι' με τον Τόρλς Λύτον και την 'Ελλα Ράινς. 5) ('Επ' όκομψι' με την Μπεατρίς Αίλλν, τον Κλάιτ Μπρούκ και την Γκούζνι Γουίτερς. 6) 'Ατ' την άπλευθερώσι της Βούρμας' με τον 'Ερρολ Όλνιν και τον Χένρυ Χούλ. 7) 'Α'Ενα δέντρο φυτρώνει στο Μπρούκλιν' με τους Τζάιμς Ντάν, Πέγκν 'Ανν Γκάρνερ και Ντόροθυ Μακ Γκάρνερ.

Η Ντιάνα Ντάρμπιν παντρεύεται

Πρό ήμερών, μια είδησις άναστάωσε δχι μόνο το Χόλλυγουντ αλλά και τους άνα τον κόσμο πολυαριθμούς θαυμαστές της νεαρής βεντέττας Ντιάνας Ντάρμπιν. Μια έφημερις του Χόλλυγουντ έγραψε ότι η Ντιάνα Ντάρμπιν παντρεύεται.

Η νεαρά καλλιτέχνης όμως έσπευσε να διαψέση κατηγορηματικά την είδησι αυτή.

Όλα αυτά διεδόθησαν, έξηγησε, έπειδή με είδαν να χορεύω ένα βράδυ με τον φίλο μου Πάουελ Βάουμαν. Σας βεβαίω όμως ότι με τον νεαρό αυτό σκηνοθέτη δεν μάς συνδέει παρά μια άπλη φίλια. Πρός το παρόν έξ άλλου, με άπασχολεί τόσο ο κινηματογράφος, όσα δεν έχω καιρό άκόμη να συλλογιστώ τον έρωτα και πολύ περισσότερο τον γάμο.

Αλλά, αν ποτέ άποφασίσω να παντρευθώ, θα είναι μόνο από έρωτα. Γιάτι νομίζω ότι το μεγαλύτερο σφάλμα που μπορεί να κάνει ένα κορίτσι είναι να παντρευθι από συμφόν, γιά χρήματα ή γιά μια άνώτερη κοινωνική θέσι. Έγώ τοιάχιστον θα μπορούσα να φέρνω σά πιδ εύκολα την δυστυχία ενός άνδρος τον όποιο θα άγαπούσα, παρά την πολυτέλεια με έναν άνθρωπο που θα μου ήταν διάφορος.

Όμολογώ ότι δεν συνάντησα άκόμη τον άνδρα που θα άξιζε ένα τόσο μεγάλο, τόσο άπλότο έρωτα. Τον άνδρα αυτόν τον θέλω πρό παντός έθους. Έπειτα, πρέπει να μου έμπνι σθεασμό και να μου δίνι την έντύπωσι ότι έχω μπροστά μου ήρωισμοι σέ κάττερο έπιπεδο.

Σ'Ο έρως είναι κατά τη γνώμη μου μια άδυσώπητη πόλη στην όποια έπικρατεί ο ίσχυρός.

Τερος. Ο θριαμβεύτης έπιβάλλει το δροσ του και κερνάει την θέσι του κυρίαρχου.

Και όμως η Ντιάνα είναι... έρωτευμένη! Αυτό σμεαίνει τοιάχιστον στο τελευταίο της φιλμ, το 14ον κατά σειρά, το όποιο είναι και το πρώτο της έγχρωμο.

Στο νέο αυτό έργο που τυτλοφορείται 'Αέν μπορεί παρά να τραγουδά, η Ντιάνα υποδύεται τον ρόλο μιας κόρης βουλητού που είναι τρελά έρωτευμένη με έναν άξιωματικό του ήπικού. Τα χρόνια μας έπιδρουν γιά πρώτη φορά να μάθουμε ότι η Ντιάνα έχει μαλλιά κοκκίνα-καστανά, μάτια μπλε και πρόσσω γεμάτο όνελα. Στο φιλμ αυτό, όπου το κελάδισμα, το τραγούδι, όλη της Ντάρμπιν είναι, γιά πρώτη φορά, άσθενο, η νεαρά καλλιτέχνης δημοφιλής τον καλύτερο ρόλο της καριέρας της.

Πολεμικά νέα

Οι 'Αδελφές Σούρρ είναι 350 χαριτωμένες νεαρές 'Αγγλίδες που έέρουν έναν πρόσ ένα δλους τους άξιωματικούς και στρατιώτες του το θαύμα. 'Απλούστατα, είναι στρατιώτες της Κρητικής ύπηρεσίας που έργάζονται στο δελτία ταυτότητας όλων των 'Αγγλων υπηρέτων στας ενόπλιες δυνάμεις. Αυτά τα δελτία έχουν όχτω σπίλες στις όποιες άναγράφεται γιά τη ζωή έκάστου στρατιωτικού.

Τι χρειάζονται τώρα όλα αυτά; Είναι άπαράσιμοι έχον ταξινόμηθι κατά έπαγγέλματα και να τους έξοφαλίσουν στα φρονιτάκια άμέσως να άντιμετωπισθή έτσι μετοπολεμικός με τον καλύτερο τρόπο, το μεγάλο πρόβλημα της άνιγίας.

Μια τελευταία φωτογραφία της Χέντυ Λαμάρ, που θεωρείται σήμερα στο Χόλλυγουντ ή διάδοχος της Γκάρμπο και το πιο λαμπερό άστέρι του παγκόσμιου κινηματογραφικού στερεώματος.

Τα 50 χρόνια του κινηματογράφου

Ο άδόκτος θάνατος του Προέδρου Ρούσβελτ διέκοψε τον μεγαλοεπεί πανηγυρισμό της πεντηκονταετηρίδας του κινηματογράφου που είχε μόλις άρχισι στην 'Αμερική και ίδως στο Χόλλυγουντ.

Το πρώτο φιλμ παρουσιάστηκε στο κοινό στις 14 'Απριλίου του 1894. Δημιουργοί του ήταν ο άδελφός 'Αλφρέδος και Μπερτράν Ταϊντ, οι όποιοι γιά την... προβολή του, αν μπορεί να όνομασθή έτσι ο τρόπος με τον όποιο παρουσιάστηκε το πρώτο έκείνο φιλμ, χρησιμοποίησαν το Κιντοσκοπίο, ένα μηχανήμα που είχε μόλις τότε κατασκευάσει ο περίφημος Ε. δισον. Η πρώτη αυτή παράστασις έσπρωξε τέτοια έπιτυχία, όσα οι άδελφοί Ταϊντ έγκατέστησαν μονίμως το μηχανήμα τους σε μια αίθουσα του Μπρονγουάιν. Τα φιλμ που προεβάλλοντο σ' αυτήν ήταν άπλές εικόνες τοπίων, διασημων προσώπων, κωμικών σκηνών, και έπικαιρων γεγονότων.

Το 1903 κατασκευάσθηκε από τον 'Εντουίν Πόρτερ το πρώτο φιλμ με υπόθεσι: 'Η ζωή ενός 'Αμερικανού πυροβολητού'. Το 1907 ο Ζωρς Μελιές άνακάλυψε στο Παρίσι τον τρόπο να παρουσιάζι σπιν όθνη συνεχόμενες εικόνες. Αυτός παρουσίασε γιά πρώτη φορά την φυσική κίνησι επί της όδου και το φιλμ του 'Ένα ταξίδι στη Σελήνη' επί τη βάσει του μυθοιστορηματός του Βέρν κατέταλζε τότε τον κόσμο.

Το 1909, ο Γουίνσνρ Μακ Καϊν παρουσίασε το πρώτο (Μίκν Μάουερ). Η όπιουργία του όμως, ('Γκερτυ ο Δεινόσαυρος'), δεν είχε τίποτε το κοινό με το περίφημο ('Μίκν) που ο Ντίσνεϋ παρουσίασε γιά πρώτη φορά 19 χρόνια άργότερα.

Το 1915 ή κινηματογραφική βιομηχανία άρχισε να συγκεντρώνεται στο Χόλλυγουντ. Περίφημοι σκηνοθέτη ήθοποιοί και ειδικοί απ' όλον τον κόσμο πηγαινουν εκεί και δημιουργούν την παγκόσμια πρωτεύουσα του φιλμ. Είναι ή εποχή κατά την όποια θριαμβεύουν ή Μαίρη Πικφάρντ, ο Σαρλ, ή Τέντα Μπερα, ή Γκλόρια Σβάνσον κ.ά.

Το 1920 άνακαλύπτεται ότι ή μηχανή λήψεως είναι δυνατόν να μετακινείται. Τότε, γιά πρώτη φορά λαμβάνονται σκηνές από πάνω προς τα κάτω, από τριάνο, από πλοίο και εμφανίζονται τα πρώτα πραγματικά φιλμ έπικαιρων. Είναι ή εποχή του θριάμβου του Ντουγκλας Φάριμαν (πατέρα), του Βαλεντιν, του Λόν Τόανν, των άδελφων Μπάρμπορ, του Γκάρνο Κούπερ, της Γκάρμπο και της Κρόουφορντ.

Το 1927 γίνεται άληθινή επανάστασι. Έγκαινιάζεται ο όμιλιν, 'Ο τραγουδιστής της Τζάκ' το πρώτο φιλμ του είδους αυτού κάνει τον κινηματογράφο άνω-κάτω.

Η πρόδοος δεν σταματάει όμως εδώ. Το 1934 το Χόλλυγουντ μάς προσφέρει την πρώτη έξ ολοκλήρου έγχρωμη ταινία 'Ο κήπος του 'Αλλάχ'.

Οι προσπάθειες συνεχίζονται και το 1939 ή Μέτρο Γκλάντνιτ μάς παρουσιάζει τις πρώτες όκμεές τέρ... άναλυσης φιλμ. Σήμερα δε καθώς έέρουμε, ο στερεοσκοπικός κινηματογράφος έκανε κι' αυτός τεράστιες προόδους.

Ρωσικά διηγήματα

Η μικρή Ιουμπα (καλύβα) των δύο αδελφών ήτο κρυμμένη πίσω από πυκνούς θάμνους.

Ένα βράδυ, ο Νικήτας άνοιξε με μία κλωτσιά την πόρτα κι' έμπηκε μέσα χαρούμενος. Ο αδελφός του Έφιμ γύρισε αποτόμως το κεφάλι κι' εκράφωσε πάνω του τα μοχθηρά βλέμματά του. Μήπως είδες την Άνιουσκα; τον ρώτησε. -Ναι, την είδα! του αποκρίθηκε ο Νικήτας. -Σου μίλησε; -Οχι μόνον μου μίλησε, αλλά κάναμε κι' έναν περιπάτο μαζί!...

Πέρασαν κάμποσες μέρες. Ένα βράδυ ο Νικήτας μπήκε μέσα στην Ιουμπα σαν απηνασμένο αλγόο. Ο Έφιμ καθόταν στην ορμή κι' επινε τσάι. Ο Νικήτας πήγε κι' εστάθηκε μπρος του. -Η Άνιουσκα χαίρε! φώναξε. -Ναι, το ξέρω, του αποκρίθηκε ο Έφιμ. -Πώς τ' έχεις; -Μου το είπαν σήμερα το πρωί στο χωριό... Ο Νικήτας έπιασε σ' ένα σκαμνί κι' έπιασε το κεφάλι του με τα δύο χέρια του ψιθυρίζοντας: -Που να πάγε η Άνιουσκα;... Τι να γίνει; Είχαμε πη να συναντηθούμε σήμερα το απόγευμα... Δεν καταλαβαίνεις; του είπε ειρωνικά ο Έφιμ. Θά το έσκασε με κανένα πλουσιόπαιδο. Κι' έφυγε.

Μία τρυφερή ύποψια πέρασε απ' το μυαλό του Νικήτα. Έτρεξε πίσω του και τον είδε πού τραβούσε κατά το χωριό... Ο Έφιμ γύρισε αργά τη νύχτα στην Ιουμπα. Ο Νικήτας τον περίμενε. Δεν του έμεινε πλέον καμμία αμφιβολία ότι ο αδελφός του ήταν ο αϊτός της μεγάλης συμφωνίας που τον βρήκε. Ο Έφιμ εξακολουθούσε ν' απουσίαζε κάθε απόγευμα, χωρίς να λέρ στο Νικήτα που πηγαίνει. Ένα βράδυ, η υπόνομη του Νικήτα, που τον είχε σχεδόν τρελλάνει η μυστηριώδης εξαφάνισή της Άνιουσκας εξαπλώθηκε πλέον. Και μόλις γύρισε ο Έφιμ, τον πλησίασε και του είπε: -Από καιρό τώρα σε υποτιμώμαι, πολυάνθρωπε! Πρέπει να τελειώσω πια αυτή η ιστορία. Έσυ έκλειψες την Άνιουσκα και την έχεις κρύψει κάπου. -Μπορεί να το έκανα κι' αυτό! του αποκρίθηκε γελώντας ο Έφιμ. Δεν θα σου δώσω λογαριασμό. -Θα μου πής, που έχεις κρύψει την Άνιουσκα; -Οχι! -Νά, λοιπόν!

Και, πριν προφθάσει ο Έφιμ ν' ανυψή ο Νικήτας έδωσε το μαχαίρι του και το βύθησε στην κοιλιά σαν βούι που το σφάζουν. Όλη τη νύχτα ο αδελφοκτόνος έτρεχε σαν τρελός μπρος σε μερικά δέντρα και έσπασε από κάτω σιγαλά το χωριό, που είχαν βγν πρωί, πρώι για τον έκανε ν' ανατιναχθεί.

ΣΚΙΤΣΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Από την ευθυμη πλευρά

Στο τραύμα. Κόσμος έπεριμενε στην οδό. Και μόλις φτάνει χυμ ο κύριος κι' ανατρέπει τους πάντας. Είπε υπερπεντηνάρης, ξερακιανός, σοδαρός, αλλά αποφασισμένος να πατήσει επί πτωμάτων. Παρά πέντε ν' αναποδογυρίσει μια κυρία, που τσιρίζει: -Δεν ντρέπεσαι! Τι κατάστασις είναι αυτή; Σοφία! Σοφία! Άνέστα, τρέχα! Σταθήτε, κυρίες, θα μάς ρίξετε. Εισπρακτορά μη φύγεται! Χτύπα στον όδηγό! Σοφία ανέστα!

Η κυρία Σοφία προσπαθεί ν' ανεβή αλλά ο κύριος σε μία ηρωική προσπάθεια του δίνει μία σπρωξιά, σπρώχνει την κυρία, λατίζει ένα κύριο, γρονθοκοπεί μερικούς και φτάνει στον έξωστη. Μπαίνουν τελοσπάντων κι' οι κυρίες εξαμαλίσμενες. -Δεν ντρέπεσαι! -Τι συμβαίνει κυρία μου; -Συμβαίνει ότι παρά λίγο να μάς σκοτώσετε για να μίπητε. Είσαστε και κύριοι! Φοράτε και καπέλα! Κι' ο κύριος που φαίνεται πολύ τζαναμπέτης: -Μπά! Κι' έπειδή φορά καπέλο έπρεπε να πάω με τα πόδια; Μωρέ τι μάς λες. Ορίστε, κύριε! Η κυρία με ήθελε άσκητη! Της έκανε εντύπωση το καπέλο μου! Αυτομάτι, μοναχά, αλλά δεν είμαι άσκητης... τζιτζιφιόγκος για να σάς άρσώ!

Και η μέν κυρία δεν άπάντησε. Έβλεπν όμως βαθύτατα ένας... άσκητης: -Γιατί κύριε; Έγώ πού είμαι άσκητης, δηλαδή, είμαι τζιτζιφιόγκος; Για μέτρα τα λόγια σου! -Άλλος! Με παρατάς χάμω, Χριστιανέ μου; -Άλλά ο ξεσκουφωτός ανάθεσε! -Νά πάρης πίσω τον καζάν σου! Άκου; Γιατί θα γίνουμε καλλία κούδρια! Κι' άγριεύει τόσο ώστε ο τζαναμπέτης κύριος τα χρειάζεται: -Με συγχωρείτε κύριε. Δεν ήθελα να σας ήθω. Έγώ δεν έχω τίποτε με τους άσκητες. Η κυρία με άνδγκασε.

Και το τραύμα γεμίει διαρότητα προς μεγάλην ευχαρίστηση της χαϊρέκακης κυρίας... Έγγλέζος στρατιώτης και ζωγράφος καθόταν στο ζάππειο, είχε μπροστά του το τελλάρο, τις μπογιές και ζωγράφιζε την Άκρόπολη. Είχαν μαζευτεί όλογύρω του οι πιτσιρικοί και τον έμυθίζαν. Για την περίπτωση αυτή όμως ο άνθρωπος είχε μπει τρεις λέξεις κι' όταν τον παραφίεζαν γύρισε στους πιτσιρικούς: -Ντουλειά ντέν έχει; Μα οι πιτσιρικοί αντί να φύγουν άπάντησαν μ' ένα στόμα: -Νόου! Νόου! Δεν έχουμε δουλειά.

Και τον πολιορκήσανε στενωτέρω. Σε δύσκολη θέσι βρέθηκε ο Έγγλέζος γιατί είδε ότι όλη η προετοιμασία που είχε κάνει για ν' αντιμετώπιση την περίπτωση, έπληγαινε χαμένη. Τα ελληνικά που έμαθε σε τίποτα δεν τού χρησίμευαν. Παρατήρησε το πινέλλο και σκετόταν ποιά λύση να βρή. Κι' ακολουθώντας την παραδοχή της χώρας του πού λύνει τα πιο πολύπλοκα προβλήματα με το... φαί έβγαλε απ' την τσέπη του μία σαλάτα. Την έσπασε και τη μοίρασε στους πιτσιρικούς για να τον άφισουν ήσυχο. Τα αποτελέσματα ήταν χειρότερα. Μαζεύτηκαν διφύλοι και τριπλάσιοι πιτσιρικοί γύρω του που κόντευαν να τον τρώγουν. Και τότε ο Έγγλέζος κατικτόδω με τον τρίτο κι' αποτέλεσμά: Σηκώθηκε, άνασκουμπήθηκε κι' έγιναν κάποιος οι πιτσιρικοί. Και κάποιος που παρακολουθούσε συμπέρανε φιλοσοφικά: -Είδες; Νάτο το αιώνιο τρίπτυχο της άγγλικής επίθεσης: Λόγος, φαί και έγλω...

Στον Πειραιά ένα βαπόρι ξεφορτώνει διάφορα είδη για τον

άγγλικό στρατό. Έλληνες εργάτες κουβαλούσαν, κάσες με μπαζόκατα. Έγγλέζοι στρατιώτες επέλεπαν την μεταφορά απ' την άποδοβάρα στ' αυτοκίνητα. Σε μία στιγμή έσπασε μία κάσα. Κι' οι Έγγλέζοι αντί να την βάλουν στο αυτοκίνητο μοίρασαν το περιεχόμενο της στους μεταφορείς. Πήραν τα μπαζόκατα οι εργάτες: -Θενκ γιού.

Σε λίγο, έπιασε απ' τον ώμο άλλο εργάτη δεύτερη κάσα κι' έσπασε κι' αυτή. Με τον ίδιο τρόπο οι στρατιώτες μοίρασαν το περιεχόμενό της. Άλλά έθουσιασμένοι ήταν οι εργάτες. Τόσο πολύ, μάλιστα, ώστε ύστερα από ένα τέταρτο της ώρας άρχισαν να πέφτουν και να σπάζουν απ' τα χέρια των μεταφορέων... δύο-δύο και τρεις-τρεις οι κάσες. Οπότε οι Έγγλέζοι μωρίστηκαν το κόλπο και μαζέψαν και το τελευταίο ψιχούλο προσεκτικά και τα ρίχνανε όλα στ' αυτοκίνητο. Κι' έκτός απ' αυτό όποιος έσπασε κάσα τον βγάζαν από την δουλειά. Έννοείται ότι οι κάσες έπαιαν να σπάζουν. Ο μύθος δλοι: Πονηρή κι' έξυπνη είχε η ράτσα μας. Άλλά κι' η έγγλέζικη δεν πάει πίσω. Ο Θεός να μάς τα βγάλη σε καλό έτσι πού μπλέκαμε.

Δ. ΨΑΘΑΣ

Η εύτυχία είναι μία έννοια άφηρημένη που την αποτελούν διάφορα συναισθήματα άπολαύσεως. (Βολταίρος)

(Σαλόνι. Εκείνος σοδαρός κύριος. Εκείνη ένα δεσποινίδα, ένα ζουζουνακί, ένα ματάκι χαδάρικο, ένα παχουλούτσικο προματάκι, ούτε κοντό, ούτε ψηλό, ούτε απογυναικωμένο έντελως, ούτε παιδί πιά). ΕΚΕΙΝΗ (πλησιάζοντας το σοδαρό κύριο, ναζάρικα): Πώς με βρίσκετε; ΕΚΕΙΝΟΣ. Μά... από την περασμένη βδομάδα σκεδόν το ίδιο, από τον περασμένο μήνα λιγάκι καλλίτερον! Έχεις πακύνει! Παιρνεις πάντα αυτό το μπουρουνόλαδο; ΕΚΕΙΝΗ (σούφρωνοντας τα χείλια, με άπδια) ούψ! τι πεχός σου είσαστε! Δε σας ρώτησα γι' αυτό. Όλοι σας μου μιλάτε, σαν να είμαι καμιά κοούκα. Δεν υπάρχει ένας πού να προσέχη, πού να νοιώθω, πού να θέλω πολύ τη συντροφία μου, πού να τον ενδιαφέρω με μία λέξη! Είμαι, λοιπόν, τόσο άσχημη! ΕΚΕΙΝΟΣ (τρυφερά). Κάθε άλλο, παιδί μου! Είσαι μία χαριτωμένη κοουλίτσα! ΕΚΕΙΝΗ (με παράπονο). Έ, λοιπόν... για μου η Καίτη είναι δεκαεπτά μίνες μικρότερη από μένα. Κι' έχει δύο φλέρτ κι' ένα σισήμο. Κι' αυτό, μάλιστα, σοδαρό, πολύ σοδαρό! ΕΚΕΙΝΟΣ (με ύφος λίγο μυστηριώδες). Η Καίτη, παιδί μου, έχει άλλο δέσιμο! (Κάθετα άναπαυτικά στο δισάν. Κυττάζει προσεκτικά το πές μου πώς σου φέρονται! ΕΚΕΙΝΗ (καθεται στο δισάν, πλάι του). Νά: Μιλώ, χουμολώνω αστεία! Θέλω να διηγηθώ κάτι: «Ό, ιστορίες τώρα της μπεμπέκας!...» θά φωνάζει κάποιος. Και ο ένας λεπτό μ' αφήνουν όλοι. Και πάνε στις άλλες... τις μεγάλες!... Γι' αυτές φυλάνε οι καθάλλιστοι τα έζυγνα λόγια, γι' αυτές τα πειράγματα... γι' αυτές οι φροσές ματιές... το σπουδαίο ύφος... η προσοχή! Και τόσο σκάω, τόσο σκάω, πού πηρά την απόφασι, από την περασμένη βδομάδα, ν' άρχισω να λώω τρυφερά πράματα μόνο και μόνο για να τους κρατήσω κοντά μου όλους, όλους!... ΕΚΕΙΝΟΣ (άνακάθεται άνήσυχος). Σαν τι τρυφερά πράματα, παρακαλώ;... Για άρχισε από μένα! ΕΚΕΙΝΗ (κατακόκκινη). Νά!... Ότι είμαι έρωτευμένη με σας... ότι έρχομαι στα ραντεβού που μου δίνετε.

ΕΚΕΙΝΟΣ (δυνατά γέλιο). Αυτό πάλι! Τρελλήθηκες; ΕΚΕΙΝΗ (πεισματομένη). Νά, βλέπετε; Γελάτε και ας! Έτσι γελάνε κι' αυτοί!... Και φεύγουν! Και πρέπει να τους παίρνω από πίσω και να χώνωμαι στον κύκλο των άλλων, αμίλητη, παραπεταμένη, οά να μου δίνουν τη συντροφία τους γι' έλεημοσύνη!... Έ, λοιπόν, σας λέω κι' εγώ πώς είμαι έρωτευμένη μαζί σας... πώς έρχομαι στο ραντεβού σας... πώς έχω κι' άλλους δύο, έρωμένους... ΕΚΕΙΝΟΣ (γελώντας). Γιατί δεν τους κάνεις τρεις; ΕΚΕΙΝΗ (έκνευριμένη). Γιατί γελάτε; Δε μπορώ, δηλαδή, νάχω κι' άλλους, δύο έρωμένους; (Έτοιμη να κλάψη) Δε μ' έχετε αξία; Δε με πιάνει το μάτι σας; ΕΚΕΙΝΟΣ (παύει το γέλιο, ανάδει τοιγάρα, με ύφος σοδαρό). Άκουσε!... Συγκεντρώσου!... Και πρόσεξε καλά τι θα σου πώ. Άφου θέλεις να ενδιαφερόμναι οι άλλοι για σένα, πρέπει να μάθω να τους ενδιαφέρω εσύ! Η ζωή μας δεν είναι θεατρο! Αυτές είναι σκαλές έρωτες. Η ζωή μας είναι πραγματικότητα. Κι' αν θέλεις πραγματικά να ενδιαφερόμναι οι άνδρες για σένα, πρέπει σοδαρό να ενδιαφερόμναι πρώτα εσύ γι' αυτούς. Αυτό, παιδί μου, είναι ιστορία όλόκληρη, σκεδόν μία επιστήμη, που εδω στην Ελλάδα πολύ λίγες γυναίκες την άνηραχουν. Δεν ξέρουν να διακρίνουν έναν άντρα από έναν άλλο! Τους μετεχειρίζονται όλους με τον ίδιον τρόπο, δηλαδή με κανένα τρόπο. Κι' τσι συνιστάται; Στην επίδειξη του θηλυκού! Η κα αυτό, μάλιστα, με τόσο πρόχειρα μέσα. Η κοίτη σου νά να μας λείψ! Ορίστε, θαμώστε με! Άλλά τι να θαμώσω ο δυστυχής ο άντρας; Μερικοί δεν υπάρχει τίποτε άλλο συνήθως από μερικές γραμμές: Έσύ υπερμέγα, πές μου, θαθελες, παιδί μου, να σε θαμώσω μονάχα για τις γραμμές σου; Θαθελες; (Καρμιά άποκρίσι του δεσποινιδίου. Ο σοδαρός κύριος γυρίζει και τη βλέπει: Έχει άποκριμήθη μακάρια. Σκύβει άπάνω της με γελαστή έκπληξη!) Κοιμάται, το άθλιο! Έκδικείται στο πρόσωπό μου όλους τους άντρες πού δεν την πήραν στα σοδαρά! Είναι αυτή τώρα πού δε με προσέχει!... Μα κοιμάται τόσο χαριτωμένα!... Τόσο χαριτωμένα! Είναι θαύμα!... (Τη φιλεί έλαφρά στο μέτωπο).

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΛΑΣ

ΠΕΖΟΤΗΤΕΣ

ΘΑ ΣΕΧΑΣΩ...

Όσο πολύ κι' αν σ' αγαπώ... Όσο κι' αν έπια εύτυχισμένος κοντά σου... Όσο κι' αν σ' άκέφι σου με κρατάς άγρυπνο τόδες νύχτες... Όσο κι' αν σου φανέρωσα γεμάτος έρωτα κι' έμπιστοσύνη τα μυστικά μου, το όνειρά μου και τις φιλοδοξίες μου... Όσο κι' αν εδάρωσα τα φιλά σου...

Όσο κι' αν έννοιωσα το κορμί μου να λιώνη σ' ένα φλογερό άγκάλιασμα σου... Τώρα, πού χωρίς να το θέλεις κατάλαβα ποιά είσαι και είδα τα πραγματικά σου αισθήματα, θά ξεχάσω...

Μπορεί να υπερφέρω τον πρώτο καιρό... Μπορεί να ζώ δυστυχισμένος μέρες κι' έφιαλτικές νύχτες... Μπορεί η άννηπιή σου να ταράξη τα όνειρά μου... Άλλά θά δαγκώσω τα χείλια μου, θά βουδώνη την καρδιά μου, θά επιβληθώ στην εαυτό μου και θά ξεχάσω...

Θά ξεχάσω πού γιά σένα τα θυσιάζω όλα... Πώς μου πλήρωσες με πρόσυχια φέματα τη λατρία μου και την αφοσίωσή μου... Πώς έγιναν μία μαριονέττα μέσα στα χέρια σου... Και πώς πνέεις σαν κορόιδο κι' έδωσες πίσω τα τέσσερα πλαστά δελτία πού είχες!...

Γ. ΓΙΑΝ...

ΓΥΡΩ ΑΠ' ΤΟ ΠΑΣΧΑ

Ηδη και έδιμα των πρώτων Χριστιανών

Η λέξη «Πάσχα» προέρχεται απ' το εβραϊκό «pesach», που σημαίνει άρχικα «άισασις». Οι Έβραιοι καθιέρωσαν τη γιορτή του Πάσχα, για ανάμνησι της σφαγής των παιδιών των Αιγυπτίων από έναν άγγελο και της εξέδου των άπ' την Αίγυπτο για να την άρχη για του Μωσέ.

Η φυγή αυτή των Έβραίων απ' την Αίγυπτο έγινε στο 2513 π. Χ., έπειτα από 215 χρόνια σκλαβιάς, κατά τα οποία είχαν τόσο πολλαπλασιασθή, ώστε, από 70 πού ήταν άρχικα, είχαν γίνει 600 χιλιάδες—χωρίς άπ' τις γυναίκες και τα παιδιά.

Το Πάσχα ήταν η έπισημότερη γιορτή για τους Έβραίους. Δεν μπορούσε να λάβη μέρος σ' αυτή κανείς έξνος πού δεν είχε ύποστη την περιτομή. Ο έορτασμός γινόταν όπως τον είχε καθορίσει ο Μωσής.

Την δεκάτη ήμερα του μηνός Νιζάν, του πρώτου, του Ιερού έτους—δηλαδή κατά τα τέλη Μαρτίου—κάθε οικογένεια διάλεγε ένα άρνόκι ή κατσικάκι του γάλακτος. Το κρατούσε κλειμένο ως τη 14η ήμερα του μηνός. Έπειτα το έσφαζε, το έψηνε και το έτρωγε τη νύχτα εκείνη, μαζί με άζυμο ψωμί και με πικρά άγριο-μαρούλα. Το ψωμί κι' η πικράδα των μαρουλιών συμβόλιζαν τα βασανία πού είχαν τραβήξει στην Αίγυπτο.

Η οικογένεια έπρεπε να φάη όλόκληρο το άρνό ή το κατσικάκι μέσα στο σπίτι της. Δεν έπρεπε να βγάλη έξω το παραμικρό

κομμάτι, ούτε και να σπάση τα κόκκαλα για το μεδούλι τους. Τα κόκκαλα αυτά έπρεπε να καούν.

Με το αίμα του άρνόκι ραντίζονταν τα κατώφλι του σπιτιού, ό-πως άλλους είχαν βαφή με αίμα οι πόρτες των έβραϊκών σπιτιών στην Αίγυπτο για να μη σ' αυτά ο άγγελος έξολοθρευτής. Με τον καιρό, οι Έβραίοι πρόσθεσαν στη γιορτή του Πάσχα μία περίοδο έπτά ήμερών, απ' τις ό-ποιες η πρώτη κι' η τελευταία ήταν ήμερες άναπαύσεως. Την παραμονή της πρώτης ήμέρας, έτρωγαν τα πικρά χόρτα και το πασχάλιο άρνό. Γευμάτιζαν όρθιοι, ντυμένοι σαν να ξεκινούσαν για ταξίδι μακρινό, όπως τον καιρό πού έφυγαν απ' την Αίγυπτο. Σιγά-σιγά όμως, άρχισαν να παραλείπουν τη λεπτομέρεια αυτή της γιορτής.

Τη δεύτερη μέρα, ο άρχιερέως λειτουργούσε κρατώντας μερικά σπάκια, πούδανταν ότι πλάσιζε η καινούργια συγκομιδή. Πρέπει να σημειώθη ότι, και στα πλουσιώτερα ακόμη σπιτία του Πάσχα, έτρωγαν μόνο άζυμο ψωμί.

Στο Χριστιανικό Πάσχα, το άρνό συμβόλιζε το Χριστό, που έσωσε με το αίμα του το ανθρώπινο γένος και το λύτρωσε από μία σκλαβιά σκληρότερη απ' τη δουλειά των Έβραίων στην Αίγυπτο. Η γιορτή αυτή πήρε το ίδιο όνομα της έβραϊκής, γιατί συνέπιπτε στην ίδια έποχή.

Στα πρώτα χρόνια του Χριστιανισμού, την γιορτάζαν οι Άποστολοι, οι αυτόπται μάρτυρες της Άνωστάσεως του Χριστού. Την ήμερα αυτή, οι πρώτοι Χριστιανοί μαζευνόταναν στις κρυφές εκκλησίες τους, έκαναν έλεημοσύνες κι' άγαθότητες, παρακολουθούσαν το βάπτισμα των νεοφώτιστων και τη χειροτονία καινούργιων ιερέων απ' τους επισκόπους. Υπήρχε επίσης η συνήθεια ν' άπελευθερώνονταν οι δούλοι, την ήμερα αυτή. Κι' άργότερα, όταν επικράτησε έπισημα η θρησκεία του Χριστού, το Πάσχα έπαρναν χάρη οι φυλακισμένοι για χρέη ή για έλαφρά πλημμελήματα. Σιγά-σιγά όμως, οι πιστοί άρχισαν να εγκαταλείπουν τα γραφικά αυτά έθιμα. Και χρειάστηκαν να τους επιάσει πια η Εκκλησία τον έορτασμό του Πάσχα.

Δεν άργησαν όμως να παρουσιασθούν όρισμένες ριζικές διαφορές σχετικές μ' αυτό τον έορτασμό. Στην Ανατολή, ακολουθώντας τις έντολές του Άγιου Γεωργίου, γιορτάζαν το Πάσχα την ίδια μέρα με το έβραϊκό. Στη Δύση όμως, σύμφωνα με τα παραγγέλματα των Άποστόλων Πέτρου και Παύλου, το Πάσχα γιορταζόταν την πρώτη Κυριακή μετά την άφιξη της έβραϊκής γιορτής. Έτσι συνέβαινε να έχη γιορτή η μία απ' τις δύο Εκκλησίες, ενώ η άλλη πένθιμους άκούει.

Για να λειψή αυτό το άποπο, η Σύνοδος της Νίκαιας (325 μ. Χ.) άρισε ότι το Πάσχα έπρεπε να γιορτάζεται απ' όλες τις Εκκλησίες την πρώτη Κυριακή μετά τη 14η ήμερα της σελήνης του Μαρτίου. Όσοι δεν έβλησαν να συμμορφωθούν μ' αυτόν τον κανόνα, θεωρήθηκαν σχισματικοί.

Έπειδή δεν υπήρχαν τότε πολλές αστρονομικές γνώσεις και όργανα, υπολόγιζαν την ήμερομηνία του Πάσχα ο Πατριάρχης Αλεξανδρείας και η άνεκλόνημε στις άλλες Εκκλησίες. Ανατολή και Δύση γιορτάζαν πια μαζί το Πάσχα, ως τον καιρό πού έγινε επί Μερολίνου, κατά 13 ήμερες. Έπειτα το ήμερολόγιο δεν δέχθηκαν πάλιν να γιορτάζουν το Πάσχα σε Κι' η διαφορά αυτή εξακολουθεί ακόμα, γιατί η Ανατολή ακολουθεί στα έχει δέχθη τώρα το Γρηγοριανό ήμερολόγιο ως προς τις άκρίβειες γιορτές, όχι όμως ως προς το Πάσχα, πού ύπολογίζεται πάντα με το Ιουλιανό ήμερολόγιο.

Ο ηυδοδομένος

Τραγικά διηγήματα

Όλοι έτρεχαν στη καλύβα του Κάλντερα για να ρωτήσουν, πώς πάει ο μοναχικός υιός του. Το παλλήκαρι ήταν δύο μέρες τώρα καλλύτερο. Θέε μου! Τι κακό ήταν αυτό που τους χτύπησε ξαφνικά!...

Ένα Σάββατο, καθώς ο Πασκουαλέτος γύριζε τα μεσάνυχτα απ' το σπίτι της άρραδυνιστικής του, ένα σκυλί πνίχσε πάνω του στο μονοπάτι και τον δάγκωσε στον ώμο. Η μητέρα του πού τον περίμενε να γυρίσει έσπασε σε κλάματα καθώς είδε ένα μελανό κύκλο γύρω απ' τη πληγή του, κι' άρρισε να του βάζει καυπρέσους και καταπλάσματα.

Ο γέρο Κάλντερα πού ζύπνισε με τη φασαρία είπε στο γιού του να πάρει στον κτηνίατρο να του καυπριάση την πληγή με πυρωμένο σίδερο. Πραγματικά ο Πασκουαλέτο πήγε στον κτηνίατρο. Εκείνος του καυπριάσε την πληγή κι' έτσι πέρασε ένας μήνας, χωρίς να συμβη τίποτε το έκτακτο.

Άξαφνα ένα πρωί ο Πασκουαλέτο δεν μπόρεσε να σηκωθεί απ' το κρεβάτι. Η πληγή του πονούσε φρικτά. Ρίχνι περνούσαν όλο το κορμί του και τα μάτια του είχαν βάλωσει. Έστειλαν άμέσως και φώναξαν απ' το γειτονικό χωριό ένα γέρο γιατρό, ό οποίος μόλις είδε τον άρρωστο κουνήσε άλδιδερα το κεφάλι του. Το σκυλί που τον είχε δαγκώσει ήταν λυσσοσάμενο!

Κι' αλήθεια την άλλη μέρα η κατάσταση του Πασκουαλέτο χειροτέρεψε. Σπασμοί δυνατοί τον συντάραζαν. Ο πατέρας κι' η μητέρα του θρηνούσαν. Σε λίγο έφτασε και η άρραδυνιστική του νέου. Προχώρησε δειλά προς το κρεβάτι του και του είπασε το χέρι. -Τι κάνεις; τον ρώτησε. Μα αυτός, πού τόσο τη λάτρευε, ούτε την έδλεπε, ούτε την άκούε.

Βράδυατος. Οι γυναικές άκούγαν φοβισμένες τις διειραστικές κραυγές πού έδωγες ο άρρωστος. Θεέ μου, ήταν πεία ανώνυριος. Τα μάτια του ήταν πεταγμένα έξω απ' τις κόγχες, ή όφι του ήταν μελασμένη, σπασμοί τον συγκλονίζαν κι' άφροί έδιναν απ' το στόμα του. Χτυπούσε το κεφάλι στους τοίχους και προσπαθούσε να δαγκώσει. Μά διασας άντικρύζοντας το δακρυμένο πρόσωπο της μητέρας του και τραυλίζε: (Μητέρα! Μητέρα!...) Κι' εκείνη θέλοντας να εσπασή κάπου, έχυνε τα δόντια της στο μπράτσο της και ξεφώνιζε με τα χείλη της γεμάτα αίμα: -Παιδί μου!... Παιδί μου!...

Οι κρίσεις ήταν πεία συνεχείς. Ο λυσσοσάμενος έχυνε τα νύχια του στην πληγή του εξαλλος, τρελλός, τρομερός. Όλα είχαν πεία τελειώσει. Οι γυναίκες έκλαιγαν χωρίς έλπίδα. Ο θάνατος ήταν βέβαιος.

Τώρα ο Πασκουαλέτο δεν άναγνώριζε ούτε τη μητέρα του. Την έσπρωχνε κι' αυτή, μα όχι σαν τους άλλους, άλλα με κάποια τρυφερότητα. Ο Κάλντερα πήρε πεία την απόφασή του. Έδεσε το γιού του στο κρεβάτι. Τα μάτια του είχαν πλημμυρίσει από δάκρυα καθώς περνούσε το σκονι γύρω απ' το όμα του παιδιού του. Ο άρρωστος προσέπυσε να ξεφύγη και τα σκονιά χωνόντουσαν στις άκρες του.

Ο Κάλντερα κόντευε να τρελλαθή. Έκλεισε τέλος την πόρτα του δωματίου. Μα ύστερα, όλο το σπίτι άντικυσε απ' τα θύρασηματα του λυσσοσάμενου, στα οποία άπαντούσαν απ' την κουζίνα οι σπαρακτικές κραυγές της μάνας του. Άξαφνα το ουρλιαχτό έγινε δυνατότερο. Και τότε μία τρυφερότης, πού είχε νά τη νοιώση από τότε πού έφερε το γιού του στον κόσμο, πλημμύρισε τη καρδιά του Κάλντερα. Θυμήθηκε τον Παύλο. Τώρα το φτωχό παλλήκαρι ύποφερε σαν κολασιμένος.

Ο Κάλντερα έφερε το χέρι στο μέτωπό του σαν νάθελε να δώρη μία σκληρή ιδέα. -Γιατί όχι; ψιθύρισε σε λίγο.

Κι' έπειτα πρόσδεσε άμέσως: -Για να μην ύποφέρη πεία... Πρέπει...

Σηκώθηκε τρέμοντας, πήρε το παλιό δίκανό του, νοιώσει, σ' ένα φευγίτη πού έβλεπε στο δωμάτιο λυσσοσάμενο. Άκούσε πάλι εκεί τα ουρλιαχτά του γιού του, το κούρμι του πού δοντύνει και τα μάτια του είδαν την ίδια στιγμή οι κραυγές της γυναίκας του απ' πού τις έδωγες όταν, πριν από είκοσι χρόνια έφερε νυμμένο στο ίδιο κρεβάτι. Ο Κάλντερα ύψωσε τα θαλωμένα απ' τα δάκρυα μάτια του προς τον ούρανο και τον είδε μωρό, καταιαυρο, χωρίς ένα στόμα. -Κύριε! ψιθύρισε. Για να μην ύποφέρη, θεέ μου...

Στη συνέχεια κατόπιν το όπλο του στον ώμο του, σημάδεψε το γιού του και τράβηξε τη σκανδάλη. Ο πυροβολισμός άντηχσαν. Κι' έπειτα έγινε σιωπή. Το μαρτύριο του Πασκουαλέτο είχε τελειώσει. Η ΠΛΑΣΚΟ ΜΠΑΝΕΖ

Ο «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» ΕΥΧΕΤΑΙ ΟΤΟΥΣ ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Στο Παρίσι μαινεται η επαναστασις. Μέσα στο δωμάτιο της η Ζαννί Ντεμαρς, σύζυγος του εισαγγελέως Γκαστον Ντεμαρς, που λείπει σε ταξείδι, περιμένει ανεπιμονά τον άγαπημένο της Μωρίς, αγωνιά. Στα σπάλα της σαλεύει ο καρπός του παρόνομου έρωτός της. 'Επί τέλους ο Μωρίς έφτανε. 'Η Ζαννί τον ζητάει να την πάρη να φύγουν μακριά. 'Ο Μωρίς όμως διατάζει. Προσπαθεί να ξεφύγῃ. 'Η απερίσκεπτος της άτυχης κυρίας είνε απεριγρύπτη. 'Ο Μωρίς φεύγει κατόπιν. 'Η Ζαννί τον παρακολουθεῖ ἀπ' τὸ παράθυρο. Καί τὸν βλέπει ἀέσφαινα να σοριαίνει στο πεζοδρόμιο. Κάποια σφαίρα επαναστάτου τον χτυπήσε. 'Απελπισμένη η κ. Ντεμαρς κλαίει ἀπαρηγόρητα. Αισθάνεται τις δυνάεις του τοκετού. Καί πέφτει ἀναίσθητη στὸ πάτωμα. 'Ο Μωρίς φέρνεται σὲ λίγο σὺν κόσμῳ ἑνα παιδάκι. 'Η γειτόνισσα της κ. Λαβέρν βλέποντας ὅτι τὸ σπiti καίεται τρέχει να τὴν εἰδοποιήσῃ να φύγουν. Τὴν βλέπει ἀναίσθητη, τὴν νομίζει νεκρή, ἀρπάζει τὸ μωρό καί φεύγει. Λίγα δευτερόλεπτα κατόπι φτάνει στο σπίτι ο σύζυγος της Ζαννί. Μὴ ξέροντας τί συμβαίνει στή γυναικα του τὴν σηκώνει στους ώμους του καί κατεβαίνει στο δρόμο. Ποῦ να καταφύγῃ; Γύρω του χελαίει ο κόσμος. Ζητάει τέλος ἀπὸ μιά γυναικα, τὴν κ. Ζαμπ, να τὸν δεχθῇ σπiti της. 'Εκείνη τοὺς δέχεται πρόθυμα. 'Ο Ντεμαρς ἀφήνει τὴν γυναικα του καί τρέχει γιὰ γυατρό. Στὸ δρόμο όμως τὸν συλλαμβάνουν οἱ επαναστάται. Στὸ μεταξύ αὐτὸ η κ. Λαβέρν ἀποφασίζει νὰ ἀναβρῇ τὸ παιδάκι της Ζαννί - πού τὴν θεωρεῖ νεκρή - μαζί μὲ τὸ δικὸ της, τὸ μικρὸ Ρενέ. Τὸν δίνει τὸ ὄνομα Ντιντιέ. 'Η Ζαννί συνέρχεται τώρα καί ἀγωνιά γιὰ τὸ σούζυγό της. Περνοῦν ἀρκετές μέρες. Κι' ἑνα πρῶτ ξαναγυρίζει ἡ φαντασία ο κ. Ντεμαρς. Δὲν μαθαίνει όμως τὸ μυστικὸ της γυναικας του. Στὸ μεταξύ αὐτὸ ο Ντιντιέ κι' ο Ρενέ μεγαλώνουν. 'Ο Ρενέ φέρεται περιφρονητικὰ στὸν Ντιντιέ καί τοὺς δίνει νὰ καταλάβῃ πὺς δὲν εἶνε ἀδελφός του. 'Η κ. Λαβέρν διαθέτει χρήματα καί τοὺς ἀνοίγει ἑνα ἐργαστάσιο. Μὰ ο Ρενέ ἀδιαφορεῖ γιὰ τὴ δουλειά, σπάταλος καί διεφθαρμένος ὡπας εἶνε καί τὸ ἐργαστάσιο κινδυνεύει νὰ κλείσῃ. 'Ο Ντιντιέ ἀποχωρεῖ ἀπὸ τὴν ἐργασία, αὐτὴ καί προσλαμβάνεται στο ἐργαστάσιο τοῦ κ. Σαμπρύ, κατόπιν μεσὸ λαλήσεως της ἀνεμίας τοῦ Κολέτ, τὴν ὁποία ο πλούσιος ἐργοστασιάρχης ὑπεργαπτο. Τελμὲν τοι. 'Ο κ. Σαμπρύ όμως φέρνει ἐρωτήματα γιὰ τὸ γάμο τους.

Ἐν τῷ μεταξύ ο Ρενέ πηγαίνει ἀπ' τὸ κακὸ στο χειρότερο. Στὸ ἐργαστάσιό του ποῖα ζῆτει νὰ κἀνῃ ἐργασία, τὴν Αἴσα, τὴν ὁποία καί τοὺς ἐκφορεῖ ὅλη τὴν ἀντιπάθεια καί τὴν περιφρόνησιν. 'Ο Ρενέ τὴν ἀντιπάθει καί ἀλλες μέρες σκηνοθετεῖ ἐκδικητικὰ κλοπὴν στὸ ἐργαστάσιό της μὴ φεύγει πατέρα της Αἴσας.

'Η Αἴσα γινάσκει ὡς ὡπὸ τὸν πατέρα της παραδίδεται στὸν σκληρὸ κι' ἀκαρπύ νεό. 'Η ἀπερίσκεπτος της πλέον εἶνε μεγάλη. Δὲν ἀντοκνεῖ ἐν τούτοις. Θέλει νὰ ζῇ γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ. 'Ο Ντιντιέ μιλάει καί πάλι στὸν κ. Σαμπρύ γιὰ τὴν ἀγάπη του καί τὸν ικετεύει νὰ μὴ τοὺς κάμῃ δυστυχισμένους μὲ τὴν ἐπιμονὴν ἀρνήσει τοῦ.

9ον -Αυτοῦμαι πολὺ πὺς σὲ στενωχῶρησα τόσο, γιὰτὶ δὲν ἔπαυσα ποτὲ νὰ σ' ἀγαπῶ. Μὴν ἔχῃς όμως τί σοὺ ἐδήλωσα πρὶν τρεῖς μέρες: «Μὴ μοὺ εἰς νὰκάνῃς λόγο γι' αὐτὸ τὸν γάμο, γιὰτὶ ἐξ ἄδύνατον νὰ γίνῃ». Γιατὶ λοιπόν, ἐπανερχεσαι καί ἐπιμένεις;

- Γιατὶ δὲν ἀποδιώχνει κανεὶς τόσο εὐκόλῃ τὴν εὐτυχία του... Γιατὶ ἡ Κολέτ μοῖτε χτες: «Ἐὰν πῆς στὸν θεὸ μου ὅτι σ' ἀγαπῶ, ὅτι σὲ θεωρῶ ὡς ἀρραβωνιαστικὸ μου καί ὅτι, ἂν ἐπιμενῇ νὰ μὴν θελῇ τὸν γάμο μας, θὰ μὲ κάμῃ δυστυχισμένη». Νά, λοιπόν, κ. Σαμπρύ, γιὰτὶ τόλμησα τὸ τελευταῖο αὐτὸ διάδογμα. Δὲν ὑπερασπίζω μόνο τὴν δική μου εὐτυχία. Ἀλλὰ καί τὴν εὐτυχία της ἀνεμίας σας. Καί, ἂν ἀπέναντί μου φαίνεσθε τόσο σκληροί, ἴσως γι' αὐτὴν νὰ φανῇτε πὺς πονοῦνους.

'Ο κ. Σαμπρύ ἔκανε μιά κίνησι θυμοῦ. -Ὤστε μ' ἐκδιώξετε. -Ὀχι, κύριε, σὰς ἐκλιπαρῶ... 'Ο ἐργοστασιάρχης πῆρε μιά καρέκλα, κάθισε καί πλανώντας τὰ δύο χέρια τὸ κεφάλι του, βυθίστηκε σὲ σκέψεις.

'Ο Ντιντιέ συνέχισε: -Ναί, σὰς ἐκλιπαρῶ, σὰς ικετεύω, ὅπως ικετεύει κανεὶς τὸν θεό. Μὲ μιά λέξι σὰς υπορεῖτε νὰ κάνετε εὐχισμένον ἡ τρομερὰ δυστυχισμένο ἑναν ἄνθρωπο.

«Κι' ἔπειτα, γιὰτὶ αὐτὴ ἡ τόσο σκληρὴ ἀρνήσι σας: Τί ἔχετε ἐναντίον μου; Μὲ νομίζετε τόσο ἀνάξιο γιὰ τὴν Κολέτ, ἐπειδὴ εἰμαι φτωχός, ἡ ἐπειδὴ δὲν ἔχω νὰ της προσφέρω ἑνα ὄνομα; 'Η ἴδια ὥστόσο μοῖτε ἀπὸ καιρὸ ὅτι κι' αὐτὴ εἶνε φτωχὴ ὡπας κι' ἐγώ, ἐπομένως, δὲν μπορεῖτε νὰ πῆτε ἐπὶ ἀποδότην τὴν περιουσία της. Δικαίωμα σὰς εἶνε, βέβαια, νὰ τὴν παντρεύεστε μ' ἄλλον. Νὰ εἰσθε όμως βέβαιος ὅτι θὰ τὴν κάνετε δυστυχισμένη, γιὰτὶ ἡ Κολέτ μόνο ἐμένα ἀγαπᾷ. 'Ο ἐρωτὰς της εἶνε τόσο μεγάλος, τόσο δυνατός, πὺς δὲν φοβάται τίποτε. Καί, μάλιστα ἀκόμη κι' αὐτὸ: δὲν θὰ μπορέσετε ποτὲ νὰ μὴς χωρίσετε... Θὰ πεθάνουμε ἴσως κι' οἱ δύο, ἀλλὰ ὡς τὴν τελευταία στιγμή θ' ἀγαπήμασθε τρελλὰ, παράφορα.

'Ο κ. Σαμπρύ εἶνε ἀφῆρη τὸ Ντιντιέ νὰ μιλά χωρίς νὰ λήξῃ. 'Η σιωπὴ τοῦ ἔδωσε βάρος στὸ νεό. Τὴν ἐξήγησε ὡς ὑποχώρησι. Φαντάσθηκε ὅτι ο κ. Σαμπρύ δὲν εἶχε πιά καμμία ἀντίρρηση γιὰ τὴν ἑνωσι τοῦ μὲ τὴν ἀνεμίας του.

Σταμάτησε λοιπὸν κατασυγκινημένος καί ψιθύρισε: -Σὰς εὐχαριστῶ, κ. Σαμπρύ. Ἐρῶ πόσο καλὸς εἰσθε καί πόσο ἀγαπᾶτε τὴν ἀνεμίας σας. Δὲν φοβοῦμαι τίποτε. Περιμένω τὴν ἀπάντησι σας γεμάτος αἰσιοδοξία.

'Ο κ. Σαμπρύ γύρισε καί τὸν κύτταξε χαμογελώντας: -Βιάζεσαι πολὺ, φίλε μου. Δὲν εἶπα ἀκόμη τὸ καί. Μὴν βιάζεσαι τόσο... τοῦ εἶπε, καί ἔφυγε ἀπ' τὸ γραφεῖο.

'Ο τόνος όμως πὺς πρόσφερε τὰ τελευταία αὐτὰ λόγια καί τὸ χαμόγελο καί τὰ συνάφισμα, ἦταν γιὰ τὸ Ντιντιέ τὸ ἴδιο σὰν νὰ τοῦ ἔλεγε ναί. Κι' ἐνοίωσε τὴν καρδιά του νὰ φουσκῶνῃ ἀπὸ χαρὰ κι' εὐτυχία.

Πλησίασε κατόπιν στὸ γραφεῖο του καί κάθισε νὰ ἐργασθῇ. 'Ο νοῦς του όμως πετούσε ἄλλοι. Δὲν καταρῶνεν νὰ συγκεντρωθῇ. Οἱ ἀριθμοὶ χοροπηδούσαν μπρὸς καὶ ὀπίσθιν. Ὁ ἀσχημάτιστος μέσος τὸν τρελλὸ χορὸ τοῦ ὀνόματος της ἀγαπημένης του: Κολέτ! Κολέτ!

Σιγά-σιγά βυθίστηκε τόσο μέσα στὸ γλυκὸ

Τὸ ἀριστοτεχνικὸ κοινωνικὸ-αισθηματικὸ μυθιστόρημα τοῦ ΖΥΛ ΜΑΡΥ «Τὸ ΣΦΑΛΜΑ ΜΙΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ»

μποροῦν νὰ παρακολουθήσουν οἱ ἀναγνώται μὲ μακαί ἀπὸ τοῦ παρόντος τεύχους χάρις στήν ἐκτενὴ καί λεπτομερεστάτη περίληψιν τὴν ὁποίαν δημοσιεύομεν πρὸς χάριν τῶν.

δνειρὸ του, ὥστε τινάχτηκε ἐπάνω ἐξανασμένης ὅταν εἶδε ν' ἀνοίγῃ ἀπὸτομα ἡ πόρτα. Κτύπησε νὰ δῇ ποίος εἶνε κι' ὥφισε μιά κραυγὴ ἐκπλήξεως. -Μὰ, ο Ρενέ! ἦταν ποσάγματι ὁ ἀδελφός του. 'Απὸ τὴν φύσιν πὺς εἶχε λαγοφῆρε μαζί του καί εἶχε γι' αὐτὸ ἐκατολογημένα διερωτηθῇ ἀμέσως. 'Ο Ρενέ τὸν εἶχε φέρει ἐκεῖ. ἦταν παρόντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ, τελευτῶντος τοῦ κ. Ζαμπ. -Λοιπόν, ὁμολόγησε πὺς σὲ ἐξάντασε ἡ ἀλήθεια τοῦ εἶπε. -Βρισκόμουν ἐκεῖ δὲν σὲ περιμένα, Ρενέ. Εἶπα ὅτι μποροῦσε νὰ εἶχε καιρὸ νὰ σὲ δῶ, ἀπὸ τὸν πόρτα τὴν ἦν κανεὶς στὸ ἐργαστάσιό σου, χωρίς νὰ μ' ἀντιληφθῇ. Ἀλήθεια, τί ἔγινεν τόσο καιρὸ, πὺς τὰ πέρνας; Σὲ βλέπω εὐχαριστημένο. Τὸ πρῶτο σὺ ἀκτινοβολεῖς ἀπὸ χαρὰ.

'Ο Ντιντιέ δὲν ἀπάντησε. -'Εχεις νεώτερα ἀπ' τὴν μητέρα; συνέχισε

ὁ Ρενέ. -Ἐχω νὰ τὴν δῶ καιρὸ, γιὰτὶ δὲν πηγαῖνον τώρα τελευταία πολὺ συχνὰ στὸ σπίτι. -Ἐγὼ τὸσας ἀσχολίες.

Καθὼς μιλούσε, κάθισε κι' ἄρχισε νὰ περιεργάζεται τὸ γραφεῖο.

-Δὲν ἔχετε πολυτέλειες, ἐσείς ἐδῶ, βλέπω, εἶπε. Αὐτὸ όμως δὲν ἔχει καμμία σημασία. 'Αρκεῖ νὰ βγαίνει λεφτὰ. Καί ἐγὼ ἔχω ἀκούσει ὅτι βγαίνει ἀρκετὰ. Εἶσαι, μωρέ, συνεταίρος μὲ τὸν κ. Σαμπρύ. Τὰ συγχαρητήρια μου, εἶνε ἑνα πλούσιος ἐργοστάσιος τὸ δικὸ σας. Σταθῆκες τυχερός...

'Ακούοντας τὸν ἀδελφὸ του νὰ τοῦ μιλά ἔτσι, ὁ Ντιντιέ σκεπτόταν πόσο εὐτυχισμένη θὰ ἦταν ἡ κ. Λαβέρν ἂν τοὺς ἔδλεπε συμφιλωμένους καί τοὺς δύο.

«Ἐπὶ τέλους, συλλογιζόταν, ἂν ὁ Ρενέ ἐσφαλῇ, ἀναγκάζει τώρα τὸ λάθος του μόνος καί ἐρχεται πρὸς νὰ μοῦ δώσῃ τὸ χέρι. Μιά τέτοια μέρα πὺς εἶμαι τόσο εὐτυχισμένος δὲν πρέπει νὰ τὰ ἐχῶσω ὅλα καί νὰ τοῦ τὰ συγχαρῶσω ὅλα: 'Αν δὲν τὸ κάνω αὐτὸ νομίζω πὺς θὰ μοῦ βγῇ σὲ κακό...».

'Απὸτομα τὸ πρόσωπό του φωτίστηκε ἀπὸ χαρὰ. -Ἐγὼς μιά θαυμασία ἰδέα πὺς ἦρθε νὰ μὲ ἱδῇ σήμερα, Ρενέ, φώναξε. 'Ερχεσαι σὲ μιά μέρα ἀφῆρη τὴν εὐτυχία γιὰ μένα καί ἡ ἐπίσκεψίς σου μὲ χαροποιεῖ τόσο.

-Μιά μέρα ἀληθινῆς εὐτυχίας γιὰ σένα; -Ναί.

-Καί ποῖα εἶνε, ἂν ἐπιτρέπεται, αὐτὴ ἡ εὐτυχία;

-Ἀκόμη δὲν εἶνε ἀπολύτως βεβηκή. Περιμένω μίαν ἀπάντησιν. Ἀποφῶ θὰ σοὺ τὰ πῶ ὅλα. -Διαδὸλε, μὲ βάζεις σὲ πειρασμό. Τί μπορεῖ νὰ γινῇ αὐτὸ πὺς νὰ χαροποιεῖ τόσο;

-Ἄ, μὴν εἶσαι ἀδύακτος.

-Εἶμαι, καί γιὰ ἑνα ἀδελφὸ αὐτὴ ἡ ἀδιακρισία εἶνε δικαιολογημένη.

-Μὴν ἐπιμένεις, σοὺ λέω.

-Τί μπορεῖς νὰ ἐπιθυμῇς ἀκόμη ἐσὺ; 'Εδῶ μέσα εἶσαι καλὰ βολεμένος. Μήπως παντρεύεσαι;

'Ο Ντιντιέ χαμογέλασε. -Καί τέτοιο. Μὴν ἐπιμένεις όμως, δὲν θὰ σοὺ πῶ λέξι.

-Εἶνε περὶ τὸν νὰ σὲ ρωτήσω. Κατάλοβα. Παντρεύεσαι τὴν Κολέτ Σαμπρύ.

-Πὸς τὸ ξέρεις;

-Διαδὸλε. Δὲν εἶνε καί τόσο δύσκολο νὰ τὸ μαντέψῃ κανεὶς.

-Ἐγὼς μιά μικρὴ σιωπὴ ἀνάμεσά τους. 'Υστερὰ ὁ Ρενέ, μὲ ἀλλαγμένο τόνο φωνῆς, συνέχισε:

-Κατενάρη! Δὲν μπορεῖ νῶρρις παρῶν... τὴν ἀνεμίας καί τὸ ἐργαστάσιό, τί ἄλλο θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ κατακτηθῇ; Εἶνε καί τὰ δύο ἐκεῖ καί σοῦ...

'Ο Ντιντιέ στενωχωρημένος ἀποκρίθηκε: -Ἄ, ἀκόμη τίποτε δὲν εἶνε βεβηκὸ, σοὺ εἶπα. Εἶνε ἑνα ὄνειρό μου πὺς δὲν πραγματοποιηθῇ ἀκόμη. Καί ἔκανα σφάλμα πὺς σοὺ τὸ ἐκμυστηρεύτικα τόσο πρόωρα.

-Μὴν κατηγορεῖς τὸν ἑαυτὸ σου. 'Εγὼ τὸ μάντευσα...

'Απὸτομα ὁ Ρενέ ὥπασσε. Τὸ πρόσωπό του σκυθρωπῶσε. Τὸ βλέμμα του ἔγινε σκληρὸ, σκοτεινὸ. 'Ο Ντιντιέ πρόσθεσε αὐτὴν τὴν ἀλλαγὴν. -Τί ἔχεις; τὸν ρώτησε.

'Ο Ρενέ ἀπάντησε μὲ πικρία: -Σκέπτομαι πόσο σ' εὐνόησε ἔσένα ἡ τύχη. Γιατὶ ὅσο εὐτυχισμένος στάθηκες ἐσὺ, τόσο αὐτὸς ἔμεινα ἐγώ. 'Εσὺ, ἐπέτυχες σ' ἐπὶ ἐπιτυχίαις, ἐγὼ σὲ κάθε βῆμα μου συναντῶ καί μιά ἀναποδιά.

-Γιατὶ τὸ λές αὐτό;

-Τὸν τελευταῖο καιρὸ ὅλες οἱ δουλειές μου πῆγαν ἀνάποδες. Καί πρὶν λίγες μέρες μιά ἀνέλπιστη συμφορὰ μὲ χτύπησε κατακέφαλα. Μιά νεά ἀποτυχία...

-Κατεστραμμένος;

-Ναί. 'Αν ὡς ἀπὸψε τὸ βράδυ δὲν βρῶ πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα, αὐριο τὸ πρῶτ

θὰ χρεωκοπήσω.

-Θὰ χρεωκοπήσεις;

-Ναί, γιὰ νὰ μὴ σοὺ πῶ κατὶ χειρότερο.

-Δυστυχισμένε! Καί πὺς θὰ βρῇς αὐτὸ τὸ ποσόν;

-Δὲν ξέρω... Χρωστῶ σ' ὅλο τὸν κόσμο.

-Δὲν ξέρω πὺς μοῦδῶσε ὅτι εἶχε καί δὲν ἔχει. 'Η μητέρα μου μοῦδῶσε ὅτι εἶχε καί δὲν ἔχει. Δὲν ξέρω πὺς θὰ βρῶ τόσο χρήματα. Εἶμαι ἀπελπισμένος...

'Ο Ρενέ σηκώθηκε ἀπ' τὴν θέσι του, πλησίασε τὸν Ντιντιέ κι' ἐνοίωσε ἑνα ἀλλόκοτο ρίγος ὅμοιό του. 'Ο νεὸς ἀνέλασε ἑνα ἀλλόκοτο πρῶτο.

-Δὲν διαπισπνῶ τὸ κορίθι σου. 'Ενα κακό πρῶτο ἀίσθημα ἐξῆψε τὴν μιά χαρούμενη ἡλιαχτίδα γιὰ τὴν στυγνὴν τὴν τζαμπορτία, φώτισε τὸ γλυστρώνας ἀπ' τὴν ἀκατολοκή, ἐλαφρὰν γραφεῖο. 'Επᾶν τὸν χρηματοκιβώτιο, ἐλαφρὰν τὰ κλειδιά τοῦ εἶχε ἀφήσει κρεμασμένα στήν κλειδωνιά ὁ Ντιντιέ.

Τὰ μᾶτια τοῦ Ρενέ ἔπασαν κεῖ πάνω. Σὲ λίγο εἶπε: -Ναί, εἶνε δύο μέρες τώρα καί δύο νύχτες πὺς γυρίζω σὺν τρελλῷ. Πουθενά όμως δὲν βρῶκα τὴν παραμικρὴν ὑποστήριξιν. Φαντάζεσαι ὅτι ἂν εὑρίσκα ἄλλοι τὰ λεφτὰ αὐτὰ θαρῶκα μὴν νὰ σ' ἐνοχλήσω καί νὰ σκιάσω τὴν εὐτυχία σου;

'Ο Ντιντιέ ἔκαμε ἑνα κίνημα ἀνυπομονήσεως: -'Αν μποροῦσε, θάκανα τὸ πᾶν! 'Αλλά, πὺς; πὺς; ἀναρωτήθηκε.

-Πὺς; Μά, ρατὰς πὺς ἐσὺ;... 'Εσὺ πὺς

μπορεῖς νὰ μὲ σώσης; εἶπε ὁ Ρενέ.

-Καί πὺς φαντάζεσαι ὅτι μπορῶ νὰ τὸ κάνω αὐτό;

-Θὰ μὲ δανείσης τὸ ποσὸ πὺς χρειάζομαι.

-Εἶσαι τρελλός;

-Εἶμαι πολὺ καλὰ...

-Τότε μὲ εἰρωνεύεσαι;

-Ὅποτε σκέφθηκα καὶ κατὶ τέτοιο.

-Τότε πὺς θέλεις νὰ βρῶ ἑνα τόσο μεγάλο ποσόν; Σὲ πὺς θέλεις ν' ἀπευθυνθῶ γιὰ νὰ τὸ βρῶ; Κανεὶς δὲν μοῦ κάνει αὐτὴ τὴν διευκόλυνσι.

-Γιατὶ ἀσφαλῶς, ψάχνεις πολὺ μακριά...

-Τί ἐνοεῖς;

-Κάθισε, λοιπόν, κι' ἀκούσε με.

'Ο Ντιντιέ ὑπάκουσε. 'Ο Ρενέ πλησίασε τὸ καθίσμα τοῦ σὺ δὲν τοῦ.

-Θὰ σοὺ κάνω μίαν ἐξομολόγησιν, εἶπε. Σὲ πὺς ἄλλον ἀπὸ σένα μπορῶ νὰ πῶ τὸν πόνο μου; Πρέπει νὰ μὲ λυπηθῇ, Ντιντιέ. Πρὸ ὅλῃ σου εἶπα ὅτι ἡ πτώχευσις μὲ περιμένει ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα. Δὲν σοὺ εἶπα τὴν ἀλήθεια; Δὲν εἶνε πτώχευσις, μὰ ἡ χρεωκοπία, ἡ ὁλὴ μάλιστα χρεωκοπία.

Καί καθὼς ὁ Ντιντιέ, τὸν κυττούσε κατὰ χλωμος, μὲ ζωρὴ ἐκπλήξι, ἔτοιμος νὰ μιλήσῃ, τὸν σταμάτησε:

-Μὴ μιλάς! Ἐρῶ τί θὰ μοῦ πῇ, ξέρω ἡ παρατηρήσεις θὰ μοῦ κάνῃς. Εἶνε ἀνόφελος. 'Εχεις κάθε δικήν νὰ μὲ κατηγορήσης. Τί ὠφελεῖ όμως αὐτό; Τώρα πᾶ εἶνε πολὺ ἀργὰ γιὰ συμβουλεῖς. 'Ο,τι εἶνε, εἶνε. Τὸ ξέρω πολὺ καλὰ ὅτι ἔσφαλα. 'Ημουν κατεστραμμένος ἀπ' τὴν ἐπιχειρήσεσιν μου καί ἀντὶ νὰ φροντίσω νὰ διορθώσω τὰ οικονομικά μου μὲ τὴν ἐργασία μου, πῆγα κι' ἐπείσθην. Πίστεψα στὸ εὐκόλο κέρδος κι' ἔχασα, ἔχασα πολλά. Τώρα, μὴν χρειάζονται λεφτὰ νὰ πληρώσω τὰ χρέη μου. Κι' ὁ μόνος πὺς μπορεῖ νὰ μὲ βοηθήσῃ εἶσαι σὺ...

-'Αν δὲν τὸ κάνῃς, μὲ καταδικάζεις στὸν ἀφανισμό, τὸ δεινός, τὴν ἐξαθλίωσι...

-Δὲν πιστεύω όμως νὰ θελήσης νὰ δώσω ἑνα τόσο ὀδυνερὸ χτύπημα στή μητέρα μας...

Αὐτὸ θὰ τὴν σκότωνε.

-Σήμερα τὴν σκέπτεσαι τὴν μητέρα; 'Επρεπε νὰ τὴν κάνῃς καλὴν νορίτερα.

-Πᾶμε! Μὴ μοῦ ἀνοίγεις βαθύνερα τὴν πληγὴ. 'Ηρθε σὲ σένα γιὰ νὰ μὲ παρηγορήσης, νὰ μὲ σώσης. Κι' ἂν δὲν θέλῃς νὰ τὸν κάνῃς αὐτὸ γιὰ μένα, κάνε τὸ τοῦλάχιστον γιὰ τὴν μητέρα. Σώσε με, σὲ ικετεύω.

-Μά, δὲ ξέρεις, φτωχέ μου ἀδελφέ, πὺς δὲν ἔχω χρήματα;

-Μπορεῖ νὰ μὴν ἔχῃς ἀτομικά σου, εἶσαι όμως συνεταίρος τοῦ κ. Σαμπρύ... καί ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ διαθεῖς τὰ χρήματα της ἐπιχειρήσεως.

-Ὀχι, ὄχι, κανεὶς λάθος. 'Ο,τι χρήματα ὁ πάρχουν ἐδῶ δὲν εἶνε δικά μου.

-Δὲν μὲ καταλάδες Ντιντιέ. Θέλω νὰ πῶ ὅτι ο κ. Σαμπρύ σοὺ ἔχει ἀπὸλυτὴ ἐμπιστοσύνη. Σὲ λίγες μέρες θάσαι ὁ γαμπρός μου. Εἶμαι ὑπερβέβαιος ὅτι δὲν θὰ ἔξερῃ πόσα χρήματα βρισκόταν αὐτὴ τὴ στιγμή σὺς χρηματοκιβώτιο.

-Δὲν σὲ καταλαβαῖν τί θέλεις νὰ πῇς...

-Τὸ ξέρῃς: 'Υπόθεσε ὅτι παίρνεις μέσα ἀπ' αὐτὸ τὸ χρηματοκιβώτιο 500.000 φράγκα.

'Ο Ντιντιέ πετάχτηκε ἀπ' τὴν θέσι του.

-Κάνεις πολὺ κακὰς ὑποθέσεις... φώναξε.

-Καί ὅτι μοῦ δανείζεις τὸ ποσὸν αὐτό.

-Δὲν φαντάζεμαι νὰ πιστέψης ποτὲ σοβαρὰ σὲ κατὶ τέτοιο;

-'Αφῆσε μὲ νὰ τελειώσω. Σὲ δύο - τρεῖς μέρες θὰ σοὺ ἐπιστρέψω τὸ ποσὸν αὐτὸ καί κανεὶς δὲν θ' ἀντιληφθῇ τὸ παραμικρό... 'Εν τῷ μεταξύ δὲ μ' ἔχῃς ὥσως!

-Σοὺ εἶπα ὅτι κανεὶς πολὺ κακὰς ὑποθέσεις.

-Θὰ κάνω μίαν ἀκόμη: 'Υπόθεσε ὅτι ἀρνεῖσαι νὰ μοῦ δώσῃς τὸ ποσὸν πὺς μοῦ χρειάζεται. Μὲ συλλαμβάνουν, μὲ φυλακίζουν, μὲ καταδικάζουν. 'Η μητέρα δέχεται κατακάρδα τὸ δυνατό αὐτὸ χτύπημα καί πεθαίνει...

ἡ θέσις σου θὰ γίνῃ πολὺ δύσκολη, ὁ γάμος σου θ' ἀναβληθῇ λόγῳ πένθους, οἱ τυφλες θὰ σὲ θ' ἀναβληθῇ λόγῳ πένθους, οἱ τυφλες θὰ σὲ θ' ἀναβληθῇ λόγῳ πένθους, οἱ τυφλες θὰ σὲ θ' ἀναβληθῇ λόγῳ πένθους...

ἡ θέσις σου θὰ γίνῃ πολὺ δύσκολη, ὁ γάμος σου θ' ἀναβληθῇ λόγῳ πένθους, οἱ τυφλες θὰ σὲ θ' ἀναβληθῇ λόγῳ πένθους, οἱ τυφλες θὰ σὲ θ' ἀναβληθῇ λόγῳ πένθους...

ἡ θέσις σου θὰ γίνῃ πολὺ δύσκολη, ὁ γάμος σου θ' ἀναβληθῇ λόγῳ πένθους, οἱ τυφλες θὰ σὲ θ' ἀναβληθῇ λόγῳ πένθους, οἱ τυφλες θὰ σὲ θ' ἀναβληθῇ λόγῳ πένθους...

ἡ θέσις σου θὰ γίνῃ πολὺ δύσκολη, ὁ γάμος σου θ' ἀναβληθῇ λόγῳ πένθους, οἱ τυφλες θὰ σὲ θ' ἀναβληθῇ λόγῳ πένθους, οἱ τυφλες θὰ σὲ θ' ἀναβληθῇ λόγῳ πένθους...

ἡ θέσις σου θὰ γίνῃ πολὺ δύσκολη, ὁ γάμος σου θ' ἀναβληθῇ λόγῳ πένθους, οἱ τυφλες θὰ σὲ θ' ἀναβληθῇ λόγῳ πένθους, οἱ τυφλες θ

Ἡ ὥραια πυργοδόποινα στέναξε κι' ἔκλαιε κρυφά, γιατί ἔπαψε πιά νά τήν ἀγαπάει ἐκεῖνος πού τόσο θερμά ἀγαπούσε.

Στά περίχωρα, κοντά στόν πύργο της ζούσε ἕνας γέρος ἐρημίτης, ἄγιος καί καλοφύχου ἀνθρώπος, πού εἶχε τή δύναμι νά κάνει τούς θνητούς νά ἐξοχούν τίς πικρές τῶν ἀνανησιῶν.

Τῆς πυργοδόποινας ἐφύγαν οἱ κακές ἀνανησιές, ἡ ἀπομύνη νά μόνάξῃ καί αὐτὴς ὡς χημέρες. Μά πόσο ἦταν πάλι δυστυχισμένη! Τῆν βασάνιζαν τώρα κι αὐτές.

Ἀφοῦ δίστασε λίγο εἶπε στόν ἐρημίτη μέ ἐξοφική ἀπόφασι:

— Κάνε μέ νά ἐσχάσω τήν πρώτη ἐρωτική ἐξομολόγησή μου... Μὲ καίει σάν τή θυ-

Ἡ ἱστορία τῶν κόκκινων αὐγῶν:

Στο Παρίσι άλλοτε οι ☆ υποδασταί, οι μοναχοί και οι
ποια εμφάνισαν κατόπιν στα σπίτια και μάζεψαν αυγά, τὰ δ-
κά θα εξακολουθούσε ακόμη το έθιμο αυτό αν δεν
Οι μοναχοί αντί να υπονομεύουν το αυγά στο κοινό
ταμείο, κρυβαν παλάι να υπονομεύουν τὰ αυγά στο κοινό
των. Κατόπιν παλάι στις κουκούλες τῶν ράσων
φοιτητῶν και αυτοὺς ἐνός καυκάς που ἔγινε μεταξὺ
Ἀπὸ πινυλῶν ἔδωσε τέρας πού ἔγινε μεταξὺ
ρεί ὅλοι οἱ λαοὶ αὐτῇ πεινῶνι συνθήκη, ἔχουν μεταξὺ
σπριζῶν μερικὰ ἀπὸ τῶν πασαλινῶν αὐγῶν, ἔχουν πᾶ-
Οἱ Παλινὺν αὐτοῖς καὶ αὐτοὶ αὐγὰ ἀπὸ τῶν, ὑπο-
ακρίτως τῶν, ἀλλὰ πάντοτε μισοί.
Ο κύριος ἡ ἡ κυρία τῶν σπιτιῶν σπάζουν τοὺς ἐπι-
ρῶμεν αὐγὰ, το καθαρίζουν, τρώει το μισὸ καὶ τὸ
ἄλλο μισὸ το δίνουν στὸ μουσαφίρι τους.
Ἀργότερα τ' αὐτὰ ☆

— Πόσους βασιλιάς στην φυλή και την έκταση να εξασφονίση...

— Τι έχεις ακόμα, κόρη μου, και εσύ πονάει τόσο; ρώτησε ο έρμητης.

Κι' έκεινη φθύρισε:

— Νά. Είνε κι' αυτό ακόμα... "Ένα λουλουδάκι έξω και μαρμαμένο... Πεπτατούσαν με μία μερά στο δάσος χειροπιαστό κι' εύχρησιμο... Κι' ένω μιλούσαμε για την αγάπη μας, είδε αυτό το λουλουδάκι ο άκαρδος και ακούθοντας τόκοψε και μοι το πρόσφερε χαμογελώντας μου γλυκά... Θέλω κι' αυτό να το έχω..."

Ο έρμητης κούταξε με συμπόνοια την άτυχη κοπέλλα. "Έπειτα κουνώντας το χιονισμένο του κεφάλι, άπλωσε τα χέρια του στο δικό της και τής είπε:

— "Άκουσε, μικρή μου... Αύτον, μονάχα αύτον πρέπει να βγάλεις όλοτελα από το μυαλό σου. "Αν δέν το κάνης αύτο, άν δέν γινάτρησής έτσι τη σπαρταμένη άπ' τη θυμψη του καρδούλα σου, τότε, έξερε το, ότι πάντα κάτι θα εξουφύρνησιν από μυαλό σου και θα σε κάνει πάντα να υποφέρης... Ξερίζωσεν τον άπ' την ανάμνησιν σου.

Ο γέρο - έρμητης σταμάτησε λίγο. "Έπειτα κυττώντας την στο μάτι τής είπε με φωνή έντονη:

— Δέν θα θυμάσαι πιά ποτέ όστι τον γνώρισες κάποτε. Θά σβέσουν άπ' τη μνήμη σου τα χαρακτηριστικά του... Κι' αύριο ακόμα άν δέν έσυνάβησεν το δρόμο σου, ούτε καν θα τον γνώρισής...

— Άδύνατον, παπούλη μου... Ξεφώνισεν έκείνη. Για να γίνη ένα τέτοιο πράγμα πρέπει να-μαι πειά νεκρή...

— Και βέβαια θα ύπάρχη κάποιος νεκρός, κόρη μου. Δέν θάσαι όμως σύ ο νεκρός, άλλα το μνημονικό σου!...

— Θα έχωσας λοιπόν και τη ματιά του ακόμα;... Θα έχωσας και τον ήνα τής φωνής...

Κι' ὁ γέρο - ἐρημίτης, τῆς
μυθούριας ξανά:

—Θά σοῦ μελετήσῃ ἡ γαλήνη,
κόρη μου. Μὴ παντοτεινὴ γα-
λήνη τῆς καρδούλας σου. Τὸ
καρδιοχτύπι σου δὲν θά μοιά-
ζῃ πειὰ μὲ κουδούνισμα θεό-
πρελλο κι' ὁ ὕπνος θάρχειται
ἀπὸθε βροχὰ ὑπάκουος σὰν ἀρ-
άκι...

Η θυμωρή πυργοδέσποινα
 ήλκασε τα δακρυοσπένετα της
 αττία καὶ κύτταξε τὸ σφοδ-
 έρο.
 —Ποτέ σου δὲν θ' ἀγάπη-
 σε, παμπουλή, τοῦ εἶπες...
 Ἀλλοῖως δὲν θὰ τὸ νομίζε-
 ραί τόσο ἐγκόλο, νὰ ἐξεχῶ
 γλασθί για πάντα τὸν καλὸ
 σὸν, στὸν ὁποῖο χάρισα ὅλη
 τὴν καρδιά... Προτιμῶ,
 προτιμῶ χίλιες φορὲς νὰ
 ἀτιμῶ ἡ καρδιά μου γιὰ τὸ
 ἀχάριστο, ἀλλὰ νὰ μὴ τοῦ-
 ἀχίστην σφιχτοκλεισμένη στὴ
 χεὶρά μου τὴ λατρετὴ μορφὴ
 τοῦ Θέου... Ὁ πόθος μου
 νὰ βλέπω διαρκῶς μετὰ μα-
 τὶς τῆς ψυχῆς, ἀπὸ πάνω
 ἐξέχῶς καὶ νὰ τὸν ὁρῶ
 περὶ τὴ νύχτη μου...
 Σκοτεινὸς κατάντη τὴ θυμωρὴ

ἔλαυνε τὰ θέρια τῆς δάκρυα,
 ἔλαυνε τὸ χρυσόμαλλο κεφάλαι
 ἔλαυνε καὶ πῆρα πάλι τὸ μο-
 γύρον τῆς· ποὶ πῆγαινε πρὸς τὸν
 Καὶ τὴν ὥρα ποὶ βάδιζε
 κρατοῦσε σφιχτά μετὰ τὸ δεξι-
 ῖν χερί τὸ μέρος τῆς τρικυ-
 μαίνουσας τῆς καρδούλας, σάν
 να συγκρατοῖται ἐκεῖ μέ-
 τρη τῆς πόθης εἰκόνα τοῦ λα-
 μνουμένης, ἐνὶ τῇ χεὶρ τῆς
 λοχτάρᾳ συγχρόνως με-
 γάλου τοῦ δυνατοῦ, τοῦ

Κορῶνα ἢ γράμματα:

Ὁ κύριος Ζιλ ντε Τραού κι ὁ Σέρ-
γιος Μορίριον πταν παλαιοὶ φίλοι καὶ συμ-
μαρτίται. Εἶχαν ἤσσειν πάντα ἀγαπημέ-
να, δῖχνα μετὰ τοὺς χωρίον ποτὲ ἢ πα-
ροικίῃ ψυχρῶτε, ὡς τὴ μοῖραῖα βρα-
δυὰ πού νῦνῳσαν· ἔνα χορὸ τῶν
Ἀντρέ ντε θοῦνάντ. Ἡ ὡμορφία τῆς
κοπέλλας αὐτῆς ἀναίε ἐνα πρελλό ἐ-
ρωστὸν στὴν ψυχὴ τοὺς. Κι ἄρχισαν ἐπὶ
τότῃ ν' ἀποφθεύουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον
καὶ νὰ προσπαθοῦν καθένας τοὺς νὰ κερ-
διοῖν τὴν ἀγάπην τῆς Ἀντρέ.

Ἡ κοπέλλα, τρομαγμένη ἀπ' τὴν κατάσταση αὐτὴ ποὺ εἶχε δημιουργήσει, ἔβλεπα, προσπαθοῦσε νὰ μὴν ἐκπλησθῇ, νὰ μὴ δείξῃ τὴν κρυφὴ προτίμησιν τῆς καρδίας τῆς.

Ἐπὶ τέλους, οἱ δύο νέοι κατὰλαβαν ὅτι ἔπρεπε νὰ βροῦν μίαν ριζικὴ λύσιν. Καὶ τὴν πρότεινε πρῶτος ὁ Τραυλ:

— Θὰ ἴταν ἱερουσία νὰ μονομαχοποιούμε, ἔπειτα ἀπ' τὴν τόση μας φιλίαν, εἶπε στὸ Μπαρίν. Κι' ὁμως πρέπει νὰ λελθῇ ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δύο μαζὶ ἀπὸ τὴν ἑλπίδα τοῦ ἑσθίου. Ἀκούσε λοιπὸν, ἑσθίου, ὅριον τὸ πρῶτ' ὅτι πῶς μὴν. Καρὶν, ὡς θὰ ὑποθέτῃς.

— Όποιος χάσει, θα σκοτωθεί αύριο τὸ μεσάνυχτα, χωρίς νὰ κάνει τὸν παραμικρὸ ὑπαινιγμὸ γιὰ τὴν Ἄντρέ, τοῦ εἶπε ὁ κύριος.

Καί ὀρκισθέντες στήν τιμὴ τους νὰ
κρατήσουν πιστὰ τοὺς ὅρους τῆς συμ-
φωνίας τους.
— Τώρα μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἔπαρ-
σιν ποτὲ νὰ σ' ἀγαπᾷ, εἶπε ὁ Τραυλὸς. Δώσε-
 μου τὸ χέρι σου... Γιατὶ τρέμεις;
— Μὴ ἔχει περάσει ὅσα νῦνρα αὐτὴ
πὶπὸ στίχου, ποὺ παίζεις στὰ χέρια σου.
— Εἶνε ἕνα ὀριστοὺργημα, φλωρεν-
τινῆς κατασκευῆς, Κανεῖς θώρακος δε-
ξιά σου μποροῦς ν' ἀνέβῃς ἐπὶ λεπίδα σου.
— Ἀς τελεωνόμηνε πάλι φώναξε ὁ
Μπαρὶν, βγάζοντας ἕνα νόμισμα ἀπὸ
τὴν τσέπη του. Ἐγὼ διαλέγω κορῶνα
— Κι ἐγὼ γράμματό, εἶπε ὁ κοῦνης.
Ὁ ἄλλος πέταξε τὸ νόμισμα ὅπου
ἔβλεπε. Ἐπειτα ἐσκύφαν κι' οἱ δύο ἀπὸ τὰ
πόδια του, καθὼς εἶχε πέσει στὸ τρα-
πέζι.

—Κορύνα! προφέρων με τὸ φέρον.
—Ἀπλωθηκε βαθεῖα σιωπή. Ὁ Μπαρὼν
αὐτῶτε με τρόπο τὸ φίλο του.
—Ἐχασα! εἶπε ὁ κόμης. Αὐριο, θά
πεθάνω.
—... ἔνα δυνατό χτύπημα τοῦ σι-

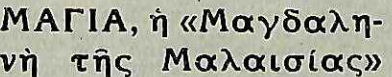
καί, πάλι, κάπως πάνιν τὸ τραπέζι
τὸ νόμισμα πού τὸν καταδικάζε. «Επει-
δή εἶπε στὸ Σέργιο:
— φίλος, μέν τώρα καὶ φύγε! Ὁδὸς
— μείνι μόνος... Οὐτὲ λείξι στήν
Ἀντρέ! Ὁρῶντις νὰ τὴν κάνῃς εὐτυ-
χημένη. Ἄντιο!
Κι' ὁ Μπαρὶν ἔφυγε, κλαίγοντας μέ-
γυλινος. Ὁ φίλος του διέσθεσε τίς δύο
κεῖνες μέρες γιὰ νὰ κανονίσῃ ὅλες
τὲς ὑποθέσεις του. Ὅταν πλησίασε πάλι
τοιοῦτα ὧρα ὁ Τραού στράφηκε ἀπὸ
τὸ ξύλο τοῦ τραπέζιου τὸ στήθε, μὲ
τὸ νόμισμα πού ἦταν κορμωμένο
πάνω κι' ἐτοιμάσθηκε νὰ τὸ βυθίσῃ
πάλι κορμὸν του.

Μά την ίδια στιγμή η Ελένη έβρισε τον Τραυλόν. Μά το νού του! Το νόμισμα έπεσε να είναι το γράμμα του, έφ' δούν το κούρετο έπι' το κάτω μέρος... Κι' όμως έκανε απ' το πάλι κορώνα! Το έκασαν άσπρη και σάβλο κορώνα! Το έβασαν άσπρη το σάβλο και το έέστεισε άσπρη... Κι' ο Τραυλόν έβρισε του έπ' προσαχί... 'Ο Μαρτιν έδινε πιάσαν κορώνα! Το νόμισμα κομμένο στη μέση από δύο νομίσματα κομμένα στη μέση και κολλημένα επ'όξω από ένα κορώναδο!

Ένας άλλος, στη θεία του Τραυλόν έπροκαλούσε τόν δόλιο φίλο του σέ οικονομία μέχρι θανάτου. Αυτός όμως έρχετο κάτι καλύτερο: Έστειλε απλώς τόν Σέρνιο το τρυπημένο νόμισμα και τόν πιάτο. Κι' εκείνος κατάλαβε...

Τὸν βόρῃσαν τὴν ἄλλην μέρα νεκρὸ
πρὸ κρεβάτι τοῦ.
Τὸ λεπτὸ στίλετο εἶχε ἀνοίξει σὸ
πῆθος τοῦ μιὰ τρύπα ψιλλὰ σὰν τῆς
βελόνας, ἀπ' ὅπου εἶχαν τρέξει μόνο
μυρὸν στάλας αἵμα.

П. ГРЕЗ!

Οι θάλασσες ἔγαν ἀπὸ τὴν ἡσιν Βόρ-
νεο, κατὰ τὸ 1850, ἦταν γεματές ἀπὸ
τὴν ἀνορθωτὰ μικρὰ καράβια τῶν Μα-
ρίαινα πειρατῶν. Οἱ Ὀλλανδοὶ ναυτικοί
ἀντιμετώπισαν διαρκῶς μεγάλους κιν-
δύνους κ' ὁ κυβερνήτης τῆς "Ιδέας γιὰ
τὴν ἐκκαθάριση τῆν κατὰστασι καὶ νὰ
προμοκρατήσῃ τοὺς μελαφροὺς κουρά-
δους, ἔστειλε δύο πολεμικὰ πλοία γιὰ
νὰ κάψουν καὶ νὰ ἐρημώσουν τὰ ὄρη-
τηρία τῶν πειρατῶν στὰ παράλια τῆς
Βόρνεο.

Στὴν ἀποστολὴ αὐτὴ ἔλαβε μέρος κι' ἓνας Γάλλος ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ, ὁπασπιστὴς τοῦ κυβερνήτου τῆς Ἰθάκης, ὁ Προσπερ ντὲ Κερουάν, ἓνας τολμηρὸς νέος ποὺ ἀγαποῦσε τὶς περιπέτειες καὶ τὶς ὁμορφες γυναικὲς τῶν ἐξωτικῶν νησιῶν.

Βγήκε λοιπόν μαζί με τους 'Ολλαν-
δούς στο πρώτο λιμάνι των πειρατών κι'
έρχομαι κι' αυτός να σφάξει και να βάλ-
ω φωτιά στις καλότητες των Ισπανικών.
Αλλά στιγμή, όμως, που είχε αποκατακα-
θίσει από τους άλλους, βρέθηκε έσπευ-
δα μπροστά σε μία νέα, εκπληκτικής ομορ-
φιάς! Ποιά ήταν άραγε αυτή η εσωτική
καλλονή; 'Ο Προσπερ ντε Κερουάν, χυ-
δαίνο να διατάσει, ώριμος να την άρπάξει
στην αγκαλιά του, μα η όμορφη νέα
πύλη έξενυσε κι' άρρωσε να τρέξει να

ερωτήθη πρὸς τὸ δάσος. Ὁ Γάλλος ἀ-
 νειώματός την κινήσῃσι καὶ ὑπερῇ αὐ-
 τῇ πολλὰς προστάσεις καθάρσας καὶ
 τὴν φράσιν καὶ τὴν παραφροσὶν καὶ
 σὺν ἑνῇ ἡμέρῃ σπῖτι ἀπὸ λαμπροῦ,
 ἀποτολισμένῳ με χρυσαιοτάτῃ εἰδωλῷ καὶ
 ἐξερτάτῃ ἀγρίων θηρίων...

Τὸ πρῶτὸ τῆς ἄλλης ἡμέρας ὁ Προ-
 σπέρ νῦν Κερουάν ἐξυπνισθὲν σπὴν ἀγκα-
 λῇ τῆς ἐξωτικῆς καλλιότητος. Ἡ νέα,
 ἡ πῶς τὸ ἐξήγησε ἡ ἰδία, ἦταν κόρη
 τοῦ Ἰσχυροῦς σουλτάνου ἐκείνης τῆς
 περιουχίας. Τὴν ἔλεξαν Μάνγια. Εἶχε χα-
 ρακτὴρ τοῦ δικαίου καὶ τῆς μέσας σπῖθας
 καὶ σὺν τοῖς φωταῖς καὶ τῇ βέβαιῃ πῶς
 οὐδὲν ὀρούσαν πιά! Ἐκείνῳ τὸ ἐρημῷ σπῖ-
 τῇ καὶ τὸ δικὸν τῆς...

Ο Γάλλος συλλογίσθηκε άμέσως να
πάρη παρή καζί του. Είχε ξετρελλαθή
στην ήν έξωτική όμορφιά της κι' έ-
βρισκε πώς δέν μπορούσε πιά να την
αποχωρήσει. Βρήκε λοιπόν μία στολή
αυτή, την έδωσε στη Μάγια να τη
φορέσει, έκρυψε τα μαλλιά της μ' ένα
χρωματιστό τουρμπάνι και γύρισε μα-
ζί της στη Μπατάβια.

Ἐκεῖ, τὴν ἡμέρα αὐτὴ Μαρία φοροῦσα
 χρυσεὰ ροῦχα κ' ἀκολουθοῦσε, τὸν
 ἑαυτὴ νεορὸς Ἰθαγενῆς σκλάβου τοῦ βαδίζον-
 τος τῆς, όπου κ' ἂν πῆγαίεν. Τὸ βάδι-
 σμα ἦσαν τὰ μαῦρα μαλλία τῆς νά
 ἐμυζομένη στουὺς ὠμους τῆς, τυλιγ-
 μένα ἑκατέρωθεν, ἕνα χιτάκι ἀπο-
 κρυφτὸν μετὰ τοῦ, μὲ χρυ-
 σεὰ βραχιόλια καὶ δακτυλίδας καὶ δια-
 σκεδὰς μὲ τὸς ὀφθαλμοὺς ἡρώδους τῆς,
 ἀπὸ παθητικὰ τραυλὸν τῆς καὶ τῆς
 ἐρωτικῆς συντροφικῆς τοῦ Προσπερ
 Κερναῖου.

«Η Μάγνια είχε ποτέψει στην αγάπη
και τον εαυτό της αγαπητή κι' εκείνη
ελλεικνιστά, με μεγάλη τρυφερότητα. «Η-
δρώτος της έρωσι! ΗΞΕΡΕ, άλ-
λωστε, πώς ήταν Γάλλος. Έκείνος που
μίσους μ' όλη τη δύναμι της ψυχής
της ήταν οι Όλλανδοί...
Η ζωή τους αυτή κράτησε περισσό-

ποσο από ένα χρόνο, "Έξαφνα όμως ο προπομπή των Κερουαν άγγηγειλε οτ άποροφη Μάγια οτι έπρεπε να γυριση στη Γαλλία κι' οτι θα την έπαιρνε πάλι μαζί του. 'Η έξωτική καλλονή άκοιούθησε τάν άγαπημένο της σ' αυτό τό ασκρουν ταξίδι, χωρίς να φαντάζεται ότι άρχιζαν έτσι κι' αυτήν κι' άλλες ανυπιστορηματικές περιπέτειες.

Οι δύο έρωτευμένοι έφθασαν στο Πα-
ρίσι, όπου ο Προσπέρ κανόνισε διάφο-
ρα υπηρεσιακά ζητήματα κι' ύστερα ξε-
κίνησε για το Βέλγιο, όπου οι γονείς
του Κερουάν είχαν έναν άπειρानτο πύρ-
ργο, κοντά στις Βρυξέλλες.

Ἡ Μάγνια παρουσιάσθηκε στὸν πύργο
μὲ ἀνδρικά ρούχα καὶ ἐξακολουθεῖς νὰ
παίζει τὸ ρόλο τοῦ «ἐπιστολέου σκλάβου».
Ὅταν δὲν μπορεῖς νὰ ξεγελάσῃς ἀρκετοὺς
καὶρὶ τὴν ἡμέτερα καὶ τίς ἀδελφεὲς τοῦ
Προσπεύ. Ἀναγκάσθηκε τότε νὰ φορέ-
σῃ μιὰ κομψὴ παριστὴν τουλάχιστα καὶ
νὰ μᾶθῃ καλύτερα τὰ γαλλικὰ καὶ τοὺς
ὑποπαικίους χοροὺς. Ὅλοι τὴν εἶχαν
συμπάσῃ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ καὶ
καμιαζάν τὴν ἐξαιρετικὴν ομορφίαν της.
Ἦξεσαν, ὅλαστές, ὅτι ὁ Προσπεύ εἶχε
ἐκπολεῖ νὰ τὴν κἀν Καθολικὴ καὶ νὰ
τὴν παντρευθῇ.

« Η Μάγισσα ωστόσο δεν στάθηκε τυχερή, γράσει ο αρχίατρος του γαλλικού πολεμικού ναυτικού: 'Ανρ ντε Λουβουάιν, που είχε γνωρίσει τους παλιούς τους αυτούς έρωταμένους και ποίησε αφέρετη την ιστορία τους στα «Απομνημονεύματά του». 'Η μοιραία καλλονή της είχε ξελογιάσει βλαυτούς φίλους του Προσπερ ντε Κερουάν που σύχναζαν στον πύργο. 'Ενας από αυτούς, μάλλον ο πιο παλιός, ο νεαρός μαρκήσιος Γκυ ντε Ουσσάι, έρωτεύθηκε την Μάγισσα μ' ένα τόσο τρελό και παράφορο αίσθημα, ώστε δεν ήξερε πια τι έλεγε και τι έκανε, στο σημείο να δημιουργή διαρκώς σκάνδαλα. Τέλος, λίγο καιρό πριν από την ημέρα που ο Προσπερ είχε ορίσει για το γάμο του, φέρεθηκε με τόσο προσεληπτικό τρόπο στο φίλο του, ώστε η μονομαχία μεταξύ τους ήταν αναπόφευκτη. Στη μονομαχία αυτή ο Προσπερ δέχθηκε τη σφαίρα του αντίπαλου που κατάσχετα και πέθανε ύστερ' από λίγες ώρες, από μια άκατασχετη αμνημοσύνη».

«Ἡ Μάγισσα τότε, τρελλή σχεδὸν ἀπὸ τὴν λύπη της, ἔφυγε κρυφὰ ἀπὸ τὸν πύργον, ποὺ δίχως νὰ τὸ θέλῃ, τὸν εἶχε βυθίσει στὸ πένθος καὶ μετ' αὐτὸν καράβι ποὺ βρῆκε στὴν Ἀμβέρσα ξαναγύρισε στὴν Μπατάβια...»

‘Από δω και πέρα η Ιστορία της ελπίδας άκούει πιά τραγική. Για νά ξεγυμνώσει τη μεγάλη λύπη της ρίχνετε στις πύλες έρωτικές περιπέτειες, σκορπίζοντας στους τέσσερις άνεμους τις ελπίσεις των πλουσίων ευρωπαίων που λατρεύουν τα φίλια της και την άγνοια της. Η ξεζωτική αυτή σειρήνα δεν άρνήθηκε ν’ άνηχησθή τις ολλανδικές άρτιότητες. Αποφασισμένοι λοιπόν να την διώκουν από την ‘Ιάβω κι η Μάγνα τότε κατέφυγε στη Ξυγκασπούρη κι έγκαταστάθηκε στη συνοικία Κάρπου Γκάν ο’ όπου πολυτέλειες στίλι που έγινε τό κέντρο κάθε σωτηρίας.

Ἡ ἐξωτική αὐτῇ καλλονή, ἀναφέρουσα
 οἱ γίαιτρος Ἀνρὺ ντὲ Λουβάλιν, ἔνοιωθε
 αὐτὴ ἀπερίγραπτη εὐχαρίστησις νὰ κατα-
 στρέφη με τὶς στατικές τῆς τοὺς πλοῦ-
 τούς Ὀλλανδούς, ποὺ ἦσαν πάντα γι'
 αὐτὴν ὁ πῶ ἀσπονδὸς ἐχθρὸς τῆς Με-
 ττρολ ἀπὸ αὐτοὺς μάλιστα βρέθηκαν νε-
 κροὶ πρὸ οὗτοι τῆς ἀπὸ μυστηριώδους
 ἀνατόμου. Ἡ Μανίνα ὡστόσο ἤξερε νὰ
 ἀποδεχέσθῃ κάθε φορὰ τὴν ἀδωτοπία
 τῆς καὶ νὰ δοροδοκί τῶς ἀσπονδομικ-
 τῶς νὰ κλείνουν τὰ μᾶτια τοὺς καὶ νὰ
 τὴν ἀφήνουν ῥοχναὶ νὰ συνεχίζῃ τὴν ὁ-
 μωδὴν ζωὴ τῆς.

Ἡ ἀνάμνησις ὁμως τοῦ Προσπερ ντὰ
(Κερουάν, τὸν μεγάλον ἑρωτὰ της, ἀρ-
χίζουσα τὴν βασιανίη) μὲ τὸν πῶ μορ-
φικὸν τρόπον. Ἡ Μάγνια τότε πήρε τὴν
ἀποφασίαν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἐκκλη-
σίαν τῆς καὶ νὰ ζήσῃ σὴ μοναχίᾳ, μα-
κριὰ ἀπὸ τὸν κόσμον. Μότρεας λοιπὸν
τὴν πῶ ἐρωτᾷ της σὺς ἀπὸ τῶς γυναίκες
καὶ τῶς ἀδελφῶς της συνιναίς Καμπου-
κάν, ἔγινε Καθολικὴ καὶ κλείσθηκε σὴ
ἐνὶ τῇ μοναχίᾳ. Ὁ Ἀδελφὸς της, πῶ ἐλχεν
τοῦ ἁγίου, σὺς ἀπὸ τῶς Κι' ἀπὸ τότε, ὅσοι ἀναφέρουν τὴν
Μάγνια, τῶς ἀποκαλοῦν τὴν «Μα-
γνιαν τῆς Μαλαίσας».

Τὰ θαύματα τῶν Ἀμερικανῶν πιλότων

Πριν ακόμα ξημερώσει, οι πιλότοι έτοιμάζουν τ' αεροπλάνα τους, για να πετάξουν μόλις χαράξει η ημέρα. Το μικρό και ανώμαλο γήπεδο απογειώσεως θα τρώσει ένα πιλότο αεροπλάνου συγκλονιστικά. Ένα έμπειρο, για μεγάλη πέτρα, μπορεί ν' αναποδογυρίσει το μηκάνημα και να σκοτώσει τόν αεροπόρο... Ώστόσο τα αεροπλάνα απογειώνονται δίχως κανένα ατύχημα. Και τότε μόνο αρχίζουν οι πραγματικοί κίνδυνοι: της πτώσεως. Πρόκειται για τα είδη αεροπλάνων, που ραντίζουν τις φυτείες της Αμερικής με διάφορα φάρμακα για να εξοντώσουν τα βλαβερά έντομα. Πετούν, βαρυφορτωμένα, σε ύψος 1-2 μέτρων μόνο πάνω απ' τη γη, κι' αντιμετωπίζουν φοβερούς κινδύνους.

Ἄς παρακαλοῦντοσμε ἓνα ἀπ' αὐτοῦς τοὺς πι-
λάτους, ποὺ ἔχει ἀναλάβει τὸ ράντιομα μίας βαυ-
δοκυψείας. Πεταῖε τόσο χαμηλά, ὥστε φαίνεται
ὅτι θά γκρεμιστῇ στὴ γῆ. Ἐκεῖ ταχυτῆτα 150 χι-
λιόμετρων τὴν ὥρα. Τὸ ἐντοσμόκοντο ποὺ ρίχνει ἀ-
διάσκηπα, σκορπίζεται σὲ μία λουρίδα πλατύστος 10-12
μέτρων. Ὅταν φτάνη στὴν ἀκρὴ τῆς ψυτείας, κά-
νει μία ἀπότομη ἀνάσσει κ' ἀποφεύγει παρὰ τριχὰ
τὴ σύγκρουσι μὲ τὰ φηλά δέντρα ποὺ τὴν τριφυρί-
ζουν. Θά γυρίσῃ τῶρα πίσω, γὰρ ἡ ραντίση δευτε-
ρη λουρίδα. Βιάζεται πολὺ, γιατί τὸ ράντιομα πρέ-
πει νὰ γίνῃ πρὶν ὁ ἥλιος ἐξοστῇ τὴς δροσοσταλί-
δες. Για νὰ κερτίσῃ πολὺτομο χρόνο, λιγοστεύει
πολὺ τὴν ταχυτῆτα καὶ κάνει μία ἀπότομη, κλειστή
στροφή. Τὴ στιγμή ἐκείνη, ἓνα ἀντίθετο φύσημα
ἀνέμου θά ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ γκρεμιστῇ τὸ αερο-
πλάνο. Ἐχουν συμβῆ ἐπανεπιλημμένως θανατηφόρα
δυστυχήματα ἀπ' αὐτὸ τὸ λόγο. Ἄλλα ὁ πιλότος
μας δὲν φοβάται.

Δυσά δέντρον βρίσκονταί στή μέση τῆς φυτέας. Ἡ ἀπόστασις μεταξὺ τούτων εἶνε σχεδόν ἴση μετὰ τὴ μέτρον τῶν πτερυγίων ἀεροπλάνου. Κι' ὅμως ὁ πιλότος περνᾷ ἀσίστακτα ἀνεμωμένους, μετὰ κινδύνου καὶ τακτοῦ. Δὲν μπορεῖ ν' ἀφίη ἀφανίστον τὸ ὑποκείμενόν τοις μέροσιν ἐκείνοις. Ὅταν τελειωθῇ τὸ πλῆθος τῶν πτερυγίων, πηγαίνει νὰ πάρῃ καθορμηθῇ ποσότητα. Σὲ 3 λεπτά, ὅτε ὁ ἄνθρωπος, ἔχει ἐξαναντῆσει τὴν ἐνέργειάν του μετὰ 300 κίλων.

Ὁ ἄλλος, πού ἔχει βγῆ ἐν τῷ μεταξύ, τὸν θαυ-
πνῶναι καὶ μεγαλῶναι τοὺς κινδύνους του. Μὲ τόση
λαμπρὴ ἐμπρὸς στὰ μάτια του, μπορεῖ νὰ μὴ διακρί-
νῃ ἓνα δέντρο ἢ ἄλλο ἐμπόδιο καὶ τότε εἶνε χα-
μένος!

Ός τις 10, έχει ραντίσει 600 στρέμματα. Προς τὸ βράδυ, θὰ ραντίσῃ ἄλλα 400. Ἕνας ἐργάτης μὲ χειροκίνητο ψεκαστήρα δὲν μπορεῖ νὰ ραντίσῃ πάνω ἀπὸ 8 στρέμματα τὴν ἡμέρα, κι' ἡ καλλίτερη εἰδικὴ μηχανὴ δὲν περνáει τὰ 100 στρέμματα.

«Όπως το ράντιασμα, και πολλές άλλες γεωερνικές δουλίες γίνονται άπείρως γρηγορότερα και καλύτερα με το αερόπλανο. Σε λίγες ώρες μόνον άπείρνα έλκ σκεπάζονται με φάρμακα που σκοτώνουν τους (άνωφελες), ενώ η ίδια εργασία θα άπαιτούσε άόλεκληρες βροχίδες αν γινόταν με βάρκες. Επίσης μπορούν να άπορουν με το αερόπλανο διάφορα ή μέρη των προϊόντα, σε μεγάλες εκτάσεις. Όπως η σοκολάτα αυτή έχει μεγάλη σπουδαιότητα στη οικονομία, έτσι και η έλκ, που είναι το φάρμακο για γνό έδαφος, κι' έτσι γίνονται άπείρνα φάρμακα, άφινουν να πλημμυρίσουν ουσίες με νερό. Με το αερόπλανο όμως, η άπορά γίνεται άπείρ ευθείας στους πλημμυρισμένους ριζώνες, κι' έτσι έπιταχύνεται το φύτριμα».

Οι βασιβακοφυτείες δεν μπορούν να ραντισθούν από έρwanτες επειw από δυνατή βροχή, γιατί το έδαφος έχει γίνει dλο λασπw. Κι' wως τότε προκάλυπτε τις περισσότερες καταστροφes τα έντομα. Το έρwanισμα μπορεί να τα έξοντωση, ενώ οι έρwanτες που θά το έπιχειρούσαν, θά χωνόντουσαν στη λάσπη ως το νόμισμα.

Οι νόμοι της φυσικής εξηγούν γιατί είναι άποτες
λεσολογικότερο πάντα το ράντιασμα με αεροπλάνο
Με την όρη που τινάσσεται το έντομοκτόνο, αναπα
ράζεται πολύ, και κάθε μόριο που παίρνει λίγο θε
τικό ηλεκτρισμό απ' την απύσσωφα. Τα φυτά, η
ηλεκτρισμένα αρνητικά απ' τη γη, τραβούν σαν μα
γνήτης αυτά τα μόρια. Κι' έτσι δεν μένει άραντισ
ούτε μια ρίζα ο' δάκλωση την άπέραντη φυτεία.
Η σπουδαιότερα απ' τις αμερικανικές εταιρίες
που αναλαμβάνουν τέτοιες έργασίες, είναι η (Ντε)
που "Ειρ Κορπορέσιον". Χρησιμοποιεί αεροπλάνα ε
δικής κατασκευής, που κοστίζουν 14.000 δολάρια
το καθένα. Τα πτερά των αεροπλάνων αυτών έχουν
μεγάλη αντοχή, ώστε να μη φοβούνται το χτύπημα
στα κλαδιά των δέντρων.

Οι πιλότοι είναι όλοι έλληνες. Πριν απ' τόν πόλεμο, για να προσλάβουν, έπρεπε να έχουν κάνει πτήσεις 1.000 ώρων συνολικώς. Τώρα όμως, κλαβή τους γίνεται με μεγαλύτερη ελαστικότητα, γιατί οι νέοι και ικανοί πιλότοι έχουν έλπιστηθεί. Κάθε πιλότος πληρώνεται 300 δολάρια το μήνα και 1 σέντ, αλλά κάθε ώρα πτήσ. που ραντίζει. Τα δολάρια αυτά ραντίζονται κατά μέσον όρου 300.000 σπρεκάκια το χρόνο. Δύο μόνον πιλότοι έχουν φο- νευθεί από το 1924 ως σήμερα.

Ενα άλλο χαρακτηριστικό φαινόμενο της λατνικής ζωής είναι οι φοιτητικές απεργίες, κάθε χρόνο, τον Απρίλη. Αυτό τ' αποτελέσματα των εξετάσεων... Όσοι τους και αυτοκτονούν με την μεγαλύτερη απάθεια, γιά να τιμηρήσουν τον... εαυτό τους! Έδώ και δυο χρόνια βρέθηκαν μέγαλοι σωροί από ρούχα φοιτητών στο χείλος του κρατήρος του ήφαιστειού 'Αζο. Ήταν Απρίλης κι' οι καθηγητές του πανεπιστημίου είχαν φανή κάπως ανυπαρχτικοί. Περισσότεροι λοιπόν από εκατό φοιτητές είχαν πάει μέσα στο ήφαιστειο, μη μπορώντας να βαστήξουν την ντροπή της αποτυχίας τους στις εξετάσεις...

ἡ ἀπορία τῶν ὁσίων περὶ τὰ 200 ἐ-
 χόν προχρὸν ἀνέβηκε. ὁ πλῆθος τῶν ἀγίων
 100, κατὰ ἐπιμορφωτικὰ καὶ 25 τοῖς
 προέβλεψαν διατροφῆς ἡλια-
 οχολικῆς διατροφῆς, ὅπως τὰς
 ἀπὸ τῆς ἐπιμορφωτικῆς, κλπ. ἐκ
 ὅσων μετακινῶντες ὡς ἐκ καμίας ἄλλης
 οὐκ ἦσαν ἀποστολόμενα. Ἐπὶ 4 ἡμέρας
 τοῦ χρειαζόμενου, καὶ ὅλα τὰ τραί-
 ναφορὰ στρατοῦ ἀπαραιτήτως ὅτι ἐποχῇ
 ὡς γιὰ τοὺς Ἀγγλοὺς ἦσαν τὰ ὁσίων
 παιδιὰ, τὸ μέλλον τῆς χώρας τοῦ.

κρίσιμος το κριτήριο της επιτυχίας για τη διαμονή των προσφύγων, οι πτωχότεροι οικογενείες των χωριών επιζητούσαν να τους φιλοξενήσουν. Έτσι λυθηκε κατά τον καλλίτερο δυνατό τρόπο ένα πρόβλημα τόσο τεράστιο και πολύπλοκο. Κι' η άγνωση νέα γενεά γλύτωσε από γερμανικές βόμβες των Γερμανών επιδρομικών.

- Δὲν θά τὸν πιάσουμε πο-
 τε, εἶπε ὀρθε κοῦτῃ, ἀνέμε-
 σα ἀπ' τὴ σφίγμενα τοῦ θώρα.
 Ὁ Ζὰς παρὰδενεῦθηκε.
 - Γιατί τὸ λές αὐτὸ, Ζαν;
 - Εἶμαι ἀνυπόμονος γὰ
 τί σπένδαναι, φθόριος ὁ Ζὰς
 κάλεσε ἕναν ἀστυφύλακ᾽ ὁ Ζὰς
 μίλησε γιὰ μιὰ στιγμήν ἰδιώ-
 τως καὶ ἔγραψε.

• Χρὺν πολλοὶ πρῶτοι πονοὶ, ἀλλὰ μόνον ὁ οἶκος μὰς ὁ πόνος
• τοῦ εἶναι πλῆθος. Αὐτὸν ἐκρίβει. Ἀκολουθεῖς με ἀμέσως...
• Καὶ τὸν τράχηε σὴν ἀστυνομία.

από μετακινήσεις. Έτσι δεν έγινε τίποτα, αλλά
α ήσαν άσπασχολημένα, και μέλυστα σ' εποχή
χρειάζοντο στην άπαραίτητη για τή εποχή
αφορά στρατό και όλικοι. Τό σπουδαίότερο
μώς για τούς Άγγλους ήσαν νά διασφουθόν τή
αιδιά, τó μέλλον τής χώρας.

κρίσιμος το κριτήριο της επιτυχίας για τη διαμονή των προσφύγων, οι πτωχότεροι οικογενείες των χωριών επιζητούσαν να τους φιλοξενήσουν. Έτσι λυθηκε κατά τον καλλίτερο δυνατό τρόπο ένα πρόβλημα τόσο τεράστιο και πολύπλοκο. Κι' η άγνωση νέα γενεά γλύτωσε από γερμανικές βόμβες των Γερμανών επιδρομικών.

• 10. «...και μάλιστα βλακάς;
• ν' ακούουν τίποτε.
• – Αυτά να τα πουλήσεις άλλοθι φωνάζει. Μπορεί να υπάρ-
• χουν πολλοί πρωτοπορητές, αλλά μόνον ο δικός μας ο Ντού-
• τας είναι ο μόνος που έχει φτιάξει...»

Ο Καρτίε ζήτησε τὸν ἀρχι-
φύλακα τοῦ νεκροταφείου, τοῦ
εἶπε ποῖος εἶνε καὶ τοῦ ἐξήγη-
σε τί ἐπρεπε νὰ κάνει.
Ο ἀρχιφύλακας ἐτέθη ἀμέ-
σως ὑπὸ τὴς διαταγῆς τοῦς.
Ἐκάλεσε δύο νεκροθάφτες
καὶ τοὺς διέταξε νὰ πάρουν
τὴς σκαπάνες καὶ τὰ φτυάρια
τοῦς. Ἐκείνοι ἔσανόσκιαν.
Ποιὸν ἐπρόκειτο νὰ θαψουν τέ-
τοιον ὄντα;
Ο ἀρχιφύλακας τοὺς ἐξήγη-
σε ὅτι προκειτὶ περὶ διατα-
γῆς τῆς ἀστυνομίας.
—Κάμετε γρήγορα, τοὺς εἶ-
πε, καὶ φροντίστε νὰ κρατῆσε-
τε κλειστὸ τὸ στόμα σας. Ἡ
Γαλλία περνᾷ κρίσιμες ἡμέ-
ρες. Ἐκτός ἀν σὰς ἀρέσει νὰ
σὰς φυτέψουν καμμία νύχτα
καμμία σφαῖρα στὸ στήθος.
—Εἰμαστε Ῥάλλοι καὶ θὰ κά-
μουμε τὸ καθήκον μας, ἀπάν-
τησαν οἱ δύο γέροι νεκροθά-
φτες.
Ο Καρτίε οὐστῆσε καὶ στὸν
ἀρχιφύλακα ἀπὸλυτὴ αἰσθή-
τη. Οἱ Γερμανοὶ ἀντρυπνούν,
τοῦ εἶπε. Ἀν ἤξεραν μὲ τί
σκοπὸ ἤρθαμε ἀπὸψε ἐδῶ θὰ
τὴν εἶχαμε ἀσχημα. Ἐργαζό-
μαστε μυστικά γιὰ τὸ καλὸ τῆς
πατρίδας μας. Ο στρατηγὸς
ντὲ Γκῶλ - στὸ Ἀλγέρι, στὸ
πλαί τῶν Ἀγγλῶν καὶ μεῖς ἐ-
δῶ. Ἡ Γαλλία ἐπέσει, ἀλλὰ δὲν
θα πεθάνῃ.
Προχωροῦσαν ἀργά, μέσα
στὸ σκοτάδι, χωρὶς νὰ χρησι-
μοποιούν τὰ ηλεκτρικὰ τοῦς
φανάρια.
—Ποῦ βρίσκεται ὁ τάφος τοῦ
Χάρτημαν; ρώτησε ὁ Καρτίε σὲ
λίγο. ὁ θυμῶσαι.
Στὴν ἀριστερῇ γωνία τοῦ
νεκροταφείου. Σὲ λίγο φτάνου-
με ἐκεῖ.
Προχώρησαν ἀκόμα χωρὶς νὰ
μυλῶν.
Ο Ζὰκ ἰδίως δὲν ἐβγαζε λέ-
ξι ἀπὸ τὸ στόμα του.
Ἀπὸ κάποιο κοντινὸ χάλα-
μα ἀντήχησε ξαφνικὰ τὸ ἀπαι-
σιο κράξιμο μιᾶς κουκουβά-
γιας.
—Τί συλλογιζοσε; ρώτησε ὁ
Καρτίε τὸ Ζὰκ.
—Δὲν ξέρω. Σκέπτομαι διαρ-
κῶς αὐτὴ τὴν ἀλλοτρίαν περι-
πτώσι. Ἀράγε, ἐξομῶμαι πάρει
καλὸ δρόμο στὶς ἐρευνές μας;
—Τὸν καλύτερο, Ζὰκ.
—Καὶ τί περιμένεις νὰ βροῦ-
με στὸν τάφο τοῦ Χάρτημαν;
—Τὴν ἀλήθεια ποὺ θὰ φωτί-
σῃ τὴν ὑπόθεσι αὐτῇ. Κάμε λί-
γη ὑπόμνησι. Ἀφήσαμε τὴν ἀ-
στυνομία νὰ καταζητῇ τοὺς δο-
λοφόνους τοῦ καθηγητοῦ ἀνά-
μεσα στοὺς κατοικοὺς τοῦ
Παρισιῦ καὶ μεῖς ἀκολουθοῦ-
με τὸ σωστὸ δρόμο. Ἐτοί τὰ
πράγματα συγχίζονται κάπως
κι' ἐλπίζω πῶς θὰ μὰς ἀφή-
σουν νὰ κάμουμε πίστοι τῇ
δουλειᾷ μας.
—Οἱ Γερμανοὶ ἔχουν παντοῦ
κατασκόπους καὶ χαριέδες.
—Τὸ ξέρω. Ἀλλὰ νὰ εἶσαι
βέβαιος ὅτι στὴν περιόριστι αὐ-
τῇ δὲν ἔχουν κυριότητα τίποτε.
Πρὶν σὲ πάρω ἀπὸψε γιὰ νὰ
ρῶθαι ἐδῶ ἔκανα χίλιους γύ-
ρους μέσα στὸ Παρίσι γιὰ νὰ
θεβαιθῶ πῶς δὲν με παρακο-
ταν βεβαιώθηκε ἀπολύτως νί.
αὐτὸ ε' ἐπὶ ἡμῶν καὶ ἤρθαμε ἐδῶ.
—Εἶσαι ἐμπιστοσύνη στὸν
ἀρχιφύλακα καὶ τοὺς νεκροθά-
φτες;
—Εἶνε Ῥάλλοι.
—Ναί, ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ
κακοὶ Ῥάλλοι.
—Αὐτὸ ὁυστυχῶς εἶνε ἀλη-
θεια, μὰ θὰ τιμωρηθῶν μιὰ
μέρα οκληρά. θὰ πληρωθῶν
μὲ τὴ ζωὴ του τὴς προδοσίας
τοῦ. Ὅσο γιὰ τοὺς νεκροθά-
φτες θὰ τοὺς ἐπιτιμῶμε γιὰ
μερικὲς ἡμέρες.
Ο ἀρχιφύλακας τοῦ νεκρο-
ταφείου ποὺ προηγήθη στομιά-
της ἐξέφρανε κ' ἔδειξε μέσα
στὸ σκοτάδι ἕναν τάφο.
—Εἶδῶ εἶνε, εἶπε.
—Θυμᾶσαι καλά; ρώτησε ὁ
Καρτίε. Γιατί δὲν ὑπάρχει
σταυρὸς, δὲν ὑπάρχει τίποτε
ποὺ νὰ μὰς δείκνῃ πῶς εἶνε
ὁ τάφος τοῦ Χάρτημαν αὐτοῦ,
—Θυμῶμαι πολὺ καλά, κ.

Καρτίε. Ἐξ ἄλλου ρωτῆστε καὶ
τὸ μάρμαρα ὄνομα.
Καὶ τοῦ ἐδεῖξε τὸν ἕνα ἀπὸ
τοὺς νεκροθάφτες.
Ο Καρτίε τὸν κάλεσε κοντὰ
τοῦ.
—Ποῖος εἶνε θαμμένος στὸν
τάφο αὐτό; τὸν ρώτησε.
Ο γέρο νεκροθάφτης ἀπάν-
τησε ἀμέσως χωρὶς νὰ διατά-
σῃ: Ἐνας ἀκρεῖος κύριος... ἕ-
νας βάρβαρος. Ἐνας Γερμα-
νός, θέλω νὰ πῶ. Ἦταν καὶ ἀ-
σκοπος, τὸν πιάσανε καὶ φέθη-
σε στὸ κελλί-τοῦ τὴν παρομο-
νὴ ἀκρίβειᾳ ποὺ θὰ τὸν σπῆνε
ἀντίκρυ στὸ ἐκτελεστικὸ ἀ-
ποσπάσμα.
—Εἶσαι βέβαιος, μάρμαρα
ὄνομα;
—Ἀν εἶμαι βέβαιος; Τί μοῦ
λέτε, κύριέ μου! Ζέρω τὸ νε-
κροταφεῖο αὐτὸ ὅπως ξέρω καὶ
τὴς τσέπες μου. Ἐδῶ μεγάλω-
σα. Ἐγὼ ἔχω «φυτέψει» ἐδῶ
μέσα μὲ τὰ χέρια μου ὅλους
αὐτοὺς ποὺ κοιμούνται κάτω ἀ-
πὸ τὸ χώμα. θὰ βεβαιώθῃτε
ὅταν ἀνοίξουμε τὸν τάφο, γιὰ-
τί αὐτὸ τὸ χέρι τῆς νὰ
τρέμῃ. Πραγματικὰ ἡ ὡ-
ραία κόρη φαίνεται τα-
ραγμένη. Κύτταξε γύρω τῆς κι' ἄ-
νωπομόνησε. Σὲ μιὰ στιγμή τὴν
ἀκούσε νὰ ψιθυρίζῃ:
—Ἀλλά, γιατί ἀργεῖ τόσο;
Ἡ σκιάα προσπαθοῦσε νὰ τῆς
δώσῃ κουράγιο.
—Θὰ ἐρῇ, κυρά μου, μὴν κά-
νεῖς ἐτσι.
Ἐξάφνα ἕνα ἀπὸ τὰ σκυλιὰ
τοῦ περιδολιοῦ ἄρχισε νὰ γαυγίζῃ.
Ο Ματθαῖο ἐνοίωσε τὸ χέρι τῆς
Χανούμ μέσα στὸ δικό του νὰ πα-
γώνῃ.
Καὶ δεύτερο σκυλὶ ἄρχισε νὰ
γαυγίζῃ, καὶ τρίτο. Κάτι τὸ ἀ-
συνήθιστο συνέβαινε.
—Θὰ πάω νὰ δῶ, εἶπε σιγὰ
ἡ γρηὰ Ἰσαγενής. Μὰ δὲν πρόφτασε
νὰ κάμῃ δύο - τρία βήματα κι' ἀ-
κούστηκε ποδοβολητὸ, σὰν νὰ ἔ-
τρεχαν πρὸς τὸ μέρος τοῦς πολ-
λοὶ ἀνθρώποι.
—Προδοθήκαμε! ψιθύρισε ἡ Χαν-
νούμ.
Εἰμαστε χαμένοι! εἶπε ἡ
γρηὰ σκλάβας.
Ἡ Χανούμ γύρισε στὸ Μαῦρο
Πειρατή.
—Φύγε, τοῦ εἶπε. Σῶσε τὴ ζωὴ
σου καὶ μὴ μὲ ξεχάσης. Σ' ἀγα-
πῶ!... Μὰ δὲν τὸ θέλει ὁ Ἀλλάχ
νὰ ἐνωθῶμε καὶ νὰ χαροῦμε τὴν
ἀγάπῃ μας. Φύγε, γενναίε μου.
—Ποτέ! οὐρλιάζε ὁ Ματθαῖο.
—Φύγε, σ' ἐξορκίζω... Ἐτοί
μόνον θὰ μωρῶνῃς νὰ μ' ἐκδικη-
θῇς μιὰ μέρα.
Μὰ ὁ Μαῦρος Πειρατὴς ἦταν ἀ-
λύγιστος, ἀμετατρέπτος. Ἐμεῖς
τῇ θέσι του. Σὲ λίγο φάνηκε ὁ
Καντέρ ἀκολουθούμενος ἀπὸ ὀπλο-
φόρους.
—Σκοτώστε τοὺς! οὐρλιάζε μὲ
λύσσα.
Ο Ματθαῖο ρίχθηκε ἀπὸνὰ τοῦς
σὰν λιοντάρι. Ἀρχισε νὰ χτυπᾷ
δεξιὰ κι' ἀριστερά μὲ μανία. Κάθε
χτύπημα τοῦ χαντζαριοῦ τοῦ κι'
ἕνας νεκρός!
Ἀρχισε νὰ ἐλπίζει ὅτι θὰ κα-
τέδαλε τοὺς ἀντιπάλους του ὅταν
ἔξαφνα εἶδε τὸν ἴδιον Καντέρ
νὰ φέρῃ κατὰ τῆς Χανούμ καὶ νὰ
τὴν ἀποκεφαλίσῃ μ' ἕνα χτυπήμα
τοῦ σπαθιοῦ του. Τὸ ὄρασι τῆς κε-
τῆς φρίκῃ στὸ χῆμα!...
Τὸ φρικτὸ αὐτὸ θέαμα ἔκαμε τὸ
Ματθαῖο νὰ φωνάξῃ. Ρίχτηκε ἐ-
ναντίον τοῦ Καντέρ βρυχόμενος,
σὰν θηρίο καὶ σκοτώνοντας ἀλύ-
πητα τοὺς ὀπλοφόρους του. Μὰ σὲ
μιὰ στιγμή τὸν ἔλασε ἀπὸ τὰ μά-
τια του. Γύρω του δὲν ὑπῆρχαν
παρὰ πτώματα.
—Τὸν ἄλλο... ἔφυγε! μούγ-
γρισε. Πηγαίνει νὰ φέρῃ νέους ὀ-
πλοφόρους.
Ἐξάφνα κάποιος τὸν πρῶξε
ἐλαφρά. Ἦταν ἡ γρηὰ σκλάβας.
—Φύγε, παλληκάρη μου, τοῦ ψι-
θύρισε. Ἀν δὲν φύγῃς ἀμέσως εἰ-
σαι χαμένος.

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ

36ον —Ενοίωσε τὴ στιγμή
αὐτὴ τὸ χέρι τῆς νὰ
τρέμῃ. Πραγματικὰ ἡ ὡ-
ραία κόρη φαίνεται τα-
ραγμένη. Κύτταξε γύρω τῆς κι' ἄ-
νωπομόνησε. Σὲ μιὰ στιγμή τὴν
ἀκούσε νὰ ψιθυρίζῃ:
—Ἀλλά, γιατί ἀργεῖ τόσο;
Ἡ σκιάα προσπαθοῦσε νὰ τῆς
δώσῃ κουράγιο.
—Θὰ ἐρῇ, κυρά μου, μὴν κά-
νεῖς ἐτσι.
Ἐξάφνα ἕνα ἀπὸ τὰ σκυλιὰ
τοῦ περιδολιοῦ ἄρχισε νὰ γαυγίζῃ.
Ο Ματθαῖο ἐνοίωσε τὸ χέρι τῆς
Χανούμ μέσα στὸ δικό του νὰ πα-
γώνῃ.
Καὶ δεύτερο σκυλὶ ἄρχισε νὰ
γαυγίζῃ, καὶ τρίτο. Κάτι τὸ ἀ-
συνήθιστο συνέβαινε.
—Θὰ πάω νὰ δῶ, εἶπε σιγὰ
ἡ γρηὰ Ἰσαγενής. Μὰ δὲν πρόφτασε
νὰ κάμῃ δύο - τρία βήματα κι' ἀ-
κούστηκε ποδοβολητὸ, σὰν νὰ ἔ-
τρεχαν πρὸς τὸ μέρος τοῦς πολ-
λοὶ ἀνθρώποι.
—Προδοθήκαμε! ψιθύρισε ἡ Χαν-
νούμ.
Εἰμαστε χαμένοι! εἶπε ἡ
γρηὰ σκλάβας.
Ἡ Χανούμ γύρισε στὸ Μαῦρο
Πειρατή.
—Φύγε, τοῦ εἶπε. Σῶσε τὴ ζωὴ
σου καὶ μὴ μὲ ξεχάσης. Σ' ἀγα-
πῶ!... Μὰ δὲν τὸ θέλει ὁ Ἀλλάχ
νὰ ἐνωθῶμε καὶ νὰ χαροῦμε τὴν
ἀγάπῃ μας. Φύγε, γενναίε μου.
—Ποτέ! οὐρλιάζε ὁ Ματθαῖο.
—Φύγε, σ' ἐξορκίζω... Ἐτοί
μόνον θὰ μωρῶνῃς νὰ μ' ἐκδικη-
θῇς μιὰ μέρα.
Μὰ ὁ Μαῦρος Πειρατὴς ἦταν ἀ-
λύγιστος, ἀμετατρέπτος. Ἐμεῖς
τῇ θέσι του. Σὲ λίγο φάνηκε ὁ
Καντέρ ἀκολουθούμενος ἀπὸ ὀπλο-
φόρους.
—Σκοτώστε τοὺς! οὐρλιάζε μὲ
λύσσα.
Ο Ματθαῖο ρίχθηκε ἀπὸνὰ τοῦς
σὰν λιοντάρι. Ἀρχισε νὰ χτυπᾷ
δεξιὰ κι' ἀριστερά μὲ μανία. Κάθε
χτύπημα τοῦ χαντζαριοῦ τοῦ κι'
ἕνας νεκρός!
Ἀρχισε νὰ ἐλπίζει ὅτι θὰ κα-
τέδαλε τοὺς ἀντιπάλους του ὅταν
ἔξαφνα εἶδε τὸν ἴδιον Καντέρ
νὰ φέρῃ κατὰ τῆς Χανούμ καὶ νὰ
τὴν ἀποκεφαλίσῃ μ' ἕνα χτυπήμα
τοῦ σπαθιοῦ του. Τὸ ὄρασι τῆς κε-
τῆς φρίκῃ στὸ χῆμα!...
Τὸ φρικτὸ αὐτὸ θέαμα ἔκαμε τὸ
Ματθαῖο νὰ φωνάξῃ. Ρίχτηκε ἐ-
ναντίον τοῦ Καντέρ βρυχόμενος,
σὰν θηρίο καὶ σκοτώνοντας ἀλύ-
πητα τοὺς ὀπλοφόρους του. Μὰ σὲ
μιὰ στιγμή τὸν ἔλασε ἀπὸ τὰ μά-
τια του. Γύρω του δὲν ὑπῆρχαν
παρὰ πτώματα.
—Τὸν ἄλλο... ἔφυγε! μούγ-
γρισε. Πηγαίνει νὰ φέρῃ νέους ὀ-
πλοφόρους.
Ἐξάφνα κάποιος τὸν πρῶξε
ἐλαφρά. Ἦταν ἡ γρηὰ σκλάβας.
—Φύγε, παλληκάρη μου, τοῦ ψι-
θύρισε. Ἀν δὲν φύγῃς ἀμέσως εἰ-
σαι χαμένος.

—Καὶ σὺ;
—Τί σὲ νοιάζει γιὰ μένα; Ἐ-
γὼ τὸ ἔφαγα τὸ ψωμί μου. Μόλις
φάνῃς δὲν πάρω ἀπὸ κάτω ἕνα
μαχαίρι καὶ θὰ τὸ βυθίσω στὴν
καρδιά σου. Γιατί νὰ ζήσω μιὰ
ποὺ ἡ κυρία μου δὲν ὑπάρχει πιά;
Ο Ματθαῖο ἔσκυψε κάτω, σὴ-
κως τὸ κεφάλι τῆς Χανούμ, τὸ
φίλησε στὸ στόμα καὶ κατόπιν ἀ-
φοῦ ἐξέφριε τὸ χέρι τῆς πιστῆς γε-
ρόντισσας, χάθηκε μέσα στὸ σκο-
τάδι. Ἐτοί, ὅταν ἔφτασε σὲ λίγο
ἐκεῖ ὁ Καντέρ μὲ νέους ὀπλοφό-
ρους δὲν βρῆκε παρὰ πτώματα.
Κουράρισε καὶ σιωπῇ...
—Θὰ εἶνε κάποιος ἐδῶ κοντὰ, φώ-
ναξε ἀγρία. Ἀκολουθῆστε με. Δὲν
πρέπει νὰ μὰς ἐξφύγῃ ὁ ἄθλος.
Μὰ ὅσο κι' ἂν ἐρευνῶσαν τὴ
νύχτα αὐτὴ καὶ τὴς ἑλῶνες μέρες
δὲν βρῆκαν πουθενὰ τὸ Μαῦρο Πει-
ρατή.
...
Ο Ματθαῖο κατάρθρωσε νὰ ἐ-
φύγῃ πηδώντας σ' ἕνα μικρὸ ἱστι-
οφόρο κι' ἀναγκάζοντας ἕνα νεο-
τὸ μαῦρο ποὺ βρῆκε σ' αὐτὸ νὰ
τὸν ὑπηρετήσῃ. Ἐφτασε στὴ Βε-
νετία ὕστερα ἀπὸ μεγάλους κινδύ-
νους. Ο πόλεμος δὲν εἶχε τελει-
ώσει ἀκόμα. Ἐτρεξε κοντὰ στὴν
ἀγαπημένη του, τὴν ἔσφιξε στὴν
ἀγκαλιά του καὶ ξαναφύγε ἀμέ-
σως γιὰ νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀρχηγία
τῶν κουσάρων του.
Κράτησε ἀρκετὸν καιρὸ ἀκόμα
ὁ πόλεμος μὲ τὴν Τουρκία.
Ο Μαῦρος Πειρατὴς ἔκανε ἀ-
ληθινὰ θαύματα. Κι' ἕνα πρῶτ,
ὕστερα ἀπὸ τὴν νίκη τῆς Βενετίας,
ξαναγύρισε πίσω νικητὴς, θαφνο-
στεφανωμένος.
Τὸ Συμβούλιον τῶν Δέκα κράτη-
σε τὴν ὑπόθεσι του. Τοῦ ἀπένειμε
τίτλους, τοῦ χάρισε χρήματα καὶ
χτήματα ἀπέραντα καὶ μιὰ μέρα
οἱ ἀρχόντες τῆς Βενετίας παρέ-
οισαν στοὺς γάμους του μὲ τὴν
Λευκὴ Κοπέλι.
Τὸ ὄνειρο τῶν δύο ἐρωτευμένων
ἔγινε πραγματικότης, ἔπειτα ἀπὸ
τόσες περιπέτειες καὶ τόσες πλῆ-
ρες.
Ο Ματθαῖο καὶ ἡ Λευκὴ ἦσαν
παντνηχτές.
Ὅσοι ποτὲ δὲν ἔλασε ὁ Μαῦρος
Πειρατὴς τὴν ἑμφορὴ Χανούμ
ποὺ ἔγινε αἰτία νὰ ἐλευθερωθῇ καὶ
ποὺ τόσο σκληρὰ θανατώθηκε πρὸς
χάριν του. Τὴ θυμῶταν συχνὰ κι'
ἀναστενάζοντες μὲ συμπόνια. Τὴ θυ-
μῶταν καὶ παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ νὰ
τὸν φέρῃ μιὰ μέρα ἀντιμέτωπο
τὸν Καντέρ γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸ
θάνατο τῆς ὄραιας κόρης. Καὶ ἡ
ἐπιθυμία του αὐτῇ πραγματοποιή-
θηκε. Τρία χρόνια ὕστερα ἀπὸ
τὸ γάμο του συνάντησε σ' ἕνα τα-
ξειδῖο τὸν πρὸς τὰ παράλια τῆς
Ἀττικῆς τὸν κορὰβι τοῦ Καντέρ.
Καὶ σὴν συρρατὶ ποὺ ἀκολουθῆσε
τοῦκαψε τὸ κεφάλι μὲ τὸ ἴδιον τοῦ
τὸ χέρι.

ΤΕΛΟΣ

νὸς ἡ γλῶσσα τοῦς δούλευε.
Ὀλαροῦσαν ψιθυριστὰ.
Ο Καρτίε τοὺς ἀκούγε ὡ-
τόσο καὶ χαμογελοῦσε.
Ἡ φλυαρία τοῦς εἶχε ὅλο τὸ
ἀλάτι τῆς θυμοσοφίας.
—Μπάρμπα θωμά, ἔλεγε ὁ ἔ-
νας, πολὺ ἀσχημα μυρίζει αὐ-
τὸς ὁ Μπὸς.
—Σοῦ φαίνεται παράξενο,
μπάρμπα ὄνωριε;
—Οχι, ἀλλὰ ἡ μυρωδιά αὐ-
τὴ δὲν μοιάζει μὲ τὴν ἄλλαν
νεκρῶν.
—Φυσικὰ ποὺ νὰ πάρῃ ὁ διὰ-
βολος!
—Ναί... βέβαια... ἔχεις δι-
κιο. Ἐνας Γερμανὸς δὲν εἶνε
ἕνας ἀνθρώπος, εἶνε... εἶνε,
μὰ τὴν πίστι μου, κι' ὁ Θεὸς
νὰ μὲ συγχωρήσῃ, ἔνα γουρού-
νι!...
ΕΝΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟ
Ἐξάφνα ἡ ἀξίνα τοῦς χτύ-
πισσε κάπου σὲ ζύλο.
—Ὅτῳσμε! εἶπε ὁ μπάρμπα
ὄνωριος. Ἀκούσες τὸ φέρε-
τρο, συντροφε;
Ἀρχισαν νὰ βγαζούν γρη-
γορα-γρήγορα τὰ χιμάτια.
—Ετοιμοί! εἶπαν σὲ λίγο.
Ο Καρτίε κι' ὁ Ζὰκ γονάτι-
σαν στὸ χιμά.
Ο Καρτίε ἀναψε τῶρα τὸ ἡ-
λεκτρικὸ τοῦ φανάρη κι' ἔρρι-
ξε τὸ φῶς τοῦ πάνω στὸ φέρε-
τρο.
—Ἐκκῶστε τὸ σκέπασμα, διά-
τοξ.
Ἦταν ἡ κρίσιμη στιγμή.
Οι καρδιές χτυποῦσαν δυνα-
τά. Κρατοῦσαν ἀκόμα καὶ τὴν
ἀνταποθῆ.
Οἱ δύο νεκροθάφτες ἔσκυ-
ψαν καὶ σήκωσαν τὸ σκέπα-
σμα τοῦ φερέτρου.
Τὸ φῶς τοῦ ηλεκτρικοῦ φα-
νοῦ ἔπεσε στὸ ἐσωτερικὸ του.
Καὶ τότε μιὰ κραυγὴ καταπλη-
ξεως ἐξέφυγε ἀπὸ τὸ στόμα ὁ-
λῶν.
Τὸ φέρετρο ἦταν ἀδειανό!
Γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα ἔ-
μειναν ὄλοιο βουβοί. Εἶχαν χά-
σει τὰ λόγια τοῦς. Ἡ καταπλη-
κτικὴ, ἡ ἀλλοτρίωσι ἐκείνη πε-
ριπτώσις τοῦς εἶχε σοκτοίσει.
Μέσα στὸ φέρετρο δὲν ὑ-
πῆρχε τίποτε ἀλλο παρὰ ἕνα
κοινὸ λινὸ μαντήλι, ριγμένο
σὲ μιὰν ἀκρί, ζαρωμένο, ρυ-
παρό.
Πρῶτος συνήλθε ἀπ' τὴν κα-
τάπληξι ὁ Καρτίε. Ἀρπῆσε
ἕνα μουγινητὸ λύσσαος καὶ
μουρμουρίσε ἀνάμεσα ἀπ' τὰ
οφθαλμῶν του δόντια:
—Σατανά!... Καλὰ τὸ εἶχα
ὑπολογισθῇ.
Ο Ζὰκ τὸν κυττοῦσε περιερ-
γα.
Ο ἀρχιφύλακας ἦταν ἐπίσης
σαστισμένος.
Οἱ δύο νεκροθάφτες σταυρο-
κοπήθηκαν.
—Ο Μπὸς βρυκολάκισσε! εἶ-
πε σιγὰ ὁ μπάρμπα θωμάς.
—Τὸν πήρε ὁ διάβολος στὴν
Κόλμο! συμπλήρωσε ὁ γέρο
ὄνωριος.
Ἐγινε καὶ πάλι σιωπῇ.
Ο Καρτίε πῆδωσε ἔξωφνα
στὸν τάφο, ἔσκυψε στὸ φέρε-
τρο καὶ πήρε τὸ μαντήλι. Τὸ
κύτταξε καλὰ στὸ φῶς τοῦ φα-
νοῦ τοῦ καὶ εἶδε πῶς εἶχε κη-
λίδης αἱμάτων. Τὸ δίπλωσε κα-
τόπιν σ' ἕνα κομμάτι ἐφημερί-
δα, τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη του,
πῆδωσε ἐξῶ ἀπὸ τὸν τάφο καὶ
εἶπε στοὺς νεκροθάφτες:
—Σκεπᾶστε τὸν τάφο καλά,
στρώστε ἀπὸ πάνω τὸ χιμά καὶ
ἀσκορπίστε μερικὰ χορτάρια
νὰ μὴ διακρίνεται τίποτε.
Κατόπιν, ἐνῶ οἱ δύο νεκρο-
θάφτες ἔρριχναν πάλι τὸ χι-
μά μέσα στὸν τάφο, ὁ Καρτίε
πήρε τὸν ἀρχιφύλακα παρὰμε-
ρα.
—Ἀπάντωσέ μου σ' ὅ,τι θὰ
σὲ ρωτήσω, τοῦ εἶπε.
—Σὰς ἀκούω, κ. Καρτίε.
—Περιφέραι κατένας φύ-
λακας στὸ νεκροταφεῖο τὴ νύ-
χτα;
—Ἄλλοτε ναί. Τῶρα ὅμως ὁ-
λα ἔχουν παραμεληθῇ. Ὁ πό-
λεμος μὰς ἔχει ἀναστατώσει.
—Ὅτε μπορεί νὰ πηδῇ
κανεὶς τὴ νύχτα στὸ νεκροτα-
φεῖο;
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Οι ἡρωίδες τῆς ἑορτασίας

Ὑπνοβάτης

Οι καμπάνες τοῦ Πάσχα χτυποῦσαν χα-
ρούμενες, κι' ὁ μαχαλᾶς οὐλὸς φωτοβολοῦ-
σε ἀπ' τ' ἀναμμένα κεράκια τῶν Χριστι-
ανῶν ποὺ γελᾶστοι κι' εὐχαριστιμένοι, μπου-
λούκια μπουλούκια, πηγαῖναν στὶς ἐκκλη-
σιές ν' ἀκούσουν τὸ Χριστὸς ἀνέστη.
Μονάχα ὁ Νικολάκης ἀπελπισμένος καὶ
ντομανισμένος ἔλεγε στὴν Ἑφτάλια:
—Τί νὰ σοῦ κάνω, βρε γυναικα, δὲν
μπόρεσα νὰ βρῶ λεφτὰ, ὅπου πηγα ντου-
ἔαρι! Οὐτε τοῦ
μακαλῆ καὶ τὰ πράμα-
τα δὲν ἔχω νὰ σοῦ
δώσω νὰ πάρῃς.
Μαύρη Λαμπρή! θὰ
κάνουμε φέτο!
—Ἐχε ὁ Θεός,
τοῦτε ἡ Ἑφτάλια.
Πῆρε δύο γκαζο-
ντενεκές καὶ τρά-
θηξε γιὰ τὸ Κον-
τοπυλάδο. Ἐκεῖ χω-
ρὶς νὰ τὴν πᾶρουν
χαμπάρι γέμισε, ὁ-
πως κάθε βράδυ,
καὶ σὰν κλέφτρα
γὰτὰ πῆρε πάλι τὴ
στράτα.
Ἐξάφνα παίξανε τὰ ρουθούνια τῆς ἀ-
νήσχα καὶ ἐξαφάνει!
—Παλὶ βρωμάει!
Πραγματικὰς ἀπ' τὸ σπῆτι τῆς Στελια-
νῆς τοῦ Σαλαχουσᾶ, ποῦταν στὴν ἀκρὴ τοῦ
μαχαλᾶ, εἶδε νὰ βγαίνει ντομανῆ καὶ κα-
πνός. Μὲ δύο δροσερικὲς, ἔφτασε ἡ Ἑφτά-
λια στὸ σπῆτι. Ἡ κάμαρες ἕνα γύρω κα-
θόντανε. Ἡ Στελιανὴ ἦταν πεσμένη σ'
ἕνα ντιβάν ἀναίσθητη. Φαίνεται πῶς ἀπ' τὸ
τάξι ποὺ ἤθελε ἡ λαμπρινὴ σούπα πε-
ταχτήκανε σπῆδες καὶ πῆραν φωτὰ τὰ στρώ-
ματα καὶ τὰ παπλωμάτα.
Ἀμέσως ἡ Ἑφτάλια, καπᾶτσα κι' ἄξια,
χωρὶς νὰ νταλντῇ, χωρὶς νὰ σασινεῖται,
μὲ τοὺς δύο γκαζοντενεκές τὸ νερὸ ἡ-
δύσει τὴ φωτιά, ἀνοίξε πόρτες καὶ παρὰ
θυρα, πῆρε στὴν ἀγκαλιά τῆς τὴν Στελια-
νῆ - ἕνα πτώμα! - κι' ἄρχισε νὰ τὴν τριβῇ
νὰ τῆς τραβᾷ τὴ γλῶσσα, νὰ τὴν μπουσι-
νονητῇ, νὰ τὴν φουσᾷ ἕνα ρεπιδί.
Ἐνα κοῦρτὸ πάλαιε ἐκεῖ μέσα. Κι' ὅταν
τέλος τοῦ τὰ πολλὰ ρεμέντια τὴν συνέφερε
κι' ἀνοίξε τὰ μάτια τῆς, κατόπληκτη ἡ
Στελιανὴ τὴ ρώτησε:
—Ποῖος σὲ εἰσδοποίησε, καλέ, τέτοια ὄρα
νυχτιάτικο;
—Οἱ συχωρεμένοι οἱ γονοὶ σοῦ! Ἐ-
γὼ, Στελιανὴ μου, ἔχω ἕνα κοῦρτὸ, μὴ
σοῦ φανῇ παράξενο, ἔχω ὑπνοβάτη. Ἀπό-
ψε λοιπὸν στὸν ὕπνο μου ἔρχε μιὰ γρηὰ
μ' ἕνα γέρο καὶ μοῦκανε: «Κόνη, Ἑφτάλια
πρόφταξε! Ἡ Σαλαχουσᾶνα ἀποκοιμήθη-
κε στὸ τάξι τα, καὶ θὰ καὶ ζωντανή! Σήκω
πᾶρε δύο γκαζοντενεκές νερὸ κι' ἔλα
μαζὶ μὰς γκαζοῦρα!»
Ἡ Στελιανὴ ἀνέσθηε νὰ τὴν βλεπῇ.
Κι' ἡ καταφερτικὴ Ἑφτάλια, πῆρε πιά
φῶρα καὶ συνέχισε νὰ τὴν βλεπῇ.
—Ἡ γρηὰ εἶχε ὅλα σου τὰ σουσοῦμα,
μόνο μὲ τὴ διαφορά ποῦταν ντυμένη μὲ λα-
χοῦρι καὶ φέσι συμνεῖκο, γαυρισμένο μὲ
κιπὸυρι καὶ μαργαριτάρια. Φορούσε «κοντὸ»
μὲ τοσχετὴν μανίκια, καὶ μπρούσανι μὲ κο-
χάκι. Ὁ γέρος πάλι ἦταν μὲ τοσχεῖνα
βράκι, γελεῖ κεντημένο μὲ «αἰσῆσιαν» ντα-
ραμπουλοῦσι, τουζλουκία στὰ ποδάρια, καὶ
στὸ κεφάλι καμπαῖνι.
Ἡ Στελιανὴ ἀπώρησε, ταράχθηκε, καὶ
τρομαγμένη τῆς εἶπε:
—Ιστέρ - ιστέμξ σὲ πιστεύω, γιατί πᾶς
βρέθηκες μεσαῖνιμα μὲ δύο γκαζοντενεκέ-
δες νερὸ σπῆτι μου;
—Οἱ ψυχές, Στελιανὴ μου, μὲ τὸ Ἀνά-
στα ὁ Θεὸς βγαίνουν ἀπ' τὰ μνήματα καὶ
γυρίζουν πίσω τοῦ Πεντηκῆστου, ὥστε τ'
ἀποφινῇ, δὲ πρέπει νὰ σοῦ φανῇ παράξενο.
Ἄχ, τί ἀπικλήρι ἦταν ἐκεῖνο τοῦ μαουλάς
σοῦ, τί ὁμορφονοῦκα καὶ τί παραγγελίες
σοῦ, μὲ μοῦκανε. Μοῦλεγε μὲ καῖμο: «Ἢ Στε-
πιανὴ μου, μὲ καὶ σοῦ, νὰ τὴν συντρο-
λιάσῃ καὶ τὰ μάτια σοῦ, νὰ τὴν φέρῃ,
καὶ πηγαίνει στὸ ποδάρη, νὰ τὴν
συμβουλεύσῃ, νὰ τῆς πῆς νὰ κἀνὴ ψυχικά
κι' ἐλεημοσύνης.
Κι' ἡ καμένη ἡ Στελιανὴ, κατόπληκτη,
συγκινημένη, πῆγε κι' ἔφερε, τσορεκία,
συνὰ καὶ σχεδὸν μισὸ ἀρνὶ μὲ τὴ νεφραμιά
τοῦ καὶ εἶπε τῆς Ἑφτάλιας: Ὁ Θεὸς νὰ
—Αὐτὰ στὰ ριγαλάρια. Ὁ Θεὸς νὰ τὰ φάτε
μὲ τὸ Νικολάκι σοῦ στὴν ὀγιά μου.
Φορτωμένη γύρισε ἡ Ἑφτάλια σπῆτι τῆς.
Ἐκεῖ μαρὲ Νικολάκι, ἐξαφάνισε, ἔλα
νὰ ἱθῇ σὲ σοδφέρα, νὰ ἱθῇ σὲ ἀξίε! ἡ
γυναικα σοῦ! Χριστὸς Ἀνέστη μαρὲ!...
Ὁς τοῦ Σαλαχουσᾶ, ποῦταν στὴν ἀκρὴ τοῦ
ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΙ

<

Ο ΑΠΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΗΘΕΛΕ ΝΑ ΑΠΙΚΑΤΑΡΤΗ ΤΟ ΜΥΑΛΟ ΤΟΥ

13^{ον}

«Έκλεισε τα μάτια του, τα μάγουλά του θανάτωναν χλωμά κι έμεινε ακίνητος, σαν κοιμισμένος. Η γυναίκα του καύχεται, με άφρονες κινήσεις, τα μαλλιά του και τα μάγουλα.

Η είδηση, που διάδασε στην εφημερίδα η Άννα τη στιγμή που ήταν πια έτοιμη για το ταξίδι, αποτέλεσε μια απογοήτευση γι' αυτήν. Την έδειξε στο Ρόκ και του είπε:

— Διαβάστε αυτό εδώ... Φανταζόμαι ότι δεν υπάρχει πια ανάγκη να φύγω. Κρίμα!

Ο Ντάνιελ πήρε την εφημερίδα και διάβασε, κάτω από τον τίτλο: «Το τέλος του μυστηρίου Φόλεϋ»:

«...Ο Τζέρεντ "Οκς" ερεύνησε από ένα κομμάτι καθισμένος, σπριζαρισμένος, εις ένα κορμιν δένδρου και κοιμισμένος, εις απόστασι 100 μέτρων περίπου από το σημείο όπου είχε εξαφανισθεί. Το δένδρον του εύρισκετο πλησίον του. Εφαίνετο εξηντηλιμένος, ανικανός να δώση οίανδήποτε εξήγησιν. Η περιπέτεια του είχε ακόμη περισσότερον εκκληκτική, δεδομένου ότι δεν υπάρχει εις το δάσος ούδεμία κρύπτη, και ότι η αστυνομία του είχε εξερευνήσει επί ημέρας. Ο "Οκς" εδυσκολεώθη πολύ να πιστεύη ότι είχαν παρέλθαι τέσσαρες ημέραι αφ' ότου εξηφανισθή. Εφαίνετο ότι είχε χάσει κάθε ανάμνησιν των όσων του είχαν συμβεί. Το μόνον που ενθυμείτο, είναι ότι είχε σκοτώσει ένα λαγόν, και κατόπιν τίποτε πλέον, έως την στιγμήν της ανευρέσεώς του από τον κυνηγόν».

Ο Ρόκ άφησε την εφημερίδα. Η Άννα αναστέναξε, στη σκέψη ότι μπαίνανταν η ώραία έκδοσή τους στο Σομερσετάιρ.

— Πρέπει να διώξω λοιπόν το αυτοκίνητο; ρώτησε.

Ο Ντάνιελ συλλογίσθηκε λίγο, κι έπειτα απάντησε:

— Δεν θα είναι άσχημο να περάσω με μιά-δυο ημέρες στην εξοχή... Έξ' άλλου, είμαι περιέργος να γνωρίσω αυτόν τον πάστορα, που άσχολεται με την τρέλλα... Πήρατε μαζί σας το γράμμα του συνταγματάρχου Βόρτον; Ναί; Άς ξεκινήσωμε λοιπόν...

Ο καμαριέρης του Τζέρεντ "Οκς", στο φώ-
λεϋ, κούταξε διαστακτικά το μπλιέτο και το γράμμα που του έδειχνε ο Ρόκ.

— Ο κύριος μου δεν δέχεται κανένα, δη-
λωσε.

— Δώστε του αυτό το γράμμα, έπείμεινε ο Ρόκ.

— Μήπως είσθε δημοσιογράφος;...

— Κόψε άλλο!

Ο ύπνο της έφυγε και ξαναγύρισε σχεδόν αμέσως. Σε λίγα λεπτά, η Άννα και ο Ντάνιελ είχαν μπει στη βιολογική κι έφθιναν το

Ο συνταγματάρχης Βόρτον εινε παλιός φίλος του πατέρα της, που εινε εκείνος που μπορούσαν λοιπόν να μη σας δευθώ, αφού σας

αυτός... Δεν καταλαβαίνω όμως καλά την ιδιότητα σας... Είσθε αστυνομικός;

Ο Ντάνιελ κούνησε αρνητικά το κεφάλι του.

— Είμαι άποκρυπτογράφος του Φόρεϊν "Οφ-
μου. Όταν ο κύριος Βόρτον ανέλαβε την νέα
υπηρεσία του, μου προσέφερε μια θέση κοντά

του.

— Είστε ένα είδος Μυστικής Υπηρεσίας του Κράτους;

— Κάτι τέτοιο... Τώρα ενδιαφέρονται ν' ά-
νακαλύψω ένα επικίνδυνο εγκληματία, ένα
τρέλλο! Λίγο έλειψε να πέσω κι' εγώ θύμα

του.

— Είμαι βέβαιος ότι ο άνθρωπος σας δεν
έχει καμιά σχέση με την υπόθεσή μου, κι' ότι
θα απογοητευθείτε! παρατήρησε ο Τζέρεντ

"Οκς. Δεν μου έκλεψαν ούτε μια πεντάρα...

— Μια ο κακοβρύος που άναζήτω, δεν κάνει
τά εγκλήματά του για οικονομικούς λόγους,
διέκρινε ο Ντάνιελ. Θέλω μόνον να σας κάμω

μια ερώτηση: Ή έχετε να μου πείτε για τον
πάστορα Γκρόντον Μάξελου;

— Για τον γερο-Μάξελου; φώναξε ο άλλος
με έκπληξη. Μά εινε ο καλύτερος άνθρωπος
του κόσμου! Θα πεισθήτε και σεις, όταν τον
γνωρίσετε.

Ο Ντάνιελ αίσθάνθηκε καινούργια απογο-
ήτευση. "Απόστο έπείμεινε:

— Πόσον καιρό βρίσκεται εδώ;

— Μά... άκοιτον! Δεν ξέρω ακριβώς πό-
σο... "Ως δεκαπέντε χρόνια. Δεν έφυγα ποτέ
απ' εδώ.

— Έχει οικογένεια;

— Μία κόρη, τη Βιολέτα... μια ώραία δε-
σποινίδα. Μά γιατί με ρωτάτε; Δεν πιστεύω
να υπάρχη άσχετος άνθρωπος από τον αϊδε-
σιμώτοτον Μάξελου!

— Ενδιαφέρεται για τις μελέτες περί τρέλ-
λας;

— Ενδιαφέρεται για πολλά και διάφορα έ-
πιστημονικά ζητήματα. Είστε ένας έφορος πα-
λαιού τύπου, με αντιλήψεις υπερβολικά συντη-
ρητικές.

Ο Ντάνιελ σηκώθηκε, χαιρέτησε και δη-
λωσε:

— Εύχαριστώ για τις πληροφορίες. Άκολου-
θησα, άσφαλώς, λαθασμένα ίχνη.

— Τα σέση μου στον κύριο συνταγματάρχη,
απάντησε ο "Οκς. Πέστε του ότι δεν είμαι
δυστυχώς εις θέσιν να πω τίποτε για την πε-
ριπέτεια μου...

— Μά δεν σας έχει μείνει καμιά ανάμνη-
σις; Δεν θυμάστε άόριστα μια γυναίκα μορ-
φή;

— Ναί, ίσως... Δεν μπορώ όμως να την
εξωριστώ καθαρα!

— Έχει καμιά όμοιότητα με τη δεσποινίδα
Βιολέττα;

— Καμιά άπολύτως!

— Όταν ο Ντάνιελ βρήκε μόνος με την Άν-
να, της είπε:

— Αυτός ο Μάξελου φαίνεται ένας καλός άν-
θρωπος, που ζή εδώ 15 χρόνια, χωρίς να φύγη
ποτέ... Οι ύποψεις μου διευθετήσαν λοιπόν!

Κοντά στην καγκελάριον του κήπου, συνάν-
τησαν μια κυρία, που έρχόταν στο σπίτι. Ή-
ταν η κυρία "Οκς.

— Επισκεφθήκατε το γυίο μου; ρώτησε. Θα
είσθε, άσφαλώς, ο δόκτωρ "Οσμπορν.

— Όχι, κυρία, απάντησε ο Ντάνιελ. "Εφερα
στο γυίο σας ένα γράμμα από τον συνταγμα-
τάρχη Βόρτον.

— Α, έτσι; Ο συνταγματάρχης εινε καλός
μας φίλος... Σεις θα είσθε αστυνομικός. Μη-
πως άνακαλύψατε τίποτε για την περιπέτεια
του γυιού μου;

— Όχι, κυρία. Είχα κάποια ύπονοια, αλλά
έβγηκε ψευτική... Μπορώ να σας κάμω μια
ερώτηση; Υπάρχουν διόλου νεοεμφανιζόμενοι εδώ
γύρω, πρόσωπα που δεν τή έχετε ως τώρα;

— Κανείς, έκτός από τον Λόρντ και τη γυ-
ναίκα του, ένα συμπαιθητικότατο ανδρόγυνο.

— Ο Λόρντ και η γυναίκα του; Ποιοι εινε
αυτοί;

— Ο Λόρντ εινε άντικαταστάτης του έφημε-
ρίου Μάξελου, ο οποίος λείπει από ένα μήνα.
Τώρα ακριβώς τον συνήντησα στο σταθμό, μαζί
με τη γυναίκα του.

Ο Ντάνιελ ένοιωσε την Άννα να του σφίγ-
γη το μπράτσο. Μια ιδέα του ήλθε έξαρνα:

Ο Λόρντ ήταν ίσως ο Λόντ, κι' είχε παραγγεί-
λει βιβλία στο όνομα του πάστορος Μάξελου!

— Είπατε ότι τους είδατε στο σταθμό; ρώ-
τησε βασιστικά. Ξέρετε που πήγαιναν;

— Στο Λονδίνο. Θα πάω να τους βρω τον
άλλο μήνα, όταν θα κάμω κι' εγώ αυτό το
ταξίδι.

Ο Ντάνιελ χαιρέτησε γρήγορα την κυρία.
Βιαζόταν τώρα να πάη στο ξενοδοχείο, για να
στείλν από κει ένα τηλεγράφημα και να έτοιμά-
σει τη γυναίκα του.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Τσαντίλες

Ρέ, τί θα γίνν με τί Μ;...
Κακό άρχισαμε βιολί
και άλλοι οσαστιμένοι
καιρό την παρακολουθού-
που, όπως λέει, καλά-καθού-
κορόβιν άναβαίνει!

Κατά πως πάει
αυτή η δουλειά
θα φτάση έκαστο χιλιά-
θα τότε ο λαουζικός
φλυπτοπα θα ρωτηθί:
— Βρέ, μπας και εινε
ο Ντάνιελ (στην "Αθή-
να")

ο ντόκτωρ Τσιρονί-
κος;!

Βλάμηδες, ένεκα ή
οσπερλί-
νίναμε δλοι σαν μουρ-
λοι,
κι' όπως και ο' άλλους
(τόπος)
οι τζέδες πιάσαν την
γιατί δουλεύει με τη
μεγάλη κερδοσκόπα...
Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Κατά πως πάει
αυτή η δουλειά
θα φτάση έκαστο χιλιά-
θα τότε ο λαουζικός
φλυπτοπα θα ρωτηθί:
— Βρέ, μπας και εινε
ο Ντάνιελ (στην "Αθή-
να")

ο ντόκτωρ Τσιρονί-
κος;!

Βλάμηδες, ένεκα ή
οσπερλί-
νίναμε δλοι σαν μουρ-
λοι,
κι' όπως και ο' άλλους
(τόπος)
οι τζέδες πιάσαν την
γιατί δουλεύει με τη
μεγάλη κερδοσκόπα...
Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Κατά πως πάει
αυτή η δουλειά
θα φτάση έκαστο χιλιά-
θα τότε ο λαουζικός
φλυπτοπα θα ρωτηθί:
— Βρέ, μπας και εινε
ο Ντάνιελ (στην "Αθή-
να")

ο ντόκτωρ Τσιρονί-
κος;!

Βλάμηδες, ένεκα ή
οσπερλί-
νίναμε δλοι σαν μουρ-
λοι,
κι' όπως και ο' άλλους
(τόπος)
οι τζέδες πιάσαν την
γιατί δουλεύει με τη
μεγάλη κερδοσκόπα...
Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Κατά πως πάει
αυτή η δουλειά
θα φτάση έκαστο χιλιά-
θα τότε ο λαουζικός
φλυπτοπα θα ρωτηθί:
— Βρέ, μπας και εινε
ο Ντάνιελ (στην "Αθή-
να")

ο ντόκτωρ Τσιρονί-
κος;!

Βλάμηδες, ένεκα ή
οσπερλί-
νίναμε δλοι σαν μουρ-
λοι,
κι' όπως και ο' άλλους
(τόπος)
οι τζέδες πιάσαν την
γιατί δουλεύει με τη
μεγάλη κερδοσκόπα...
Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Δι' υψωμα φρίκης

Γύρισαν στον καταυλισμό τους τσα-
κιμένοι από την κουρασιν. Δεν καταρ-
θασαν να φέρουν άποτέλεσμα. Κυνήγη-
σαν άρες δολοφονίας τον κατάδικον που
είχε δραστητεύσει. Κι' ενώ οι φύλακες
εβαζαν τα πιστόλια πάλι στις θήκες
τους, ο δεκανέας αρχιφύλακας Σμιθ
πλησίασε τα δεμένα με χοντρές άλυσ-
σίδες σκυλιά και κλωτσώντας τα είπε
φουρκισμένος:

— Ούστ να μωδ χαθήτε! Δεν μπορέ-
σατε να τον ξετρυπώσετε ούτε σεις.
Παμπόνηρη άλεπο ήταν ο άφιλοτίμος
κι' άνοιξε ή γή και τον κατάπιε!...

— Ένοιωσ' σου και μη χολοσκάς,
είπε ένας άλλος. "Αν δεν φοβήση σαν
σκυλί, χαμένος μέσ' στη ζούγκλα, θα
τον κατασπαράξουν οι κροκόδειλοι!...

Στη γαλλική έκλειψη άποικια όλοι εί-
χαν στη ράχι τους λωδία κατασκευαστι-
κά έργα. Οι τελευταίες συντροφίες των
καταδικών που έκοσαν έξωλα όλη την
ημέρα στη ζούγκλα, είχαν πάρει το
στενό μονοπάτι και γυρίζαν κατά τε-
τράδες στη φυλακή σφιχτοδεμένοι...

Τους κούταζαν οι φύλακες με άγριο
μότι, μανισμένοι για τη δραπέτευση
ένος απ' αυτούς, και τους χτυποδσαν
άλυπτα με τα μαστιγία!... Ήταν οι
πιο επικίνδυνοι κατάδικοι οι τελευταίοι
αυτοί κι' έμεναν μακριά απ' τις κεν-
τρικές φυλακές του νησιού.

Και δίπλα στους σφιχτοδεμένους βα-
ρυνόιντες βάδιζε ούρλιαζοντας ο Σι-
μόν:

— Τό νού σας παλητόμαρα, κι' έχω
το δόλιο μέσα μου άπόψε!... Λίγο να
κουνηθί κανένας σας, τοό καιώ τα
μυαλά...

Σε λίγο νύχτωσε. Σκοτάδι πλάσα. Ο
δραπέτης κατάδικος χαμένος σαν το φεί-
δι σε κάτι άγκυθατούς βράμους έσπερνε
πίσω του μια χοντρή άλυσσίδα περα-
σμένη γύρω από τον αστραγάλου του...

Γλυστράγε σαν όχια μέσα στ' άγκυθία,
του έξοχιζαν τα καταπληγωμένα μού-
τρα του και τα γδαρμένα γονάτα του...

Κατάφερε να έξελασή ανθρώπους
και σκυλιά. Σύρθηκε άρες σκυμμένος
με τα τέσσερα στη νοτισμένη έκλειψη γή
των βάτλων και της άρρωστειας...

Τόν ζάλιζε ή ασπλία πούδωνας από το βορρ-
κο κι' ένοιωσε το κορμί του από τη λα-
ση να μυρλιάει σαν φοβήμ. Τόν είχε
κυριεύσει τρόμος και άναγούλα...

Μά στά μάτια του έλαμπε ο πόθος της
ζωής... "Επρεπε να προχωρήσει. "Αν
έμενε λιγάκι να ξεκουράση το τσακι-
σμένο του κορμί ή θα τον κατάπιε οι
γιά-σιγά εκείνος ο βούρκος ή θα τον
φείδια, ή θα τον τσάκωναν πρσι-πρι-
οι φύλακες...

Ένώ εκεί κάτω τον
περίμενε μια βάρκα... Η σωτηρία!

Η φυγή! Θάμπαίνε εκεί, θάμπα-
ρε το ποταμίο το δρόμο και σε λίγες ώ-
ραφάρμακων τα άπαισία της λάσπης

Σε λίγο νύχτωσε. Σκοτάδι πλάσα. Ο
δραπέτης κατάδικος χαμένος σαν το φεί-
δι σε κάτι άγκυθατούς βράμους έσπερνε
πίσω του μια χοντρή άλυσσίδα περα-
σμένη γύρω από τον αστραγάλου του...

Γλυστράγε σαν όχια μέσα στ' άγκυθία,
του έξοχιζαν τα καταπληγωμένα μού-
τρα του και τα γδαρμένα γονάτα του...

Κατάφερε να έξελασή ανθρώπους
και σκυλιά. Σύρθηκε άρες σκυμμένος
με τα τέσσερα στη νοτισμένη έκλειψη γή
των βάτλων και της άρρωστειας...

Τόν ζάλιζε ή ασπλία πούδωνας από το βορρ-
κο κι' ένοιωσε το κορμί του από τη λα-
ση να μυρλιάει σαν φοβήμ. Τόν είχε
κυριεύσει τρόμος και άναγούλα...

Μά στά μάτια του έλαμπε ο πόθος της
ζωής... "Επρεπε να προχωρήσει. "Αν
έμενε λιγάκι να ξεκουράση το τσακι-
σμένο του κορμί ή θα τον κατάπιε οι
γιά-σιγά εκείνος ο βούρκος ή θα τον
φείδια, ή θα τον τσάκωναν πρσι-πρι-
οι φύλακες...

Ένώ εκεί κάτω τον
περίμενε μια βάρκα... Η σωτηρία!

Η φυγή! Θάμπαίνε εκεί, θάμπα-
ρε το ποταμίο το δρόμο και σε λίγες ώ-
ραφάρμακων τα άπαισία της λάσπης

Σε λίγο νύχτωσε. Σκοτάδι πλάσα. Ο
δραπέτης κατάδικος χαμένος σαν το φεί-
δι σε κάτι άγκυθατούς βράμους έσπερνε
πίσω του μια χοντρή άλυσσίδα περα-
σμένη γύρω από τον αστραγάλου του...

Γλυστράγε σαν όχια μέσα στ' άγκυθία,
του έξοχιζαν τα καταπληγωμένα μού-
τρα του και τα γδαρμένα γονάτα του...

Κατάφερε να έξελασή ανθρώπους
και σκυλιά. Σύρθηκε άρες σκυμμένος
με τα τέσσερα στη νοτισμένη έκλειψη γή
των βάτλων και της άρρωστειας...

Τόν ζάλιζε ή ασπλία πούδωνας από το βορρ-
κο κι' ένοιωσε το κορμί του από τη λα-
ση να μυρλιάει σαν φοβήμ. Τόν είχε
κυριεύσει τρόμος και άναγούλα...

Μά στά μάτια του έλαμπε ο πόθος της
ζωής... "Επρεπε να προχωρήσει. "Αν
έμενε λιγάκι να ξεκουράση το τσακι-
σμένο του κορμί ή θα τον κατάπιε οι
γιά-σιγά εκείνος ο βούρκος ή θα τον
φείδια, ή θα τον τσάκωναν πρσι-πρι-
οι φύλακες...

Ένώ εκεί κάτω τον
περίμενε μια βάρκα... Η σωτηρία!

Η φυγή! Θάμπαίνε εκεί, θάμπα-
ρε το ποταμίο το δρόμο και σε λίγες ώ-
ραφάρμακων τα άπαισία της λάσπης

Σε λίγο νύχτωσε. Σκοτάδι πλάσα. Ο
δραπέτης κατάδικος χαμένος σαν το φεί-
δι σε κάτι άγκυθατούς βράμους έσπερνε
πίσω του μια χοντρή άλυσσίδα περα-
σμένη γύρω από τον αστραγάλου του...

Γλυστράγε σαν όχια μέσα στ' άγκυθία,
του έξοχιζαν τα καταπληγωμένα μού-
τρα του και τα γδαρμένα γονάτα του...

Κατάφερε να έξελασή ανθρώπους
και σκυλιά. Σύρθηκε άρες σκυμμένος
με τα τέσσερα στη νοτισμένη έκλειψη γή
των βάτλων και της άρρωστειας...

Τόν ζάλιζε ή ασπλία πούδωνας από το βορρ-
κο κι' ένοιωσε το κορμί του από τη λα-
ση να μυρλιάει σαν φοβήμ. Τόν είχε
κυριεύσει τρόμος και άναγούλα...

Μά στά μάτια του έλαμπε ο πόθος της
ζωής... "Επρεπε να προχωρήσει. "Αν
έμενε λιγάκι να ξεκουράση το τσακι-
σμένο του κορμί ή θα τον κατάπιε οι
γιά-σιγά εκείνος ο βούρκος ή θα τον
φείδια, ή θα τον τσάκωναν πρσι-πρι-
οι φύλακες...

Ένώ εκεί κάτω τον
περίμενε μια βάρκα... Η σωτηρία!

Η φυγή! Θάμπαίνε εκεί, θάμπα-
ρε το ποταμίο το δρόμο και σε λίγες ώ-
ραφάρμακων τα άπαισία της λάσπης

Σε λίγο νύχτωσε. Σκοτάδι πλάσα. Ο
δραπέτης κατάδικος χαμένος σαν το φεί-
δι σε κάτι άγκυθατούς βράμους έσπερνε
πίσω του μια χοντρή άλυσσίδα περα-
σμένη γύρω από τον αστραγάλου του...

Γλυστράγε σαν όχια μέσα στ' άγκυθία,
του έξοχιζαν τα καταπληγωμένα μού-
τρα του και τα γδαρμένα γονάτα του...

Κατάφερε να έξελασή ανθρώπους
και σκυλιά. Σύρθηκε άρες σκυμμένος
με τα τέσσερα στη νοτισμένη έκλειψη γή
των βάτλων και της άρρωστειας...

Τόν ζάλιζε ή ασπλία πούδωνας από το βορρ-
κο κι' ένοιωσε το κορμί του από τη λα-
ση να μυρλιάει σαν φοβήμ. Τόν είχε
κυριεύσει τρόμος και άναγούλα...

Μά στά μάτια του έλαμπε ο πόθος της
ζωής... "Επρεπε να προχωρήσει. "Αν
έμενε λιγάκι να ξεκουράση το τσακι-
σμένο του κορμί ή θα τον κατάπιε οι
γιά-σιγά εκείνος ο βούρκος ή θα τον
φείδια, ή θα τον τσάκωναν πρσι-πρι-
οι φύλακες...

Ένώ εκεί κάτω τον
περίμενε μια βάρκα... Η σωτηρία!

Η φυγή! Θάμπαίνε εκεί, θάμπα-
ρε το ποταμίο το δρόμο και σε λίγες ώ-
ραφάρμακων τα άπαισία της λάσπης

Σε λίγο νύχτωσε. Σκοτάδι πλάσα. Ο
δραπέτης κατάδικος χαμένος σαν το φεί-
δι σε κάτι άγκυθατούς βράμους έσπερνε
πίσω του μια χοντρή άλυσσίδα περα-
σμένη γύρω από τον αστραγάλου του...

Γλυστράγε σαν όχια μέσα στ' άγκυθία,
του έξοχιζαν τα καταπληγωμένα μού-
τρα του και τα γδαρμένα γονάτα του...

Κατάφερε να έξελασή ανθρώπους
και σκυλιά. Σύρθηκε άρες σκυμμένος
με τα τέσσερα στη νοτισμένη έκλειψη γή
των βάτλων και της άρρωστειας...

Τόν ζάλιζε ή ασπλία πούδωνας από το βορρ-
κο κι' ένοιωσε το κορμί του από τη λα-
ση να μυρλιάει σαν φοβήμ. Τόν είχε
κυριεύσει τρόμος και άναγούλα...

Μά στά μάτια του έλαμπε ο πόθος της
ζωής... "Επρεπε να προχωρήσει. "Αν
έμενε λιγάκι να ξεκουράση το τσακι-
σμένο του κορμί ή θα τον κατάπιε οι
γιά-σιγά εκείνος ο βούρκος ή θα τον
φείδια, ή θα τον τσάκωναν πρσι-πρι-
οι φύλακες...

Ένώ εκεί κάτω τον
περίμενε μια βάρκα... Η σωτηρία!

Η φυγή! Θάμπαίνε εκεί, θάμπα-
ρε το ποταμίο το δρόμο και σε λίγες ώ-
ραφάρμακων τα άπαισία της λάσπης

Σε λίγο νύχτωσε. Σκοτάδι πλάσα. Ο
δραπέτης κατάδικος χαμένος σαν το φεί-
δι σε κάτι άγκυθατούς βράμους έσπερνε
πίσω του μια χοντρή άλυσσίδα περα-
σμένη γύρω από τον αστραγάλου του...

Η ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Τι πρέπει να ξέρν ένα κορίτσι

Σε ποιά ηλικία πρέπει να παντρεύονται οι νέοι;
Να ένα ενδιαφέρον ερώτημα που από την αρχαιο-
τάτα άποτέλεσε θέμα συζητήσεων και νομοθετήμα-
των.

Ο Ίνδος νομοθέτης Μανού, θεωρώντας τις γυναι-
κες άντικείμενα άπολαύσεως για τους άνδρες είχε
ορίσει να παντρεύονται σε ηλικία όκτώ ετών! Ο
Ρωμαίος νομοθέτης Νουμάς εινε ευσμπρότερος κά-
πως. Ορίζει το δωδέκατο έτος ως χρόνο κατάλληλου
για το γάμο μιας νέας. Ο Σπαρτιάτης Λυκούργος
τέλος θελοντας οι μύτερες να εινε ρωμαλέες και
σε πλήρη σωματική διάπλασι, δεν επέτρεπε το γά-
μο πρό του είκοστού έτους.

Η σημερινή γυναικα αντιθέτως θέλει να εινε ε-
λευθερη τόσο στην έκλογη του συντρόφου του βίου
της, όσο και στην ηλικία κατά την οποία θα παν-
δρευθί. Άλλα για τον ηθικό λόγο, καθώς και για
το φυσιολόγο ή νέα σε ηλικία δέκα έπτά και δέκα
όκτώ έτων έτων εινε ακόμα παιδι από άποψης σω-
ματικής και διανοητικής και επομένως ακατάλληλη
να δημιουργήση οικογένεια. Η έπιστημη απέδειξε
ότι μια κόρη δεν πρέπει να παντρεύεται πρό του
είκοστού έτους κι' ότι η πεύο κατάλληλη ηλικία για
το γάμο εινε των 22 ή 23 ετών.

Κυττάζτε σχετικώς τη διαφορά μιας νέας δεκαεξ
έτων και μιας άλλης είκοσαετούς. Λεπτή και ά-
φτιαστη ή πρώτη, δεν έχει την οργανική άντοχη
που απαιτεί ή μπρόστις. Ένώ αντιθέτως ή νέα των
είκοσι έτων εινε τελείως διαπαισμένη σωματικώς
για την άναπαργηγή και διαιών

Ο ΑΓΙΟΠΟΤΗΣ

Ένα ανδρωπόμορφο τέρας

Το πιο φοβερό και το πιο τερατώδες έγκλημα που αναφέρεται στα δικαστικά χρονικά του 19ου αιώνα έγινε στις 10 Αυγούστου του 1824 στο δάσος του δαντιανερμυλίου. Ο δράστης του ονομάζεται Άντουαν Λεζέ.

Απ' τα μικρά του χρόνια, ο Άντουαν Λεζέ, γιος ενός χωρικού στο Σαιν Μαρτέν, Μπρεστεννέρ, έφευγε σ' όλους με σκληρότητα κι ήταν πάντα σκυθρωπός κι αμίλητος. Απέφεινε τα παιδιά της ηλικίας του, δεν πήδαν να παίξουν μαζί τους κι έβριαν όρες ολοκληρές ακίνητοι, κερβισμένους πάνω σ' ένα σωρό κοπριάς, μέσα στους σταύλους ή ξαπλώνονταν σ' ένα μεγάλο μπάνιο, μακριά απ' το σπίτι του. Άνταπούσε τη μοναξιά κι ήταν τόσο τεμπέλης που ο πατέρας του αναγκάζονταν να τον δερνεί για να τον υποχρεώνει να κάνει καμιά δουλειά.

Η πιο μεγάλη διασκέδασή του ήταν να κρύβεται μέσα στα δάση, τα οποία τον γοητεύουν.

Στα 1815 ο Λεζέ αν πήγε στρατιώτης. Κι όταν ξαναγύρισε στο χωριό του, έβγαζε λούθησε την ίδια ζωή. Τώρα μάλιστα αναζητούσε περισσότερο τη μοναξιά.

Οι νέοι του χωριού τον έλεγαν (άγρ' ανθρωπο) ή (άνθρωπο των δάσων) κι άδικα προσπαθούσαν να τον παρασύρουν στα παιχνίδια και στους χορούς τους. Ο Άντουαν Λεζέ απέφεινε τον κόσμο κι άκόμα περισσότερο τα μέρη όπου μπορούσε να συναντήσει κορίτσια. Όταν μία γυναίκα του έλεγε κανένα λόγο, έτρεχε κι έφευγε σαν τρελλός.

Άμα έκλεισε τα είκοσιεννέα στις 24 Ιουνίου του 1824, ο Άντουαν ανήγγειλε στον πατέρα του, ότι θα έφαινε απ' το σπίτι.

Θα πάω στο Ντουρνιάν, του είπε. Κάποιος θα με πάρει υπηρέτη του σ' ένα άγροκτημα.

Κι έφυγε πραγματικώς σέ λίγες μέρες. Άντι όμως να πάρη το δρόμο των Μπρεστών, τράβηξε για τις Έστυπ κι έφτασε στο δάσος κοντά στο Φορτέ-Άλς. Εκεί βρήκε μία μεγάλη σπηλιά στην οποία εγκαταστάθηκε.

Έζησε εκεί πέρα καμιά δεκαεπταριά ημέρες κι ή μόνη του τροφή ήταν ρίζες, στάχια και φρούτα που τα μάζευε τη νύχτα απ' τους γύρω άγρους. Μά δεν ολιπτικός άνδρας, σάν τ' αυτό ένας άλοπιόν να κλέβη, σαν τ' άρξαι. Άρξισε περιβόλια και σ'τα κοτέτοια του Μονμυρώ. Για να ψηφά τον κόσμο ν' ανήψη φωτιά λαχανικά, καθώς και τα κουνέλια που έκλεβε απ' τα σπια.

Αυτή η τροφή όμως δεν άρνησε να γεννήση σ'αυτά οίκα μέση του μία τρελή, κρέας και να πι χεστό ανθρωπινό αίμα! Και τότε έκανε το πρώτο φρικαστικό έγκλημά του! Ένα άπονημα στις 10 Αυγούστου, την ώρα που άρχιζε να βραδάει είδε στην άκρη του δάσους ένα κοριτσάκι ολιονάχο σ' ένα χωράφι.

Ο (άγριανθρωπος) ώρμησε σάν θηρίο, σπαραγιάσε τη διατυχημένη μικρούλα κι έπειτα την φορτώθηκε σ'όν ώμο του κι έτράβηξε για την σπηλιά του.

Το κοριτσάκι το έλεγαν Κωνσάντε Ντεμπουλλύ κι ήταν δώδεκα χρόνων, μοναχοκόρη ενός γεωργού του Μονμυρώ.

Όταν νύκτωρ, οι γονείς του ανησυχούσαν πού δεν το είδαν να γυρίση κι άρχισαν να ψάχνουν για να το βρουν. Κοντά λοιπόν σ' ένα αλλόκι, βρήκαν τέλος το κορίτσα, το παιδάκι και την παδιά του. Τι άσχημα αυτό; Οι αλλόκοι παρρη

δεν μπορούσαν να μαντέψουν. Φοτόσ, επειδή είχε φανή έκείνες τις ημέρες ένας λύκος έξω απ' το χωριό, βγήκαν όλοι στο κυνήγι και πέντε ολόκληρες ημέρες έβγαζαν παντού να βρουν το άγριο ή τη χαμένη κόρη. 'Επί τέλους, είδαν σέ κάποιο μέρος του δάσους τις πυκνές φτέρες πατημένες. Έρευνονταν τότε καλύτερα και πίσω από ένα σωρό ξερά φύλλα ανακάλυψαν την είσοδο μίας απόκρυφης σπηλιάς. Έμπηκαν μέσα κι είδαν το άπο ξερόκαλα κρεβάτι του (άγριανθρώπου) και τριγύρω τα κόκκαλα των κουνελιών πούχε φάει ώμα.

Μία βορεία όμως άποφορά έβγαίνει άπο κάπου. Προχώρησαν λίγο και κάτω άπο μιση σπιδερή χώρα βρήκαν το πτώμα ενός κοριτσιού, με τα πόδια λυγισμένα επάνω στην κοιλία του και τυλιγμένο σ' ένα πουκάμισο, σ' ένα φουστάνι και σ' ένα μεγάλο μαντίλι. Ήταν το πτώμα της Κωνσάντε Ντεμπουλλύ.

Ένας ιατροδικαστής που κατέφθασε έπι τόπου, για να εξετάση το πτώμα, είδε με φρίκη, ότι το κοριτσάκι είχε ξεκοιτη πέρα ως πέρα μ' ένα κοττερό όργανο. Έκανε άκόμα και μία άλλη παράενη ανακάλυψη: Ένώ το κεφάλι κι ο λαιμός του πτώματος ήταν γεμάτα αίμα, ή καρδιά και τα αίμοφάρα άγγεία ήταν τελείως άδεια, έντελως στεγνά. Η καρδιά μάλιστα ήταν και μισοφωγμένη.

Έπρεπε τώρα να βρεθί ο δολοφόνος. Οι καλύτεροι άστυνομικοί άρχισαν να έρευνουν. Και δεν θά κατάρθωναν ίσως τίποτε άν ο ένοχος δεν προδινόταν μόνος του. Και να τί συνέδρη:

Χωρίς οι άρχές να το υποψιάζωνται, είχαν πιάσει τον Άντουαν Λεζέ, στις 12 Αυγούστου. Είχε πέσει δηλαδή σ'τα χέρια ενός άγροφύλακα, πού τον έθεώρησε ως ένα έπικινδύνω άλτηη και τον παρέδωσε σ'την άστυνομία.

Ο Άντουαν Λεζέ άφηνήθη στους συντρόφους του κελλιά του, ότι είχε ζήσει δεκαπέντε ημέρες μέσα στο δάσος, τρώοντας ώμα λαχανικά και κουνέλια. Αυτά τα λόγια του τα έμαθε ο φύλακας της φυλάκης κι άμέσως είδοποίησε τον διευθυντή του. Σ'το δικάκι του φυλακισμένου βρήκαν τότε δυο μωτέρια κι άκονισμένα μαχαίρια κι ένα μαντίλι, με μπλε και κόκκινες ρίμες, όμοιο μ' ένα άλλο που βρέθηκε κοντά σ'τα ρούχα της μικρής Κωνσάντε.

Άρχισαν άμέσως άσπτηρες ανακρίσεις. Κι ο Άντουαν Λεζέ άναγκάσθηκε να όμολογήση το έγκλημά του και να το περιγράψη με κάθε λεπτομέρεια: «—Η άπελπισία, είπε μ' έκανε να πάω σ'έκείνο το δάσος του Μονμυρώ. Μ' έβαδάνιζαν παράενες έπιθυμίες, μά δεν ή-

θελα να τις ίκανοποιήσω, γιατί μ' έτράβιζαν.

»Στις 10 Αυγούστου βγήκα απ' τη σπηλιά μου για να μαζέψω λίγα μύλα. Είδα τότε σ'την άκρη του δάσους ένα μικρό κορίτσι κι άμέσως μου ήρθε ή ιδέα να την άρπάξω και να την πάω σ'τη σπηλιά μου. Επείτα λοιπόν κοντά της, δίχως να με καταλάβη, της πέρασα το μαντίλι μου γύρω στο λαιμό της, την έπνιξα και τη φορτώθηκε σ'όν ώμο μου. Η μικρούλα άφησε μονάχα μία μισοδουτη κραυγή πριν έψευχηση. Τράβηξα γρήγορα μέσα στο δάσος.

»Η πείνα κι ή δίψη με τυραννούσαν τώρα πιο πολύ. Κι άρχισα με λύσσα να καταδροχίζω τη μικρούλα. Όταν την έξεοχτικε σ'το πρόσωπό μου και σ'τα χέρια μου,

»Τότε, χωρίς να ξέρω τί κάνω, άρχισα να πίνω το αίμα έκείνου και να της βυζαίνω την καρδιά. Έφαγα μάλιστα και τη μιση καρδιά της!

»Επειτα, όταν ξεδιψάσα και χόρτασα πήγα κι έθαψα το πτώμα της μέσα σ'τη σπηλιά μου και έριξα άπό πάνω μία στίβα ξερά κλαδιά.

»Κι ύστερ' έφυγα μακριά απ' τη σπηλιά, γιατί μ' είχε πιάσει ένας άγριος φόβος.

»Τα νυχτοπούλια πού έκραζαν γύρω μου, μ' έκαναν να τρομάξω περισσότερο, γιατί νόμιζα ότι ήταν οι χωροφύλακες πού με κυνηγούσαν.

»Δεν μπορούσα πειά να σκεφτώ. Τράβηξα λοιπόν και κρύφτικα άνάμεσα σέ κάτι βράχους, πιο κάτω απ' το δάσος. Έπέρασα εκεί τη νύχτα άπνους κι όταν έμπέρισε πέρα τον κάμπο κι ανέθηκε σ' ένα μικρό βουνό. Βρήκα μία πηγή κι έπιπνα το πρόσωπό και τα χέρια μου, καθώς και το ματωμένο πουκάμισό μου. Τα μανίκια όμως κι ο γιόκαξ δεν έκαθάρισαν. Τα έκοψα λοιπόν και τα πέταξα. Έξαφνα, είδα έναν άγροφύλακα κι άρχισα να τρέχω σάν τρελλός απ' το φόβο μου. Έκείνος όμως με κυνήγησε και μου φώναξε: «Άλτι! Έν όνόματι του βασιλέως...» Κι ύστερ' άπό λίγο μ' έπιασε.

Ο Άντουαν Λεζέ δικάστηκε σ'το κακουρινόκλειο των Βερσαλλιών τον Νοέμβριο του 1824, καταδικάσθηκε σέ θάνατο και την 1 Δεκεμβρίου του 1824 καρτομήθηκε.

Η αυτοψία άπέδειξε, ότι ο δικηγόρος του είχε δίκιο, υποστηρίζοντας ότι ήταν τρελλός. Ναι, ο Άντουαν Λεζέ, «ο ανθρωπος των δάσων», ήταν ανεύθυνος για το φρικαστικό έγκλημά του...

ZAN KAPEN

Οί καμπάνες και ή ίστορία τους

Ποιητικές παραδόσεις και δρύλοι

Οί καμπάνες δεν είνε έφευρεσις των χριστιανικών χρόνων. Όπως μάς πληροφορεί ή ιστορία, τις χρησιμοποιούσαν οι άρχαίοι Αιγύπτιοι και οι Έβραίοι και οι άρχαίοι Έλληνες και Ρωμαίοι. Μά και οι Κινέζοι, πού διεκδικούν κάθε νεώτερη έφευρεση, λένε ότι μεταχειρίζονταν τις καμπάνες άπό το έτος 2.656 π. Χ. Έπίσης οι Κινέζοι λένε ότι στην παναρχαία έκείνη εποχή μεταχειρίζονταν τις καμπάνες κατά δωδεκάδες, άποτελούντες έτσι τους πέντε τόνους της μουσικής.

Κατά μία άλλη ιστορική πληροφορία έγκαινιωσε πρώτος στις έκκλησίες τις καμπάνες ο Άγιος Παυλίνος, ο έπίσκοπος Μεδιολάνων, κατά το 400 μ. Χ. άντικαταστήσας με αυτές τις ιερές σανίδες, πού χρησιμοποιούσαν ως την εποχή εκείνη και τις όποιες χτυπούσαν για να καλέσουν τους πιστούς σ'οίους ναούς. Οι ιερές αυτές σανίδες των Φραγκοκαθολικών, δεν ήταν τίποτε άλλο παρά τα σημερινά αεολοσφισμαντρας των έλληνικών μοναστηρίων.

Άλλά και ή γνώμη αότη για τον Άγιο Παυλίνο άρχισε τώρα εσχάτως να κλονίζεται. Έξαιρέθηκε δηλαδή τελευταία, ότι καμπάνες μεταχειριστήκαν σ'την Ερώπη από 550 μ. Χ. σ'τη Γαλλία, σ'τα 960 σ'την Άγγλία και σ'τα 1.020 σ'την Ελλάδα.

Κατά τον Μεσαίωνα πιστεύανε ότι ο ήχος της καμπάνης κόβει τη δύναμη του αέρα, τούανε τις ετοιμόγεννες γυναίκες και ότι όσες θε ασθένει. Γι' αυτό όταν άρρώσται κανείς πούσε μάς εύνει της εποχής έκείνης χτυπείσας για να διαδούν τις καμπάνες της περιάρρωστας. Άκόμα σ'όν παλιό καιρό πιναν μοναχές τους, ατομήσας πού σημαίνει να τις άγγιξη χέρι ανθρώπου και ότι, όποιος

άκουγε τον μυστηριώδη αότον ήχο τους, πέθαινε σέ λίγον καιρό!

Είνε επίσης ιστορικώς βεβαιωμένο, ότι ο στρατός πού πολιορκούσε κάποτε τη Σινδόε έήθηκε μία σκεπτική βροδιά, άπό τον παράενο και άπειλητικό ήχο των κοδώνων του Άγιου Στεφάνου, ώστε άμέσως διέλυσε την πολιορκία και έτράπη σέ φυγή.

Το να εύλογον και να βαφτίζουν οι Αυτικοί της καμπάνες των έκκλησιών, καθιερώθηκε άπό τον Πάπα Ιωάννη τόν Γ' το 560 — 573. Έπίσης τόν Μεσαίωνα ο στρατός πού κατέλαμβανε μία πόλη, είχε το δικαίωμα να κατάσχη τις καμπάνες των έκκλησιών της. Έπιβάλλονταν δέ κατόπιν στους κατοίκους ή υποχρέωσις να τις, εξγοράσουν.

Το έθιμο αυτό, πού είχε με τον καιρό καταργηθή, εναόρθηκε έπί Μ. Ναπολέοντος, τόν όποιο ο ήχος των κοδώνων σκινούσε ε-ξαιρητικά.

Ο έλληνικός λαός, τέλος, έχει επίσης ένα πλήθος ώραιων παραδόσεων για τις καμπάνες.

Οί πρώτες καμπάνες οι όποιες κρεμάσθηκαν σ'το καθωυστάσιο της Άγίας Σοφίας, εστάλησαν κατά το 879 σ'όν Βασίλειο τόν Μακεδόνα, άπό τόν Δόγη της Ένετίας Όρσον Παρτικιάνου, ήσαν δέ δωδεκά.

Οί μεγαλύτερες καμπάνες του κόσμου είνε: Τού Πεκίνου, 60.000 χιλιγράμμων βάρους. Η μεγάλη καμπάνα τού Άγιου Στεφάνου της Βιέννης πού χύθηκε σ'τα 1711, άπό τόν όρεχλακό κυριευθέντων έχθρικών πυροδόνων. Η καμπάνα τού Άγιου Ιακώβου της Ισπανίας. Η της Παναγίας τών Πορσιάνων. Και ή περιφωτότερη όλων, ή καμπάνα της Άγίας Τριάδος, κοντά σ'τη Μόσχα, πού έχυθηκε σ'τα 1746 κατά διαταγήν της Αυτοκρατορίας. Ε-λίσσεται και ζυγίζει, καθώς λένε, 100.000 λίτρες!...

Εύθυμη Ιστοριούλα

ΤΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Άπ' όλους τους σερίφ (άστυνομικούς) πού κράτησαν σ'τα παλιά χρόνια τη δημοσία τάξη σ'το Φλάωερ, ένα μικρό χωριό της Βορείου Αμερικής, ο Μικ Μπάουμ-Μπούμ ήταν ο πιο εύσειδής, ο πιο έργατικός κι ο πιο πρωτότυπος.

Ποτέ δεν έκανε κάτι το κοινό και το τετριμμένο. Η γόνιμη φαντασία του τον βοηθούσε να βρισκή, νέα μέσα ταμωρίας ώρισμένων παραπτωμάτων και ν' άπονήνη τη δικαιοσύνη κατά τρόπο πού σά μπορούσε να κάνει ένα δικαστικό της Νέας Υόρκης να παραφρονήση... Η σπουδαιότερη όμως νομοθετική πράξις τού Μικ Μπάουμ-Μπούμ ήταν ή έξής:

Βλέποντας ότι διαρκώς μεγάλωνε στην περιφέρειά του ο αριθμός τών διαλυσίων, αλόγων ασμφωνίας χαρακτήρων, έέδεσε την έξη απόφασι:

«Όποιο ανδρόγυνο θά παρουσιαζόταν ενώπιόν του και θά έζητούσε διαλύση, θά κλεινόταν για λίγες μέρες σ'τις φυλάκες, σ' ένα κοινό κελλί, να αναλογιστική αυτή συμβίωσις δυο ανδρών πού έμισούντο, θά είχε — κατά τη γνώμη του σερίφ, ως αποτέλεσμα, ή τη συμφιλίωσι ή τόν άλληλοσπαργμό.

Στην πρώτη περίπτωση, το ανδρόγυνο θά έπέστρεφε σ'το σπίτι του άγαπημένο και μονοιάσειον. Σ'τη δεύτερη, τόν λόγο θά είχε πιά ο... νεκροθάφτης...

Ο Μικ Μπάουμ-Μπούμ δεν έμεινε δυσαρεστημένος άπό τα αποτελέσματα της μακιαβελικής αυτής έμπνεύσεώς του. Άπό τόν καιρό πού έκαθίμοσε το νέο αυτό νόμο, παρουσιάσθηκαν ενώπιόν του έντεκα ανδρόγυνα ζητώντας το διαζύγιο. Κλεισθήκαν άμέσως φυσικά σ'το κελλί των παντρεμένων. Τα όχτώ άλληλοσκοτώθηκαν και τα τρία ξαναγάπησαν...

Ο Μικ Μπάουμ-Μπούμ έτρεβε τα χέρια του άπό χαρά.

Ένα ώραίο πρωί, ενώ ο σερίφ διάβαζε την έφημερίδα του με τα πόδια άκκομπισμένα σ'το γραφείο του, είδε να όρμούν στο δωμάτιο ένας νέος και μία νεα και να συζητούν μπροστά του μιά... τρυφερώτατη συνομιλία, την όποιαν άσφαλως θα είχαν άρχισει άπό το δρόμο:

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν κάνεις άλλη δουλειά παρά να τρώς τα χρήματα πού κερδίζω έγώ. Σέ βαρέθηκα πιά! Θέλω να χωρίσουμε!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Βαρέθηκα κι έγώ. Άπό τόν πρωί ως το βράδυ, φλερτάρεις μ' όλους τους νέους της πόλεως.

ΕΚΕΙΝΗ: Σ'ος άπαγορεύω να μου μιλάς έτσι, κραιοπατέρα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ά! πειράξεται όταν άκούς τις κομπλιές σου!

ΕΚΕΙΝΗ: Καλλίτερα θα είχα να μου έκοχαν τα δυο πόδια, παρά να μου μιλάς σου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι έγώ θα έδινα τα μισά χρόνια της ζωής μου για να σε χωρίσω!

Και ρίχτηκαν ο ένας κατά του άλλου, με σηκωμένες τις γραβιές. Ο σελου, πού θέλασε να επέμβη για να τους ριφή, δέχθηκε άρκετά γερά χτυπήματα... Ποτέ του δεν είδε πού λυσσασμένα... Ποτέ του δεν είδε πού λυσσασμένα... Ποτέ του δεν είδε πού λυσσασμένα...

Αγαπώντουσαν άπό καιρό, μά οι γονείς των δεν ήθελαν να τους παντρεύουν. Κι έκείνοι άποφάσαν να πηδούν την έρωτική του φωλιά σ'το κελλί των φυλακών, για να πείσουν τους γέροντες να δώσουν τη συγκατάθεσι τους.

Έξωσαν τη μονοανία του σερίφ και παρουσιάσθηκαν ενώπιόν του ως αίτια, στο ανδρόγυνο. Έτσι πείχταν το σκοπό τους και μέσα σ'το συνένοχο ήμπεστες στιγμές της ζωής των...

Ύστερα άπό την περιπέτεια αυτή, οι δυο έρωτευμένοι ήσαν την άδεια των γονέων τους να παντρευθούν. Κι ο σερίφ δεν μπορούσε να συχωρήση τους δυο νέους έπειδή τόν γέλασαν, τους πέ μετ' την τέλεσι τών γάμων, τους εί-

«Εγώ σας έέκλεισα σ'το κελλί των παντρεμένων μόνον για δεκαπέντε μέρες. Παντρεμένοι δηλαδή σ' όλη σας τη ζωή! Καλά να πάτε! Αυτή είνε ή εκδοχή μου έπειδή με περιελάτε. Καλορίζκα και... τίςό έχει ή χαλάρω την ούρα της.

Έκείνοι έπεσαν σ'τα γόνατα του σερίφ: — Έλεος! — Χάρη!

Μά έκείνος ήταν άτεγκτος. Και διάταξε ένα πολίσμα να τους κλείση σ'το κελλί, άφού προηγουμένως του είπε σ'αυτά σ'το αυτί:

— Κίτταξε τί άνάστημα έχουν, για να παραγγείλω δυο φέρετρα. Ώς αύριο το πρωί, θά έχουν σκοτωθή κι οι δυο...

Τα προγνωστικά όμως του σερίφ δεν ήσαν άκριβή. Οι ημέρες και οι νύχτες περνούσαν χωρίς να λάξη χώρνας το άναμεινόμενο δράμα.

Το ανδρόγυνο ήταν κλεισμένο σ'τη φυλάκη άπό όχτώ ημέρες, όταν ο σερίφ δέχθηκε ένα άπονημα την έπισκεψι ενός κτηματία των περιχώρων.

— Έχασα την κόρη μου σερίφ! του είπε ο κτηματίας. Ένα ώραίο κορίτσι δεκαοχτώ έτών, με ξανθά μαλλιά και με μία έληά στο δεξιό μάγουλο... Έξαφανίσθηκε πρό μίας εβδομάδας άπό την πατρίκη σ'την και άπό τότε δεν την ξαναείδα...

Ο σερίφ κατάγραψε το όνομα της νέας στο βιβλίο των άπαλεισθέντων και ύποσχέθηκε σ'όν άπαρηγόρητο πατέρα να κάνει τ' άδύνατα δυνατό για την άνεύρεσι της εξαφανισθείσας.

Την άλλη μέρα, έπισκεφθηκε το σερίφ ένας μυλωνάς και του δήλωσε: — Ο γιός μου ο Άλέκτρος, ένα παλ- ληκρά με μαύρα μαλλιά και μάτια, χυθείς άπό όχτώ ημέρες... Δεν ξέρω πού πήγε και σέ παρακαλώ, σερίφ, να φροντίσεις να μου τόν βρής.

Ο σερίφ κατέγραψε κι αυτόν τόν εξαφανισθέντα στο βιβλίο των άπαλεισθέντων άντικειμένων και διεβεβαίωσε το μυλωνά ότι θά έρευνηση παντού για να βρη το γιό του.

Όταν έφυγε ο μυλωνάς, ο σερίφ άναψε την πίπα του κι έπήγε να κάνει την τακτική του έπισκεψι σ'τις φυλάκες.

Όταν έφτασε μπρος σ'το κελλί των παντρεμένων, πού φιλοξενούσε για την ώρα το άλυσσασμένο ανδρόγυνο, ρώτησε το φύλακα:

— Τι κάνουν τα τρυγονάκια μας; Πότε θά χρησιμοποιήσουμε τα φέρετρα πού παραγγείλαμε;

— Ποτέ, μου φαίνεται! άποκρίθηκε ο φύλακας. Έχουν ήσυχάσει τώρα έντε- λως...

— Μπα πού να πάρη ή όργη! ξεφώνισε ο σερίφ.

Τόν πείραζε το γεγονός ότι είχε άπατηγή σ'τις προβλέψεις του. Έπειδή όμως είχε κατά βάθος καλή καρδιά, χάρηκε με τη σκέψι ότι το ανδρόγυνο είχε μονοιάσει. Και είπε χαμογελώντας σ'το φύλακα:

— Άνοιξε την πόρτα! Θέλω να τους καθημερίσω...

Όταν άνοιξε ή πόρτα ένα θελκτικόν θέσμα παρουσιάσθηκε μπρος σ'τα μάτια του σερίφ.

Είσε το νέο και τη νέα ν' ανταλλάσσουν ένα άπό έκείνα τα φίλια, τα όποια είχε άπαγορεύσει άλλοτε ή άμερικανική άστυνομία, λόγω της σκανδαλώδους διαρρέσεως των.

Τα συγχάρηται σου! φώναξε. Έξαφνα όμως χλωμάσε. Είσε σ'το δεξί μάγουλο της νεας — της ξανθής νεας — μία μαύρη έληα. Κι όταν έπρόσεξε καλλίτερα και τόν νέο, είσε ότι είχε μαύρα μαλλιά και μάτια...

Χίλια κεραυνά! κραύγασε ο σερίφ. Έσείς λοιπόν είσαστε οι δυο χαμένοι, πού σ'ς γυρεύουν οι γονείς σας; Οί δυο άπευμέντοι άναγκάσθηκαν τότε να τ'ο έξομολογούσθον όλη την αλήθεια.

Τα γονέων τους άπό καιρό, μά οι γονείς των δεν ήθελαν να τους παντρεύουν. Κι έκείνοι άποφάσαν να πηδούν την έρωτική του φωλιά σ'το κελλί των φυλακών, για να πείσουν τους γέροντες να δώσουν τη συγκατάθεσι τους.

Έξωσαν τη μονοανία του σερίφ και παρουσιάσθηκαν ενώπιόν του ως αίτια, στο ανδρόγυνο. Έτσι πείχταν το σκοπό τους και μέσα σ'το συνένοχο ήμπεστες στιγμές της ζωής των...

Ύστερα άπό την περιπέτεια αυτή, οι δυο έρωτευμένοι ήσαν την άδεια των γονέων τους να παντρευθούν. Κι ο σερίφ δεν μπορούσε να συχωρήση τους δυο νέους έπειδή τόν γέλασαν, τους πέ μετ' την τέλεσι τών γάμων, τους εί-

«Εγώ σας έέκλεισα σ'το κελλί των παντρεμένων μόνον για δεκαπέντε μέρες. Παντρεμένοι δηλαδή σ' όλη σας τη ζωή! Καλά να πάτε! Αυτή είνε ή εκδοχή μου έπειδή με περιελάτε. Καλορίζκα και... τίςό έχει ή χαλάρω την ούρα της.

Έκείνοι έπεσαν σ'τα γόνατα του σερίφ: — Έλεος! — Χάρη!

Μά έκείνος ήταν άτεγκτος. Και διάταξε ένα πολίσμα να τους κλείση σ'το κελλί, άφού προηγουμένως του είπε σ'αυτά σ'το αυτί:

— Κίτταξε τί άνάστημα έχουν, για να παραγγείλω δυο φέρετρα. Ώς αύριο το πρωί, θά έχουν σκοτωθή κι οι δυο...

Τα προγνωστικά όμως του σερίφ δεν ήσαν άκριβή. Οι ημέρες και οι νύχτες περνούσαν χωρίς να λάξη χώρνας το άναμεινόμενο δράμα.

Το ανδρόγυνο ήταν κλεισμένο σ'τη φυλάκη άπό όχτώ ημέρες, όταν ο σερίφ δέχθηκε ένα άπονημα την έπισκεψι ενός κτηματία των περιχώρων.

— Έχασα την κόρη μου σερίφ! του είπε ο κτηματίας. Ένα ώραίο κορίτσι δεκαοχτώ έτών, με ξανθά μαλλιά και με μία έληά στο δεξιό μάγουλο... Έξαφανίσθηκε πρό μίας εβδομάδας άπό την πατρίκη σ'την και άπό τότε δεν την ξαναείδα...

Ο σερίφ κατάγραψε κι αυτόν τόν εξαφανισθέντα στο βιβλίο των άπαλεισθέντων άντικειμένων και διεβεβαίωσε το μυλωνά ότι θά έρευνηση παντού για να βρη το γιό του.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ

Πολύ άργά

Τη στιγμή πού έμπαινε σ'την πόρτα ή κ. Άντιγόνη Σενιδη την προπάντης ή υπηρέτριά της: — Κυρία! Κυρία! Ένα γράμμα!... της φώναζε.

Άπό το καιρό πού ο άνδρας της είχε αυτοκτονήσει προτιμώντας το θάνατο άπό τήν ατιμία της κρεωκόπης, ή κ. Άντιγόνη άποσύρθηκε άπό τήν έπαρχιακή πόλη και ζούσε ολιονάχο με τήν υπηρέτριά της σ' ένα άπομένο χωριό. Ποτέ δεν είχε λάβει γράμμα, γιατί δεν είχε κανένα να της γράψη.

Πότε ώστόσο το γράμμα, τού όποιου ο χαρακτήρας της ήταν άγνωστός και πήγε σ'τη κάμαρα της τ' άνοιξε και διάβασε:

«Κυρία, ο γιός σας είνε άρρωστος βαρεία και θεωρώ κ'έχον μου να σας είπωσέ πού. Άν θέλετε να τόν όπτε σπεύσετε για να μη φθάσει όταν θά είνε άργά, ΜΑΡΙΑ!»

Η κ. Άντιγόνη ψιθύρισε: — Άρρωστος!... Ο Γιάννης άρρωστος βαρεία!...

Τα μάτια της δάλυναν, τα γόνατα της λυγίσαν. Σέ λίγο φώνασε την υπηρέτριά της και της είπε: — Γρήγορα, Μαρία! Έστράσε μου τη βαλίτσα μου... Σεύγω άμέσως για τήν Άθήνα...

Ο Γιάννης ο γιός της Άντιγόνης ήταν είκοσιδυο χρόνων όταν ο πατέρας του αυτοκτόνησε. Λίγους μήνες πριν είχε συναντήσει μία ώραία νέα, τη Μαρία πού έρχόταν σ' ένα κατάστημα ραπτικής. Ένας έρως είχε ένώσει τους δυο νέους. Κι ύστερ' άπό λίγο καιρό γεννήθηκε ένα παιδί πού συμπλήρωσε την ευτυχία τους. Τακτικά όμως ο Γιάννης έδωπε τη Μαρία λυπημένη και δεν άργησε να καταλάβη τήν αίτια της λύπης της. Και μία μέρα της ανήγγειλε τήν άπόφασί του να παντρευτούν.

Την ίδια μέρα ο Γιάννης έκανε γνωστή σ'τη μητέρα του τήν άπόφασί του. Η κ. Άντιγόνη του έφερε αντίρρησης.

— Σ'ος όμολογώ, μαμά, ότι δεν καταλαβαίνω γιατί μου φέρνεις εμπόδια σ'την ευτυχία μου, της είπε ο Γιάννης. Είνε φτωχή ή νέα και άπλη εργάτρια, μά είνε τήρια και καλή. Επί πλέον έχουμε κι ένα παιδί και πρέπει να δώσω το όνομά μου σ'τη Μαρία και σ'το παιδί μου...

— Κι αν ένώ ή μητέρα σου δεν δώσω τη συγκατάθεσι μου, να πόρπη μία τιποτένια;

— Μαμά, είσαι άδική!

— Άδικη, έ; Ε, λοιπόν άφού το θέλεις έτσι, σέ σβύνω κι' άπό τη σκέψι μου κι' άπό τη καρδιά μου. Δεν έχεις πια μητέρα, όπως κι' έγώ δεν έχω πια παιδί.

Πέρασαν όχτώ χρόνια και ή κ. Άντιγόνη έβρινε πιστή σ'το λόγο της. Δεν είχε ξαναοίδη το γιό της.

Η πόρτα τού άθηναίου μικροσπίτου χτύπησε και μία νέα γυναίκα παρουσιάσθηκε.

— Ο κ. Γιάννης Σενιδής;

— Ναι... Καί σεις;

— Η γυναίκα του.

Η γυναίκα προσοννμια της Μαρίας έκανε απ' τη πρώτη στιγμή καλή εντύπωσι σ'τη κ. Άντιγόνη.

— Ελάτε, κυρία, είπε ή Μαρία. Θά ευχαριστήθην πολύ να σας όπ.

Σέ λίγα λεπτά ή Μαρία βγήκε να πάη σ'το φαρμακείο και ή κ. Άντιγόνη έβρινε μόνη με το γιό της.

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΔΗΜΙΟΣ

Οι Έγκοι στην Νιγηρία είναι πρόσωπα σεβάστα με απεριόριστη δύναμη κι' εξουσία. Αντιπροσωπεύουν τις ψυχές των νεκρών και τ' ανώτερα πνεύματα. Είναι οι Ιερείς των Νέγκρον κι' απόλυτοι κύριοι στην περιφέρεια εκείνη. Πολύς φόρος όμως κάνουν κατάχρησι της δυνάμεώς τους και τα Ιερατικά τους καθήκοντα τους χρησιμεύουν ως μέσον πλουτισμού εις βάρος των δεισδαιμονίων μαυρών.

Πρό τριάντα χρόνων σ' ένα χωριό της Νιγηρίας που κατοικούσε η φυλή των Έγκοι, κρη Έγκοι εξέσκησε κάποιος Άντεογιέ, πάμπλουτος μαφρός, περασμένος στα χρόνια αρκετά, με άκμας και θαλάσρι. Είχε μια μεγάλη καλύβα στην οποία ζούσαν πολλά παιδιά του, πολλές γυναίκες του και πολλοί σκλάβοι του.

Η αλήθεια ήταν ότι διέφερε πολύ από τους Έγκοι των άλλων φυλών. Δεν ήταν ψεύτης, ούτε άσυνειδητος. Ποτέ δεν χρησιμοποίησε τη δύναμή του για κακούς σκοπούς, και γι' αυτό όλοι τον σεβάσαν και τον αγαπούσαν. Είχε όμως και τους εχθρούς του ο Άντεογιέ. Μά οί αντίζηλοι του αυτοί άν και επαφθαλμιούσαν τη θέσι του, δεν τολμούσαν να τον βλάψουν, γιατί ήξεραν ότι οι φίλοι του θα τους έκαναν να μετανοήσουν πικρά...

Οι Έγκοι έκτελλον ακόμα και καθήκοντα δημίου. Κάθε άποκεφαλίσμος γίνεται με μεγάλην επισημότητα γιατί στο μέρη εκείνα επικρατεί η πρόληψις ότι το χυνόμενον αίμα εξογνίζει πολλά σφάλματα των

ζωντανών.

Μια μέρα ο Έγκοις - Άντεογιέ είδοποιήθηκε απ' το Σουλτάνο Άλαφι ότι την άλλη μέρα στην πλατεία του χωριού θα του παρέδιναν μία καταδίκη για να την άποκεφαλίσω. Η γυναίκα αυτή άνηκε στο χαρέμι του Σουλτάνου, ο οποίος την καταδίκασε σε θάνατο, επειδή υπέπεσε σε κάποιο πολύ βαρύ παράπτωμα. Πραγματικά, την άοριμένη ώρα ο Άντεογιέ βρισκόταν στην κεντρική πλατεία. Φορούσε τη μεγάλη στολή του και στο χέρι του κρατούσε την τρομερή σπάθα, με την οποία θα έκοβε το κεφάλι της γυναίκας...

Είχαν μαζευτεί από παντού άνδρες, γυναίκες και παιδιά για να παρακολουθήσουν το τρομερό θέαμα. Ήσαν ευχαριστημένοι μάλιστα που τους δινόταν η ευκαιρία να έλαφροθούν από πολλά άνοήματα με το αίμα που θα χύνεται. Είχαν σχηματίσει κύκλο γύρω απ' το δημό, ο οποίος στεκόταν σεσοδώς περιμένοντας να του φέρουν το θύμα. Τη στιγμή εκείνη άορίστα θλιβερά προσάθημα έπείξαν την ψυχή του. Ήταν άνισυγχο. Κάτι του έλεγε μέσα του πως θα τον εύρισκε μεγάλη συμφορά.

Ναί, ο Άντεογιέ θυμόταν πως τον περασμένο χρόνο, άν και ήταν γέρος πειά, είχε έρωτευθεί με πάθος τη Σοφά, μία πολύ όμορφη νέα, κόρη ενός σκλάβου του... Και θα την έκανε γυναίκα του. Την πρόσεαν όμως και οι άνδρες που του Σουλτάνου Άλαφι, την έλεγαν απ' τον πατέρα

Πώς γιορτάζεται το Πάσχα άλλου

Στην Ουαλία πιστεύουν πολύ στις νεράιδες. Οι όμορφες νεράιδες λοιπόν έχουν αναβόησοί επίδροι οι και δύναμη την ημέρα του Πάσχα, ενώ η δύναμη των κακών νεράιδων, έκμηδενίζεται από την ευγενετική επίδραση της Αναστάσεως του Σωτήρος. Επίσης σ' όλα τα χωριά της Ουαλλίας, την παραμονή του Πάσχα, άνθων μινάλες φωτιές κατά τις δέκα τη νύχτα. Κάθε οικογένεια άνθβει τη δική της φωτιά στην αυλή της, μαζεύοντας όλοι γύρω και την παρακολουθούν. Πιστεύουν ότι οι φωτιές αυτές, προλέγουν το μέλλον της οικογένειας. Κιττάζουν π.χ. άν η φωτιά και η εύκολα η δύσκολα, άν γνάξη καπνός η όχι, άν και άργα η γρήγορα και άλλων με τις παρατηρήσεις τους αυτές κρίνουν πως θα παρ η χρονία για την αοογένεια.

Στην Ιρλανδία ένα από τα χαρακτηριστικότερα έθιμα της γιορτής του Πάσχα, μεταξυ του άγροτικού χιτώνου. Σε ώριμενη ώρα και ποτα, όλα τα άνύπαντα που θα νικήσει παίρνει για θραείο, έα βρύου!... Έκείνη Ιρλανδία κεντημένο πλούσια και στολισμένο με τα ζωτικά κορδέλλες.

Στη Νότιο Ιταλία, π.χ. στη Καλαβρία οι γυναίκες διαγωνίζονται ποιά θα φέρη περισσότερο... λουκανικά Πάσχα, μοιάζουν πολύ με τα δικα μας. Οι από αίων νηρύσουν έστω και λίγο παραλλαγμένη την γλώσσα τους πρόπτα.

Στη Μάλτα πάλι, έχουν σε καλό, να πιάνουν ένα φάρι από τη θάλασσα την ημέρα του Πάσχα. Γιατί μετά την έκκλησία όλοι οι Μάλτεςοι κατεβαίνουν με καλαμίδες και ριχτές στην ακροθαλασσία. Έκείνος που θα πιήσει το μεγαλύτερο και ακριβότερο φάρι θα είναι ο ευτυχής της χρονιάς. Είναι ύποχωρήμενος να πάρη στην έκκλησία ν' άνήψη μία λουπάδα και να προσκυνήσει. Οι δε συγκωριανοί του, τον παίρνουν και τον φιλούν στα στήνια τους.

της και την έκλεισαν στο χαρέμι του κυρίου των με όλες τις άλλες γυναίκες μαζί. Άραγε ποιά να ήταν η γυναίκα που θ' άποκεφαλίζε; Νά ήταν η Σοφά;

Άξαφνα άκούστηκαν ψίθυροι. Μία συνοδεία φάνηκε στην άκρη του δρόμου. Έφεναν τη μελοθάνατη... Περπατού σε σιγά-σιγά με τα χέρια δεμένα πίσω της. Άπ' τις γραμμές του σώματός της που διεγράφαντο κάτω απ' τον πέπλο της μπορούσε να μαντέψει κανείς ότι ήταν νέα και άοια.

Νέα πλήθη περιέγυαν έφταναν διαρκώς. Οι πιο ηλικιωμένοι μάλιστα μιλούσαν στους νεώτερους με θαυμασμό για την δεξιοτεχνία του Άντεογιέ ως άποκεφαλιστή. Κανείς όμως δεν μπορούσε να του παραόγη στην δύναμη και την ταχύτητα, έτόνιζαν. Ο Άντεογιέ ήταν έακοντος. Ο σουλτάνος του Σουδάν έπανελημμένος τον ζήτησε για δημό στην ύπηρεσία του.

Η συνοδεία είχε φτάσει πια στο κέντρο της πλατείας. Οι εύνοχοι έσπρωξαν τη μελλοθάνατη κοντά στο δημό κι' έκαναν κατόπιν έναν κύκλο γύρω...

Η δυστυχισμένη γυναίκα έκλειγε κάτω από τον πέπλο της. Μέσα όμως στο θούρο που έκαναν τα τύμπανα «ταμ-τάμ» κι' οι σάλπιγγες, ο Άντεογιέ άκουσε τη φωνή του θύματος. Κι' άντηρήσε... Ο κόσμος που παρακολουθούσε κάθε του κίνηση κατάλαβε πως ο τόσο Ικανός δημίας δειλίσε έαφνικά.

Άς έχουμε το νου μας! φώναξαν οι έχθροι του. Ο Άντεογιέ φοβάται σήμερα... Τα προσληπτικά αυτά λόγια έκαναν τον Άντεογιέ να έαυαθή την ψυχραιμία του. Πληγή στο μελοθάνατη που ήταν γονατισμένη μπροστά του και της τράβηξε τον πέπλο. Άλλοιμονο!... Άναγνώρισε την πολυαγαπημένη του Σοφά! Τα προσάθημά του βήλκαν άληθινα.

Κι' εκείνη τον είχε άναγνώρισει! Και τον κτύπησε κλαίγοντας... Ο δημίας δεν ήξερε τί να κάνει. Το χέρι του δεν είχε τη δύναμη να σηκώσει το τρομερό γυνό σπαθί του... Οι παριστάμενοι δεν μπορούσαν να εξηγήσουν την ταραχή του γέρου δημίου... Τι του συνέβαινε;

Δειλές άποδοκιμασίες άκούσθηκαν που μεταβλήθηκαν σε λίγο σε γιουχαίσματα. Το εξαγριωμένο πλήθος παρακινούσε το δημό να ύψωση το σπαθί. Οι φωνές αυτές μέθυσαν τον Άντεογιέ. Και, μηχανικά, χωρίς να ξέρη τί κάνει, σηκώσε τη σπάθα του και την άφησε να πέση βαρείά!... Ένα κεφάλι κυλήθηκε στην κοκκινισμένη άμμο... Με την ίδια μηχανική κίνηση ο Άντεογιέ σηκώσε το κεφάλι ψηλά από το ένα αυτί για να το δείξη στον κόσμο. Τότε έπρεπε να πιή, σύμφωνα με τα έθιμα του τόπου, το αίμα που έσταξε από το κορμμένο κεφάλι... Άλλά ο Άντεογιέ δεν είχε τη δύναμη να το κάνει αυτό. Ήταν κάτι άνότρο των δυνάμεων του...

Και σωριάστηκε σαν να τον χτύπησε άστροπελέκι πάνω στην άμμο, στην οποία το αίμα της Σοφά είχε σχηματίσει ένα μικρό τέλμα.

Δεν ήπια αίμα! Δεν ήπια πλάσμα! Ιεροσυλία! Πρέπει να μέσω κι' αυτός! φώναξαν άμεσώς οι έχθροι που κόνοντας να όρμησουν άναγνισαν τον άνδρα που όμως του Άντεογιέ ήταν εκεί. Και έπι μία ώρα πάλι τρομερή συγκρούση έγινε ποκεφαλισμένη και του δημό που παραπορόβθηκαν στο κομματισσθήκαν από τα πατήματα...

Ανατολίτικο Χιόκμορ

Η τιμωρία του χρυσοχόου

Μπροστά στον πανίσχυρο Χαλίφη των Άράβων στέκεται άγανακτισμένη η πεντάμορφη εύνοουμένη συζυγος του και με άακρυσ θυμού οτά μάτια της, φωνάζει:

— Ζητώ δικαιοσύνη, άφέντη κι' άγαπημένο μου!... Ο χρυσοχόος της Αυλής τόλμυσε ο άυθαδέστατος να με άπατήση. — Τί σου λέω, φως των ματιών μου; — Τούδωρα ούδ διαμάντια κι' ατόφοι χρυσάφι να μου φτιάξω ένα δακτυλίδι... Κι' αυτός ο τζαναμπέτης όχι μονάχα τόλμυσε να νοθέη το χρυσάφι, άλλα έβαλε οτό δακτυλίδι ούδ ψευτικά διαμάντια!

— Και ποιά τιμωρία κρίνεις Ικανή να εξιλέωσι το σφάλμα του; Έαυαρώτησε ο Χαλίφης.

— Το θάνατο!... Μονάχα ο θάνατος του αείζει... Να τον σπαράξη το λιοντάρι του ίπποδρομίου άμέσως! Έαφώνιζει άγρια η πανέμορφη εύνοουμένη.

— Αυτή είναι η άπόφασί σου, ωραίο μου τριαντάφυλλο;

— Ναί, καλέ μου και δικαίε άφέντη.

Ο Χαλίφης δεν βιάστηκε.

— Μήπως είναι βωρεά λιγάκι αυτή η έαοχητή ποιήν άγάπη μου; ρωτάει.

— Όχι, όχι. Σκέφθηκα καλά... Να τον σπαράξη το λιοντάρι, τον άρειο. Γεννηθήτω το θέλημα σου τότε, άφου έπιμένω! Λέει ο Χαλίφης. Άύριο το πρωί θα γίνη η έκτέλεσί του, στην οποία μάλιστα θα παροατούμε κι' έμεις, για να Ικανοποιηής καλύτερα!

— Ευχαριστώ, άφέντη μου και λατρεύω! μου! άποκρίνεται κατενθουσιασμένη η εύνοουμένη.

Την άλλη μέρα το πρωί, κλωμή λιγάκι η ώραία εύνοουμένη, ταραγμένη λυσιστικά, με μη θέλοντας να όμολογήση τη μετανάστα της, κάθεται πλάι στον κρατάο Χαλίφη οτό ίπποδρομίο. Το πλήθος συλλομνίζει το τσίρκο, περιεργό να παρακολουθήση την τρομερή τιμωρία του κλέφτη.

Σβήνουνται οι καρδιές και χτυπούν με συμπόνοια. Τον κακορίζικο το χρυσοχόο, τί φοδερή τιμωρία τον περιμένει!

Θούρος, φώνας και προσάθημα άντιπουν έξαφνα. Ένα βούκινο σημαίνει. Τι τρέχει; Έφεναν οτό τσίρκο τον καπδόκο. Ο άμοιρος χρυσοχόος μόλις στέκει στα πόδια του. Τρέμει συγκρομς. Λέει καί θα σωριαστή κάτω από σπινθηρ άσπινής.

Το πλήθος όωπνίζει. Τρομερή, καταθλιπτική βουβήαρά άπλώνεται γύρω. Μερικοί φύλλακες όδνουν, άέρνουν μάλλον το μελοθάνατο και τον ρχκουν γονατιστό στη μέση του τσίρκου. Είναι άποκριτήριο ο φωτός απ' την τρομάρα του. Θαρρείς πως θα του βγη η ψυχή, πνιν ριχτή το λιοντάρι να τον κατασπαράξη.

Έφθασε η κρίσιμη, η τελευταία στιγμή. Ο Χαλίφης κάνει ένα νόημα. Η πόρτα του θηροτροφείου άνοιγει. Όλοι άναώνουν. Ο χρυσοχόος άγκομαχεί. Μα τί συμβαίνει; Άπό την πόρτα του θηροτροφείου άντ' για το λιοντάρι το πεινασμένο και τρομερό, έεπροβάλλει οτό στίβο ένα εύκο άθωο άκακο άρνακι, που πλησιάζει τον καπδόκο και του γλύφει τα χέρια.

Ο κόσμος άνασάίνει άνακουφισμένος. Ο χρυσοχόος κλαίει άπ' τη συγκίνηση. Η εύνοουμένη γονατίζει και καταφίλει τα χέρια του κρατάο Χαλίφη, κι' άπειρες έπνευμικές συγκλονίζουν το ίπποδρομίο.

— Σ' εύχαριστώ, άγαπημένο μου! Ψιθυρίζει η εύνοουμένη στον Χαλίφη νεμάτη συγκίνηση. Με λύτρωσες από μία τρομερή άγωνία.

— Άπάτη άντ' άπάτης, άγαπητή μου! άπανταί με άναθό χαμόγελο ο Χαλίφης. Σε γέλασε; Τον γέλασε κι' έμεις. Έκεί που περιμενε λιοντάρι, το στείλαμε του άθλιου ένα άρνάκι... Δικαία τιμωρία, έ; Θα πάγη η ψυχή του στην Κόλασι!

Η ώραία εύνοουμένη δεν άπαντά. Σκύβει μόνον και έαυαφίλει η εύγνωμόνη το χέρι του θνατού, με σποφού και καλοκάναθου κυρίου της και του ψιθυρίζει πάλι:

— Ευχαριστώ!... Σ' εύχαριστώ, άφέντη μου!

Η ΦΡΙΝΤΑ ΕΚΑΝΕ ΛΑΘΟΣ

Η Φρίντα Μπέλς έφριξε ένα λοξό βλέμμα στα έπισκεπτήρια που βρισκονταν πάνω στις βαλίτσες των συνταξιδιωτών της.

— Ριθιέρ... Λαβίλ... ψιθύρισε. Τα δονάμια τους ασφαλώς θα είνε ψεύτικα. Διεύθυνσις δεν ύπάρχει γραμμένη επάνω. Φαίνεται πως δεν θέλουν να έκτεθούν.

Κι' η Φρίντα έβγαλε μόνη της το συμπέρασμα βλέποντας το Λαβίλ να φαίνεται πιο ταραγμένος, όσο το τραίνο πλησίαζε στα σύνορα.

«Έσσι, φιλαράκο, θα ήθελες να είχες περάσει στα σύνορα, σκέφθηκε. Μα ο άλλος, ο άστυνομικός σε κατασκοπεύει διαρκώς. Θα είχε πηδήσει πάνω σου, άν δεν κρατούσες τόσο επίμονα το χέρι μέσα στη τσέπη σου... Δεν έχεις βέβαια όρεξη να σου περάση τις χειροπέδες κι' έχεις έτοιμο το πιστόλι σου. Κι' έτσι αυτός ο Ριθιέρ, θα περιμένη την άστυνομία του τελευνίου να τον βοηθήση. Κακόμοιρε Λαβίλ, θα κατονόησις να τους γλυτώσης;...»

Η Φρίντα, διεθνης τυχοδιώκτρια, έκαυχότο ότι με την πρώτη ματιά άναγνώριζε τους άστυνομικούς, όσως και τους συναδέλφους της. Κάθε άλλος στη θέσι του θα μπορούσε να διαστρώ μεταξυ του Λαβίλ και του Ριθιέρ, των όποιων η συμπεριφορά ήταν σχεδόν ίδια. Ο Λαβίλ όμως που ήταν νέος και συμπαιχνιστικός φαίνονταν πολύ νευρικός, ενώ αντίθετως ο Ριθιέρ διατηρούσε μία άπαθεία καταπληκτική.

«Αυτός ο Ριθιέρ είνε μία παμπόνηρη άλεπο! σκέφθηκε η Φρίντα. Τον καυμένο τον Λαβίλ!...»

Αισθανόταν για τον Λαβίλ όικτο, αλλά και συμπάθεια. Μπορούσε ποτέ να διαστρώ μεταξυ του άστυνομικού και του λωποδύτη; Όχι, βέβαια. Πλησίασε λοιπόν τον Λαβίλ και του ψιθύρισε με τρόπο, κόνοντας πως κτυπάει έξω από το παρδάουρο του τραίνου:

— Αυτός ο καλός άνθρωπος που κάθεται εκεί φαίνεται π' ενδιαφέρεται πολύ για σάς...

— Τι φαντάζεσθε; ρώτησε σιγά ο Λαβίλ.

— Πολλά πράγματα... Γιατί χαιδέετε το πιστόλι σας μέσα στη τσέπη σας; Ήσυχάζε δεν είμαι της γαλλικής άστυνομίας. Τη δουλειά αυτή την έχω άφήσει οτό όποκελιμενο αυτό που σάς παρακολουθεί... Βρίσκεται πολλήν ώρα κοντά σας;

— Άφ' ότου φύγαμε απ' το Παρίσι. — Τί περιμένει για να σάς πιάση; — Περιμένει να τον άφήσω να με πιάση. Και η Ιστορία αυτή πρέπει να τελειώνη τρην φτάσουμε στα σύνορα.

— Σε είκοσι λεπτά θα βρισκόμαστε εκεί.

— Και τότε ακριβώς θα δοή η μάχη.

— Έκτό; άν...

— Τί θέλετε να πητε;

— Έκτός άν τα καταφέρω και του πάρω τα όπλα του. Βλέπετε πως φουσκώνει το σασκάκι του οτό στήθος;

— Τί έχει εκεί; Μήπως το ένταλμα της συλλήψεώς σας;

— Ακριβώς... Είνε δύσκολο δυστυχώς να το πάρη κανείς.

— Όχι θα και τόσο δύσκολο, ψιθύρισε χαμογελώντας εκείνη. Δεν έχετε άκούσει ποτέ να μιλούν για τη Φρίντα Μπέλς;

— Ποτέ, άπάντησε ο Λαβίλ.

— Είμαι, έρετε, άσος στη δουλειά μου. Θα σάς δώσω τώρα την άπόδειξι του ταλέντου μου!

Προχώρησε άμέσως προς την άκρη του διαδρόμου. Φτάνοντας κοντά οτό Ριθιέρ προσποίηθηκε πως έχασε την έσορροπία της κι' άρπάχτηκε από το σασκάκι του για να συγκρατηθή.

— Με συγχωρείτε... το έλε άμέσως κατόπι.

Και τράβηξε προς το διαμέρισμα της τουαλέτας. Έπειτα από λίγο έαυαφίληκε, πλησίασε τον Λαβίλ και του ψιθύρισε:

— Πάρτε το... και πετάξτε το σείς έξω. Έτσι δεν έάχετε κανένα φόβο

γιατί χωρίς ένταλμα δεν μπορεί να σάς πιάση ο αντίπαλός σας.

— Είνε περιττόν... άπάντησε ο Λαβίλ. Κιττάξε εκεί...

Ο Ριθιέρ κίτταξε άξαφνα το ρολόι του, άνοιξε τη βαλίτσα του, έβγαλε άπό κεί κάτι και το πέταξε οτό διαδρόμο. Μία έκρηξη άκούστηκε συνοδευομένη από ένα σύννεφο καπνού.

Άνάμεσα στις φωνές άντήχησε ο κώδων του κινδύνου και το τραίνο σταμάτησε.

«Όταν ο καπνός διαλύθηκε η Φρίντα είδε πως ο Ριθιέρ είχε έξαφανισθή. — Πήδησε κάτω! έλεε καταπληκτικά οτό Λαβίλ, που άκτινοβόλουσε από χαρά. Μά γιατί;

— Γιατί ήταν κι' αυτό οτό πρόγραμμά του, άπάντησε εκείνος. Πλησίασε στα σύνορα και δεν είχε αντίληψη πως οτό άδείασσε τη τσέπη. Ευτυχώς, χωρίς σε σάς, κατάρθωσα, χωρίς να χυθή αίμα να το πάρω αυτό έδώ...

Και έβγαλε το μικρό δέμα που του είχε δώσει η Φρίντα.

— Μα τί είν' αυτό; ρώτησε άνήσυχη εκείνη. Δεν είνε το πορτοφόλι του, τά χαρτιά του;

Ο Λαβίλ τοποθετώντας με προσοχή μέσα στη βαλίτσα του το δέμα, έλεπε στην καταπληκτική Φρίντα:

— Είνε ένα κλειμένο μαργαριταρένιο κολλιέ μεγάλης αξίας. Το βούτηξε από ένα κατάστημα και ήθελε να περάση στα σύνορα. Έγώ είχα έντολη να το πάρω, άλλα ήξερα ότι είχα να κάνω μ' ένα όποκελιμενο που δεν θα διατάζε να με σκοτώση εν τολμούμε να τον πλησιάσω... Τα είχα προλάβει όλα. Χωρίς τη βοήθειά σας, θ' άπέτυχα. Έπασσε άσυναγκώνιστη οτό να ψάχνετε τις έξενες τσέπες, δεσπονίς Φρίντα Μπέλς. Δεν θα έχασω το δόμια σας... Μοδ έπιτρέπεται να σάς παρουσιάσωδ. Είμαι ο άστυνομικός έπιθεωρητής Λαβίλ.

Η Φρίντα είχε μείνει σαν άπολιθωμένη.

— Όστε σήμερα δούλεψα για την άστυνομία; φώναξε. Ώραία με τυλίξατε!... Βλέποντας έσας και τον Διθιέρ δεν είχα κανένα διαταγμό, ότι εκείνος ήταν ο άστυνομικός!

— Μη θυμάνε, άγαπητή Φρίντα. Σκεφθήτε τά μούτρα του Ριθιέρ, όταν αντίληψη ότι η τσέπη του είνε άδειανή... Θα νομίσω ότι καθώς πηδούσε από το τραίνο, τούπεσε το δέμα και θα ψάφη άδικώς να το βρή, όστε η άστυνομία δεν θα προλάβη να τον πιάση.

«Ποτέ όμως δεν θα όποτησθί τη ρόλο παίξετε σείς σ' όλη την όπόθεσι... Σας όρκίζομαι ότι δεν θ' άναφέρω σε κανένα τίποτε...»

— Όύτε κι' έγώ βέβαια θα καυχήθω για το κατάρθωμά μου, μωρουήρισε η Φρίντα άναστενάζοντας.

Βλέποντας όμως ότι ο Λαβίλ ήταν άστυνομικός συμπαιχνιστικός και νέος εύγενικός του χαμογέλασε. Και δινόνας του το χέρι της του ψιθύρισε:

— Μπα! Δεν πειράζει άν την έπαθα μία φορά!... Άλλοτε θα είμαι τυχερώτερη!...

X. ΜΑΓΚΟΓΚ

Τον έσωσε ούδ φορές

Πρό 50 έτών περίπου, ένα άγόρι απ' τη Σκωτία, που είχε έπιασε μία μικρή λιμνη, έαφνικά έπαθε «κράμπι», και θα πνιγόταν άν δεν τον έσωσε ένα χωρσάτοπουλο που δούλεε εκεί κοντά.

Λίγα χρόνια άργότερα, οι γονείς του μικρού Λονδρέζου βοήθησαν το γενναίο χωρσιόπουλο να οπουδάση Ιατρική, όπως όνειρευόταν. Το παιδί λοιπόν αυτό έγινε ένας περίφημος γιατρός, ο Άλεξάντερ Φλέμινγκ, και οτό 1928 έέρισε μία άνακάλυψη προωρημένη να σώση εκατομμύρια ανθρώδη την «Πενικιλίνη», το περίφημο αυτό φάρμακο κατά των μικροβίων μολυνσεων. Το 1943, ο Λονδρέζος φίλος και ύποστηρικτής του έκρυσ άπ' την Άγγλια.

Η κατάρτα Φλέμινγκ το έστειλε άεροπορικώς όποιο τόν έσωσε σε λίγες ώρες. Ήταν η δεύτερη φορά που του γλύτωνε τη ζωή. Έρετε τώρα ποιά η πουργός της Άγγλιας Ούνιτσον Τωφρσίλ.

Η ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΙΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Στο προηγούμενο σημείωμα σάς έγραφα για την μέθοδο της ηλεκτροπληξίας δ' ά βραχύνει διαθερμικών κυμάτων που η πρόσδος της Ιατρικής Έπιστήμης έτέλειοποίησε για την όριστική καταστροφή των περιττών τριχών.

Τα νέα αυτά είδικά μηχανήματα που τελειοποιήθηκαν τελευταίως, παρουσιάζουν πολλά πλεονεκτήματα ως προς την θεραπεία της υπερτριχώσεως, έναντι των παλαιών εκείνων της ηλεκτροκλώσεως ή των έναλλασσομένων ρευμάτων ύψηλης έντάσεως.

Ίδιως η μέθοδος της ηλεκτροκλώσεως, δία της οποίας καταστρέφεται η θηλή (μήτρα) της τριχός διά χημικής επώρσεως, είνε μέθοδος άσυνεχη, βραδεία κατά την έφαρμογήν και έκνευριστική, ως έκ το άυσαρέστον φάρμακο συναισθηδώνους (τρεμούλα) που προκαλεί. Ός έκ τούτου η μέθοδος αυτή άπαιτεί μεγάλη ύπομνην έκ μερους της πασχούσας.

Επίσης με την μέθοδο αυτή παραμένουν επί μακρόν, πολλές φορές δε και μόνιμες, λόγω της παραγωγής κατά την έκτέλεσιν, ύποθερμικών ηλεκτρικών σπινθήρων, όρατα ίσκη και σπινθήκια (κάπαλα). Ένώ η σήμερον έφαρμοζομένη για την όριστική καταστροφή των περιττών τριχών η άθερμική μέθοδος των βραχένων κυμάτων ως παρουσιάζουσα άπειρα πλεονεκτήματα τόσο κατά την έφαρμογήν της όσο και για τά ριζικά και άπο άσπληκτικής εμφάνισως άριστά άποτελέσματα π.χ. έξέσθρυνος πλέον τας παλαιάς μεθόδους και ίδιως της ηλεκτροκλώσεως που έφαρμόζουν μόνον μερικά ίνστιτούτα καλλονής, διευθυνόμενα όχι από γιατρούς.

Τα πλεονεκτήματα της μεθόδου των βραχένων κυμάτων είνε α) έλλειψς κάθε πόνου ή του φαρδικού συναίσθηματος. Η άσθενής δεν αισθάνεται άπολύτως τίποτε κατά την άποφύλωση, πλην ενός μηδανίου συναίσθηματος έλαφράς τοπικής θερμότητας. Και τούτο γιατί με την μέθοδο αυτή δεν παράγονται σπινθήρες ύποθερμικός, οι όποιοι προέγουν πόνο και άφρίνον συλές. β) Τεαίεια έφαρμογή και συνεπώς η άποφύλωση επιτυγχάνεται δία μικρότερο άρθμου έπισκέψεων δεδομένου ότι ένας έμπερος Ιατρός με την μέθοδο αυτή κατορθώνει να άφαιρέση μέσα σε μισή ώρα 250 έως 300 τριχές του σώματος και 100 έως 150 τριχές του προσώπου. γ) Η καταστροφή της τριχός είνε όριστική. Γιατί το διαθερμικό ρεύμα καταστρέφει ριζικώς την θηλή (μήτρα) της τριχός άποεπναιρόντας αυτήν, ως έκ της ιδιότητός του, ύπο την επίδραση της θερμότητος και δ) και το σπουδαίο οτό: ότ' η μέθοδος αυτή δεν προκαλεί καμμία άπολύτως θερματική άντίδρασι ή έρεθισμό, άλλ' ούτε κάπαλα, συλές ή κόντρες οτά μέρη όπου άφαιρούνται οι τριχές.

Εκτός από μία άνεπισημένη έρυθρότητα του δέρματος παραμένουσιν έπ' όλίγην ώραν μετά την άφαιρεί, κανένα άλλο σημείον δεν μαρτυρεί την γενομένην επεμβάσιν.

Η όριστική βεβαίως καταστροφή κάθε τριχας δεν επιτυγχάνεται άμέσως με την πρώτη έφαρμογή, άλλα με έπανελημμένα επεμβάσεις κατ' άραία διαστήματα. Πάντως μετά κάθε έπισκεψιν καταστρέφεται όριστικώς και έξαφανίζεται ποσοστόν τι τριχών (5-10%) και σύν τα χρόνια και μετά κάθε έφαρμογήν ελαττούνται αυτές, έως ότου άποφύλωση τελείως το ύπο θεραπείαν μέρος. Μετά κάθε θερμική ή έκ νέου επανεμφανιζομένη τριχα βγαίνει πλέον λεπτή και άτονος, έως ότου έξαφανισθή τελείως. Τούτο συμβαίνει όότι πρέπει άπολύτως να κατασπαρή η θηλή (μήτρα) κάθε τριχας, ίνα μη αυτή επανεμφανισθή. Άλλα τούτο δεν επιτυγχάνεται με το πρώτο της κάψιμο. Και έφ' όσον παραμένει και ίσχος θηλής πάλιν άναγενναιται τριχα έκ τούτης, άλλα πλέον λεπτή και άτονη, η όποια μετά νέο κάψιμο, όποτε καταστρέφεται όλοσχερως η θηλή της, όριστικώς πλέον έξαφανίζεται.

Τελειώνοντας σήμερα τά όκετικά με την υπερτριχω: και την ριζική θεραπεία της σημειώματα μας, έλπίζουμε ότι κατεπίσας λεπτομερως τας άναγνώστριάς μας επί της νέας μεθόδου, που είνε η μόνη παρέχουσα έγγυησιν περί της ριζικής και όριστικής θεραπείας της αντισθητικής υπερτριχώσεως.

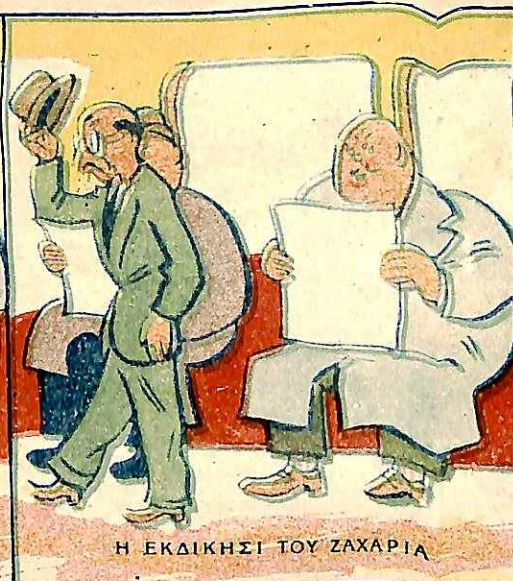
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ

Ίατρός Δερματολόγος

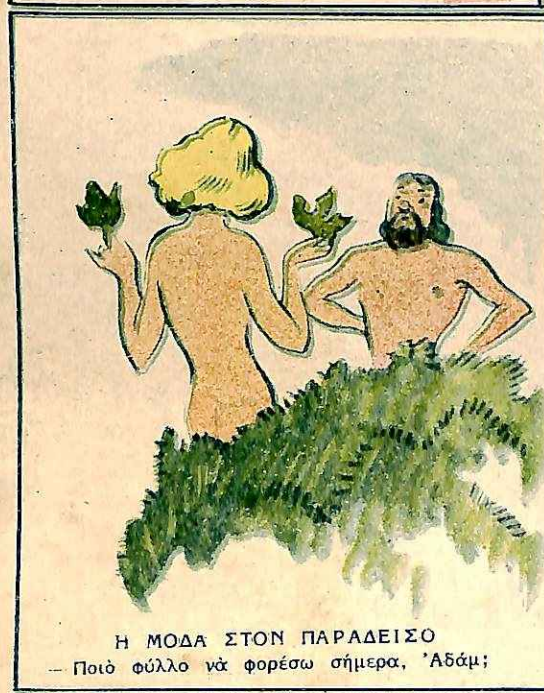
ΙΑΤΡΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Πολλοί έγιναν νευρασθενικοί, όχι γιατί έπρόκειτο να γίνουν, άλλα γιατί άπείθηκαν να γίνουν. Η νευρασθένεια α δεν είνε παρά άδυναμία θελήσεως. Δυναμώστε λοιπόν τη θέλησή σας. Τα διάφορα απόρ είνε ο καλύτερος γιατρός σας γ

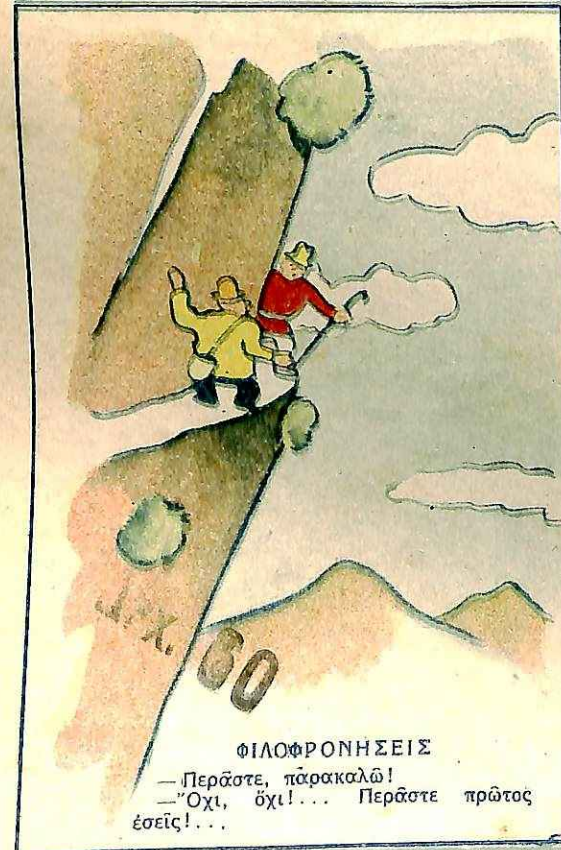
Η ΕΚΔΙΚΗΣΙ ΤΟΥ ΖΑΧΑΡΙΑ

Η ΜΟΔΑ ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ
— Ποιό φύλλο γὰ φορέσω σήμερα, 'Αδάμ;

ΠΟΛΥ ΠΕΡΙΕΡΓΟ
Μὰ τί διάβολο συμβαίνει καὶ δὲν ἀπαντᾷ ὁ δούτης;

ΦΙΛΟΦΡΟΝΗΣΕΙΣ
— Περᾶστε, πᾶρακαλῶ!
— "Οχι, ὄχι!... Περᾶστε πρώτος
ἐσεῖς!...

Ὁ λοποδύτης (στὸ γκαρσόνι): Ψη-
λά τὰ χέρια, καὶ πρὸ παντός μὴ κάνεις καθό-
λου θάρυδο, γιατί σ' ἔφαγα!

Η ΑΠΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΟΥΡΕ...
Τί θέλει ὁ κύριος; Γυάλισμα;